NEO-CIOCOIUL

Sandu MOIANU

Neo-ciocoiul şi neo-ciocoismul sunt creaturi şi fenomene ce se întâlnesc tot mai frecvent în România de azi. Neo-ciocoiul este rezultatul unor aberaţii istorice, al unor perioade fără rost şi fără cronică, al lenei de a fiinţa înspre un rezultat. Neo-ciocoiul este o dezgustătoare sinteză a tot ce a avut mai rău România interbelică şi tot ce a însemnat balast şi ladă de gunoi comunistă.

Neo-ciocoiul s'a ivit la marginea unui sat şi în case şi neamuri pomenite cu scârbă ca fiind fără milă, lacome peste măsură, dedate luatului fără încuviinţare, cârciumari fără patalama sau cămătari sângeroşi. Porecla de sat ce o aveau era drept pe măsură: *Porcul, Buzatul, Măgariul.*

Chiar şi în atari case, viitorul neo-ciocoi era la marginea din afară. Mai prostănac şi codaş era *"aliniat"* ca *"Mucea"* şi locul îi era la coada vacii, la corvezi mai josnice, la curăţat de crumpei şi la veghea către minimala igienă a privăţii din spatele curţii.

Prost, prost dar viitorul neo-ciocoi putea fi viclean. Poate chiar viclean este prea mult spus, căci încă mai potrivit este a spune, licheluţă.

A făcut şcoli tare modeste, cu greu şi adesea rotit peste cap, căci enerva. Dar dacă a prins ceva meşteşug la mutatul condeiului, iaca s'a şi sumeţit şi înfipt la onoruri.

Devenit *"condeier"*, a căutat cu obrăznicie să se lipească de cei care erau fruntaşi. Umil cu cei mai mari, fără milă cu cei mai mici, neo-ciocoiul s'a întărît şi şi-a câştigat faima de măscărici, slujnicar şi vânător de zestre. Viclean, s'a pus sub ascultarea unui patron cu suflet pe care l-a pupat în faţă şi linguşit la limita cea mai dezgustătoare a josniciei dar, pe care pe la spate, îl vorbea de rău şi a căutat mereu să-i tragă din ce era a lui.

Fără şira spinării şi cu viziunea până la *"pomana"* porcului, comunismul nu l-a deranjat.

Fiind sau socotitor de duzină sau *"inginer"* cu dorul, nimeni nu l-a văzut mai departe de micile ciupeli şi matrapazlâcuri. Cel mai adesea neo-ciocoiul a reuşit să intre în case oneste şi cu bun nume prin uşa din spate a însuratului din interes. Având şoricul gros şi mirosind a rânced, nu s'a uitat nici la ochii amărâtei şi nici la bietul ei suflet, ci la salba de galbeni ce i-o dădeau părinţii.

Aşa, cum necum, neo-ciocoiul s'a pomenit şi *"crap de îmblânit"*.

Dar după Decembrie 1989, neo-ciocoiul a lepădat orice dram de ruşine şi s'a arătat în tot dezmăţul firii lui urîte.

A început să îşi descopere drepturi, să pretindă onoruri şi să te asasineze cu lecţii şi sfaturi. A scotocit după acte şi a falsificat acte, şi-a furat rude bolnave şi oameni care i-au făcut bine. S'a aruncat la *"averi"* şi la ţuici căpătate pe daiboji.

Ba, uneori s'a descoperit şi *"veteran de război"* pe motiv că în vremea cruciadei anti-bolşevice a lingurit la cazan şi a furat din ciorba bietului soldat. Calcă peste ruşine, dă cu gura, minte şi înşeală.

Se înduioşează de propria-i josnicie şi dacă e *"ciupit"* plânge. Îl doare pipota că nu poate înghiţi mai multă *"slănină"* căpătată de pomană.

Neo-ciocoiul dă nume rău vârstei de aur, spurcă şi apa la moara răului ce bântuie ţara. Orice aşezământ de care se apropie este murdărit şi veştejit.

Neo-ciocoiul este semn de vremi bolnave, dispariţia lui nu este departe, dar până atunci pustiul mai are un aliat.

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 220 - OCTOMBRIE 1994 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

SCÂRBĂ DE POLITICĂ

Eugen Bârsan

Se zice că optzeci la sută din cetăţenii ţării ar avea scârbă de politică. Pentrucă ar fi prea mult dezamăgiţi şi sătui de politica văzută şi aplicată pe pielea lor. De aceea neîncredere în politicieni şi instituţiile de Stat.

Pe drept cuvânt, plictisiţi de atâta politică de acoperiri, de tergiversări şi de escamotări ale adevărului care elimină tragerile la răspunderi, oamenii sunt scârbiţi de politică din cauză că frustrările le sunt prea mari. În realiate fiecare muşamalizare adânceşte prăpastia dintre societatea civilă şi politicienii impostori care se pretind *"aleşi"* ai poporului.

Politicienii puterii - aleşii or nealeşii naţiunii -, absorbiţi de interesele avantajelor lor, se gândesc mult prea puţin la cetăţean, exceptând taxările şi impozitele. În loc ca puterea să facă ceva pentru cetăţean, ea înăbuşe din faşă orice iniţiativă bună, preferând haosul, care este pentru ea cel mai profitabil. Iar pe de altă parte, Opoziţia n'a venit încă cu ceva care să atragă, care să impună. Astfel stând lucrurile, nu e de mirare că bietul cetăţean îşi pierde interesele cetăţeneşti, căzând într'o amorţeală a conştiinţei.

Vanităţile şi profiturile personale care caracterizează politica nomenclaturiştilor, crează în chip firesc o greaţă anti-politică, care ţine pe cei dominaţi de moralitate şi de conştiinţă pe o poziţie de stat la o parte. Iar de aici, ei privesc scena politică cu dezgust. Şi nu fără dreptate căci, pe lângă vanităţi şi corupţii la cea mai înaltă scară, pe această scenă se mai întâmplă şi alte lucruri care de asemenea repugnă imens. Între acestea, de pildă, se vede şi infama sărbătorire statală a zece ani dela **inaugurarea Canalului Dunăre-Marea Neagră,** ale cărui şantiere de muncă silnică au fost create pentru uciderea elitei morale a românismului. E vorba deci de o comemorare a crimei. Apoi se mai vede şi cum Preşedintele Iliescu se pronunţă împotriva restituirii proprietăţilor furate, pentru a proteja pe activiştii şi securiştii de partid, îmbogăţiţi pe promovarea abjecţiilor comuniste.

Prin scârbă de politică, indiferenţa faţă de problemele majore ale naţiunii devine tot mai mult şi mai mult o linie de conduită. Nu a tuturor, dar a celor mai mulţi. Iar dacă duşmanii ţării sunt comunismul, minciuna, prostia, abuzurile şi corupţia, indiferenţa se aliniază şi ea şirului acestor duşmani. Căci idolul Iliescu nu trăieşte numai din seva celor care l-au votat ci şi din uscăciunea indiferenţelor celor retraşi în scârbă de politică. Astfel, această atitudine e ceva ce lucrează în chip capital în favoarea puterii nomenclaturiste. Căci profitând de indiferenţa, la care ei au ajutat cu o strategie majoră şi diavolească de di-

Continuare în pag.3

TOAMNA POLITICĂ ROMÂNEASCĂ

Sever ARDELEAN

Începutul noii sesiuni parlamentare româneşti n'a avut nimic spectaculos în sine. S'au reales birourile permanente, proces ce s'a derulat fără surprize, configuraţia rămânând aceeaşi, pe partide, ca în sesiunea precedentă, doar Partidul Liberal '93 pierzând un post de chestor în *"redistribuire"*. Evenimentul cel mai important a fost, fără îndoială, discursul Preşedintelui Iliescu în faţa Camerelor reunite. Am spus important, nu interesant! Aici s'a produs, însă ceva neaşteptat. Înainte de a fi invitat să vorbească la microfon, Preşedintele Iliescu a fost lăsat să aştepte peste o oră şi jumătate în anticameră. Motivul? Partidele din Opoziţie au cerut ca mesajul prezidenţial să fie dezbătut în plen, fapt care nu a convenit coaliţiei guvernamentale. După timpul de aşteptare (în care se spune că Ion Iliescu a jucat table cu băieţii din gardă!), negru de supărare, preşedintele a ajuns la tribună şi a început cu idei pe care lumea i le cunoaşte deja: că trăim momente dificile, că să depunem eforturi înspre consens etc. Punctul *"forte"* al discursului a fost *"atacarea corupţiei"*. Ion Iliescu a recunoscut că s'a ajuns la un nivel al corupţiei de speriat şi că ea, corupţia, trebue eradicată şi alungată de pe meleagurile mioritice. Un fapt curios: cei care au aplaudat (cam ca pe vremuri, pe Ceauşescu) discursul şi ideea referitoare la eradicarea corupţiei au fost cei din PDSR, partid în sânul căruia se află cei mai mulţi corupţi, în frunte cu secretarul general al Guvernului, Viorel Hrebenciuc. Ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire acest fapt, cei dela Putere s'au simţit mândri că-l pot aplauda pe şeful lor suprem. În vremea asta, Opoziţia, care a acuzat Puterea de corupţie de mai multe ori, asculta descumpănită, înmărmurită, chiar! Dar, ce să-i faci, aşa-i viaţa politică!

În acelaşi discurs a mai existat un punct *"curios"*, şi anume, acela al îndemnului de a se face cât mai grabnic privatizarea că altfel nu se mai poate. Am spus că este curios acest punct deoarece Iliescu a ocolit cu dibăcie si încăpăţânare această problemă până acum, expediind-o în câteva fraze convenţionale. De data aceasta, însă, a existat un punct clar, dedicat, fără echivoc, privatizării. Ceea ce e destul de curios, nu-i aşa, atunci când vine dela un om de stânga, un comunist de nădejde.

A propos de activitatea preşedintelui, acesta a tras o vizită de aproape de trei ore în Turcia. Că noi cu Turcii suntem prieteni, cu ei avem relaţii calde. O vizită de încălzire pentru vizita din SUA, unde Iliescu speră să fie primit de Bill Clinton. Numai că s'ar putea ca întâlnirea, dacă va avea loc (scriu aceste rânduri Luni 26 Septembrie), să înregistreze şi momente jenante, generate de *"scrisoarea celor şapte"*. Despre care voi vorbi în paragraful următor.

Dată fiind numirea ca ambasador al Statelor Unite în România a Domnului Alfred Moses (preşedinte al Comitetului Evreiesc American), PUNR, partidul lui Funar a iniţiat o scrisoare - apel adresat Senatului American, în speţă Senatorului Helms, prin care se cerea schimbarea hotărîrii de numire a noului ambasador. Reproşurile faţă de această numire sunt ordonate pe două puncte. La primul, Alfred Moses este acuzat de colaborare cu cuplul Ceauşescu. La al doilea punct se susţine că numirea contrazice valorile autentice ale poporului american pe care Românii le iubesc şi le admiră. Această scrisoare a PUNR este semnată, în afară de senatorul PUNR Adrian Moţiu, vicepreşedinte al Comisiei de Politică Externă a Senatului, de Dumitru Căluianu, senator PL '93, preot Matei Boilă, senator PNŢCD, Ioan Coja, senator PDAR, preot Emil Roman, deputat PUNR, Arhimandrit Simeon Tatu, senator PDSR, Alexandru Popovici. senator PL '93.

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR articole semnate de următorii colaboratori din România

Sever ARDELEAN	pagina 1
Prof. Banu SERDARU	pagina 2
Denami HAIDER	pagina 4
Av. George VASU	pagina 6
Cecilia MIHĂILESCU	pagina 6
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Gh. Ionescu OLBOJAN	pagina 8
Prof. Mihai S. DERDENA	pagina 9
Prof. Ionel RĂDULESCU	pagina 9
G. N. VIFOREANU	pagina 10
Victor STEROM	pagina 14
Ion PARAGINĂ	pagina 16
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 16
Gelu CARAZA	pagina 17
Prof. Traian BĂDULESCU	pagina 20

EDITORIAL

NECESITATEA UNEI OPOZIŢII POLITICE VIGUROASE

La Simpozionul dela Paris din luna Mai 1994, cât şi la ROMFEST '94 dela Los Angeles, August 25-28 1994, s'au discutat serios problemele legate de situaţia politică din România şi de viitorul României. De asemenea, s'au discutat posibilităţile reale ale Exilului românesc de a contribui la campania de a lichida structurile comunismului din ţară. Adică, de a elibera ţara cu adevărat.

Convingerea Românilor din Exil - s'a spus şi la Paris şi la Los Angeles - este că *"actualul regim din România, - este un regim vinovat - anti-naţional"*. Acest regim a acaparat, în mod abuziv, toate resursele de venituri ale ţării, pentru a le utiliza în satisfacerea intereselor grupului de nomenclaturişti pe care-l reprezintă Ilici Iliescu. Din această cauză, Opoziţia legală a partidelor politice nu are acces la sprijinul financiar al statului român, şi este complet depăşită de nomenclatura care se lăfăie în banii vistieriei naţionale.

Este o adevărată ruşine naţională, starea în care se găseşte azi România. Pentrucă România nu poate scăpa din ghearele comunismului, aşa cum au scăpat toate celelalte ţări de după Cortina de Fier. Opoziţia politică din România este împiedicată, prin toate mijloacele posibile, de către regimul lui Ilici Iliescu, să-şi exercite drepturile pentru o campanie electorală de lămurire a opiniei publice asupra problemelor fundamentale ale ţării şi asupra pericolelor care pândesc ţara, în conjunctura actuală a politicii internaţionale.

Pentru a reuşi să schimbe opinia publică, formată de mentalitatea şi ideologia marxistă, timp de 40 de ani de sclavie comunistă, atât la sate cât şi la oraşe, Opoziţia politică are nevoie de o nouă dinamizare, de o reînvigorare a acţiunilor ei şi de o strategie bine închegată, prin care să dizolve ţesătura de minciuni şi demagogie a nomenclaturii comuniste.

Alegerile generale, fie că vor fi anticipate printr'o criză gravă guvernamentală, fie că vor avea loc peste doi ani, trebuesc întâmpinate de o Opoziţie puternică, imbatabilă de data aceasta. Opoziţia trebue să fie în stare să ridice masele electorale la nivelul momentului istoric, căci neamul românesc este ameninţat de mari pericole. Neamul românesc nu se poate reface din ruina totală în care regimul comunist a lăsat întreaga societate românească, în toate domeniile de activitate, dacă nu se realizează o schimbare de regim politic.

Regimul nomenclaturii lui Ilici Iliescu trebue să plece. Numai atunci se va putea trece la procesul de reconstruire a ţării. Iliescu, cu semidocţii lui politici, este incapabil să guverneze ţara.

Ţara întreagă trebue să fie mobilizată de o Opoziţie viguroasă, ca să se producă o schimbare a guvernării, a regimului politic care este necorespunzător şi iresponsabil în faţa istoriei. Este necesar ca Opoziţia să cheme studenţimea la luptă totală. Tineretul să pătrundă în satele româneşti pentru a chema la luptă pe ţăranii care au fost izolaţi şi marginalizaţi de ideologia marxistă, devenind un proletariat care nu reprezintă naţiunea ci internaţionalismul distrugător al ideii de neam şi etnicitate. În felul acesta, tinerii vor avea posibilitatea să participe la refacerea ţării şi, în lumina tradiţiei, să facă o societate nouă în conformitate cu viziunea proprie şi specifică a Românilor. Studenţii nu au nevoie de fonduri de bani, speciale, ca să meargă la sate. În orice caz, entuziasmul şi puritatea tineretului, sunt factori esenţiali ai deşteptării româneşti în cuprinsul satelor din România. În toate momentele grele ale istoriei naţionale, tineretul a fost pe baricade. Azi, baricadele sunt în satele româneşti; acolo trebue adusă lumina. Aceasta este treaba pe care s'o facă Opoziţia politică şi va fi un mare reviriment al sufletului naţional, care pare o leacă adormit de împrejurări. Un neam însă nu are dreptul să îngenuncheze în faţa greutăţilor, ci trebue să-şi răscolească spiritul şi să găsească îndemnurile cugetului cel adânc, care vin ca o poruncă de trezire la realitate şi la strădania cea bună şi roditoare, pentru o adevărată înflorire a neamului şi comunităţii sale morale şi etnice.

În condiţiile istorice de azi, când regimul politic, - comunist şi comunizant nu poate face faţă greutăţilor prin care trece ţara şi societatea românească, tineretul este supus tulburărilor pe care le produc crizele de tot felul, izvorîte din instabilitatea regimului politic. Tineretul are şi datoria şi dreptul să se trezească şi să îşi asume răspunderea de a lumina căile viitorului. Această trezire şi acţiune a tineretului va fi resimţită până în cele mai îndepărtate colţuri ale satelor din România.

În fond, tineretul ţării de azi, are cea mai mare răspundere în refacerea ţării, căci nu poate lăsa viitorul său şi al ţării la cheremul demagogiei politice a nomenclaturii, care este străină de neamul românesc, prin educaţie şi mentalitate marxistă.

Ţara întreagă aşteaptă semnalul de alarmă al Opoziţiei politice şi învolburarea tineretului pentru a ieşi din impasul în care se găseşte astăzi. Este nevoie de agresivitate, nu de dulcegării şi menajamente. Trebuesc abandonate toleranţele care pot să jignească demnitatea naţională. Opoziţia are nevoie să-şi asocieze studenţimea şi tineretul ţării, ca să poată face faţă celor mari grele încercări demagogice ale nomenclaturii comuniste care conduce ţara de azi prin fraudă şi abuz. În felul acesta şansele unei mari biruinţi româneşti sunt asigurate.

George BĂLAŞU

SITUAŢIA DIN ROMÂNIA ŞI ELITA INTELECTUALĂ

Alexandru NEMOIANU

Situaţia din România rămâne critică şi manifestarea acestei stări critice este vizibilă în toate domeniile existenţei obşteşti: economic, social, cultural, politic.

În trecutul neamului românesc au mai existat momente de criză şi de cumpănă care, atunci ca şi acuma, păreau fără ieşire. Aşa cum am spus, asemenea momente dramatice au existat şi în vremile mai îndepărtate, şi în cele mai apropiate, şi există şi azi. Dacă vom căuta să analizăm felul în care aceste crize istorice au fost rezolvate, vom vedea că aceste modalităţi de rezolvare, toate, au un factor comun.

În cele mai grele clipe, atunci când însăşi fiinţa neamului era primejduită, Românii au aflat puterea interioară de a se strânge în jurul a ceea ce îi defineşte şi le dă rost de a fi. Afirmând din nou ce sunt şi afirmând cu tărie credinţa în rostul lor, ei au putut ieşi din nevoie şi înfrunta greul zilei următoare. Românii au ştiut bine în clipele lor cele mai grele că mântuire şi uşurare le vor veni doar dacă vor sta uniţi în jurul credinţei în lucrarea cea dreaptă a lui Dumnezeu, care înseamnă şi credinţa în dreptatea neamului lor.

Este fără îndoială că această miraculoasă putere şi voinţă de a fi veneau din adâncurile istoriei româneşti, din acumularea unor experienţe de supravieţuire, emoţionant sintetizate în vorba *"am fost, s'om fi"*. În acelaşi timp trebue să înţelegem că dacă este adevărat că neamurile au destine şi rosturi de împlinit, aceasta nu înseamnă că rolul individului dispare sau este subordonat *"mulţimii"*. Din contră! Învăţătura creştină arată că fiecare individ reprezintă o valoare unică şi are dreptul fundamental la o existenţă demnă şi roditoare, pentru aceasta a fost fiecare individ adus din nefiinţă în fiinţă. Aceasta înseamnă de asemenea, că fiecare individ are de împlinit o datorie către sine, către semenul său şi către Creatorul său şi acea datorie înseamnă obligaţia de a face mereu o alegere între bine şi rău. În funcţie de felul în care fiecare individ va face această alegere, va folosi voinţa lui liberă, el va fi judecat în neamul lui, în obştea lui şi în condiţia lui eternă.

Revenind la felul în care momentele de criză din istoria Românilor au fost rezolvate, este bine să ne amintim că ele s'au rezolvat în unitatea de acţiune, *"dela Vlădică până la opincă"*. Unitatea de acţiune nu a însemnat uniformitate de gândire, ci capacitatea indivizilor de a înţelege ce este necesar pentru a asigura şi continuitatea obştii şi siguranţa, cu tot ce înseamnă ea, a fiecărui membru al obştii.

Este limpede că în această acţiune fiecare segment obştesc a pus ce a putut: omul din popor - braţul şi sângele lui, iar cărturarul - gândul care putea să unească şi să însufleţească. Obştea este un trup indivizibil în care braţul nu poate lucra fără gând, dar nici gândul nu se poate împlini fără braţ. Este limpede că în toate momentele grele cărturarii, intelectualii, au avut un rol de seamă. În momentul de faţă, în mod tragic, între intelectuali şi popor există o criză de încredere care împiedică mai mult decât orice unirea voinţei de mai bine.

Unul dintre scopurile de seamă ale comunismului a fost să separe pe intelectuali de *"popor"*. Această separare s'a făcut prin violenţă fizică, iar apoi prin privaţiuni economice de tot felul. Astfel s'a ajuns la situaţia jalnică în care satele să nu mai aibă medici, învăţători sau chiar preoţi care să trăiască şi să influenţeze direct obştea sătească. Toţi au fost înlocuiţi cu surogatul *"navetiştilor"*. În vidul de autoritate morală creat, comuniştii au introdus cel mai nociv şi singurul lor produs autentic, *"activistul"*. Nu este de mirare că satele sunt ţinute în derută şi manevrate în cele mai fantastice zvonuri. Ruptura dintre intelectuali şi *"popor"* îşi arată efectele dezastruoase. În sate atitudinea este influenţată şi azi de către *"activişti"*.

Dar încă mai rău, în România s'a ajuns ca vârfurile cărturarilor, elita intelectuală să fie izolată în aşa măsură încât să piardă contactul cu realitatea românească şi odată cu asta credibilitatea şi autoritatea morală. Este limpede că acest tragic rezultat este consecinţa a peste patruzeci de ani de prigoană comunistă. Dar separarea care există între *"popor"* şi intelectualitate trebue ştearsă, căci de ea profită restauraţia comunistă. Este nevoie ca elita intelectualităţii româneşti să rupă cercul izolării şi al sterilei şi obsesivei preocupări cu sine.

În una din celebrele sale observaţii, Dr. Samuel Johnson spunea: *"... Cel mai adesea ceea ce ne împiedică să acţionăm este nu lipsa de cunoaştere a modului de acţiune, ci faptul că pentru o vreme noi îl dăm uitării..."*

Pentru a ieşi din actuala stare, intelectualitatea românească trebue să îşi asume din nou responsabilitatea ce îi revine şi trebue să îşi resubordoneze instinctele şi pornirile unor norme morale şi unor valori care ne-au definit şi făcut inconfundabili ca neam şi ca civilizaţie.

Este cu totul regretabil faptul că o bună parte din elita intelectuală românească priveşte cu o superbie nepotrivită propriul popor şi consideră că *"progresul"* s'ar măsura în vehemenţa cu care valorile tradiţionale sunt atacate. O bună parte a acestei elite manifestă un secularism de o agresivitate care se învecinează concomitent cu fanatismul şi indecenţa.

Elita intelectuală românească trebue să facă opţiuni clare, trebue să îşi rezolve problemele de conştiinţă şi trebue să îşi redefinească rostul de a fi.

Personal, cred că aceasta ar trebui să însemne în primul rând respect pentru ceea ce este moştenirea românească în tot ce are ea autentic.

RETROSPECTIVĂ PARLAMENTARĂ

1 FEBRUARIE - 7 IULIE '94

Banu SERDARU

Sesiunea ordinară a debutat la Senat prin votarea Legii pentru modificarea şi completarea Codului Penal şi a Codului de Procedură Civilă, iar la Cameră cu propunerea comuniştilor din Partidul Iliescu de a aduce 35 de amendamente la Legea privind organizarea şi funcţionarea Societăţii Române de Radiodifuziune şi Societăţii Române de Televiziune. Demn de reţinut rămâne atacul la dreptul de a te informa şi atenţia trează la defăimare. Cu alte cuvinte: e la fel ca înainte!

A scrie adevărul privind identitatea ex-tov-Prim Secretar comunist de Iaşi, *"inginerul"* moscovit cu propaganda roşie, ucenicul prea supus al celor pe care i-a suprimat, autoemanându-se, înseamnă a fluiera în biserică, încălcând art.238 C.P. şi deschizând... Poarta Albă!! Prin tovarăşii Suian şi Predescu dela Comisia Juridică a Senatului, tov. Iliescu a izbutit să obţină pedeapsa cu închisoarea dela 1 an la 5 ani pentru *"defăimarea prin orice mijloace în public a ţării sau a naţiunii române, comunicarea sau răspândirea de ştiri, date şi informaţii false sau de documente falsificate, dacă fapta aduce atingere siguranţei statului, ori relaţiilor internaţionale ale României"*. Bugetul Senatului pe '94 înghite 8 miliarde lei, dar nu din lefurile cu şapte cifre ale aleşilor, ci din buzunarele alegătorilor, impozitaţi la sânge de către Stat. Au trecut apoi prin maşina de vot a realesului cele trei legi de bază ce asigură o parte din sursele bugetului pe '94: legea privitoare la accize, la impozite şi taxe locale şi cea a impozitului pe venitul agricol.

La cererea Opoziţiei anticomuniste, ultima din aceste legi s'a votat nominal, cu 62 voturi comuniste şi 50 împotriva birului pe pământul neprimit de ţărani nici după trei ani dela gogoaşa funciară prezidenţială. Au urmat legi mărunte: a veteranilor şi văduvelor de război, a privatizării prin metoda MEBO, a arendării, a drapelului României şi intonarea imnului naţional ş.a. Multă bătaie de cap pentru distinşii aleşi care n'au chiulit din sală a pronaţional la definitivarea bugetului săracei naţionale pe '94, votat abia în 8 Iunie a.c., ca nicăieri iin lume! Cu o grabă pe cât de suspectă, pe atât de inconştientă, a trecut prin Parlament Legea Apărării Naţionale, cu articolul care dă dreptul trupelor străine să staţioneze pe teritoriul României. Într'o plictiseală generală şi un absenteism alarmant, vădind lipsă de interes şi răspundere, maşina de vot iliistă a trecut, în procedură de urgenţă, Legea Învăţământului, a doua ca importanţă după Constituţia iorgovană republicană. Patimile politice comuniste şi-au pus amprenta pe statutul, reforma, instrucţia şi educaţia milioanelor de tineri. După căderea comunismului, în fostele colonii sovietice au fost restituite bunurile luate cu japca de tovarăşi. Numai în România văcăroizii iliişti temporizează, tărăgănează şi adoptă soluţii de compromis, pe fondul haosului legislativ şi sub presiunea Consiliului Europei, înfiinţând asociaţii ale chiriaşilor *"de bine"* şi asociaţii ale proprietarilor goniţi din casele lor de tăvălugul bolşevic. A intrat în obişnuinţa celor 53 de procente ale majorităţii roşii adoptarea pripită a unor legi bolnave, înghesuite la sfârşitul sesiunii de primăvară, încheiată ca şi anul trecut cu dezbaterea fără rezultat a corupţiei mafioţilor comunişti. Ca şi până acum, legile strâmbe îşi vor urma invariabil calea impusă dela Cotroceni, din greşeală în greşeală spre victoria finală!

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacţie până la această dată.

PREŞEDINŢOMANIA - BOALĂ URÂTĂ ŞI DUŞMAN AL IZBÂNZII

Mihaela MOISIN

Preşedinţomania este o boală a sfârşitului de secol 20. Ea este răspândită în rândul Europenilor din Est, indiferent unde se găsesc. Pe cei din *"diasporă"*, precizez nu din *"exil"* (care au avut întotdeauna conştiinţa împlinirii unui ideal, acesta fiind menţinerea şi promovarea tradiţiilor culturale şi lupta anticomunistă, şi pe care nu i-a interesat locul pe care ei l-au ocupat în ierarhia exilului), boala aceasta grea i-a atacat imediat după sosirea lor în Occident. Ea este cauzată de şocul democraţiei, al libertăţii în sensul în care ei îl înţeleg. Dar aceasta nu este o scuză, ci doar o posibilă explicaţie.

Odată scăpaţi din ţările comuniste, în democraţia occidentală, mulţi dintre cei care în ţările lor de origine nu au avut o funcţie importantă, sau pentrucă nu au fost membri de partid, ori pentrucă nu au fost suficient de bine pregătiţi în meseria lor, au intrat în criza vârstei şi a nerealizării, şi şi-au zis: *"măcar acum, aici, trebue să ajung cineva"*.

Foarte puţini din rândul refugiaţilor de orice fel s'au ridicat la nivelul de *"somităţi"*, marea majoritate ajungând la situaţii decente şi plasându-se în masa largă a anonimatului. Dar acest anonimat nu putea da satisfacţie pesoanelor cu o anumită grupă sanguină. Neajungând *"şefi"* în serviciile lor, iar acasă neputând să-şi impună întotdeauna punctul de vedere, (soţiile s'au emancipat iar copiii cheamă poliţia dacă sunt admonestaţi), au căutat posibilitatea de a deveni *"cineva"* în rândul compatrioţilor lor. Ei au început să înfiinţeze grupuri, asociaţii, organizaţii, consilii, instituţii, congrese, în paralel cu cele existente dela începutul exilului, devenind directori, preşedinţi ai compatrioţilor lor. Şi astfel, s'a născut preşedinţomania.

Dorinţa de a conduce este ca şi averea: cu cât o ai, cu atât vrei şi mai mult. Şi dacă s'ar rezuma la atât, aceşti colerici nu ar reprezenta o nenorocire majoră. Dar pe principiile est-europene, de a *"da din coate"*, de a se *"descurca"*, *"de a omori capra vecinului"* sau al *"scopului care scuză mijloacele"*, foarte mulţi au început să omoare caprele vecinilor, cu o ură acerbă.

Nereuşind să se impună ca personalităţi tocmai datorită dorinţei numai de a conduce, iar nu de a se dedica unei cauze, sacrificând timp preţios şi depunând eforturi fizice şi materiale, critică ceea ce de 40-50 de ani alţii construiesc şi luptă ca să distrugă tot ceea ce nu pot avea. De ce? *Ca să moară capra vecinului!*

Aceasta boală a devenit epidemică în ultimii ani, după revoluţiile din 1989 şi în ţările foste comuniste. Aceeaşi democraţie prost înţeleasă (numai drepturi, iar nu şi obligaţii) a afectat şi marea masă de intelectuali din România, ca şi din celelalte ţări. Aşa că, tocmai atunci când se credea că s'a ajuns la o unitate a unor organizaţii sau partide, îţi dai seama că de fapt aceasta nu se poate păstra din cauza preşedinţomaniei. Fiecare crede că el ştie mai bine, este mai pregătit şi mai bun politician decât ceilalţi şi în loc de a dovedi acest lucru printr'o muncă asiduă, cu spirit de echipă, din care, în timp, adevăratul conducător se ridică şi se impune, începe să dea cu pietre în ceilalţi.

Tot ce spun cei bătrâni este învechit, demodat, desconsiderat, căci din nefericire sunt 40-50 de ani de regim comunist care îi despart în înţelegerea lucrurilor şi experienţa căpătată de unii (mai ales în închisorile comuniste) şi lipsa de experienţă a celorlalţi. Este greu să lupţi împreună, dacă nu ai măcar respect pentru ceea ce gândeşte sau spune cel de lângă tine şi nu vrei să foloseşti sfaturile celor mai vârstnici.

Şi sunt şi alte nefericiri: că educaţie politică, în rândul celor mai tineri au căpătat doar cei încadraţi în partidul comunist; că politicienii comunişti au o continuitate în unitate şi gândire de peste 40 de ani, care se bazează pe interesele personale şi pe corupţie, pe principiul *"corb la corb nu-şi scoate ochii"*; că cei neîncadraţi în partid nu au educaţie politică.

Şi iarăşi din nefericire, boala aceasta a afectat şi partide politice ale Opoziţiei, organizaţii şi asociaţii, s'a întins ca o răie în chiar cadrul Convenţiei Democratice. Tocmai acum, în prag de alegeri, tocmai acum, când prin unitatea ei, ar putea învinge forţele răului. Iar forţele răului profită de dezbinarea cauzată de preşedinţomanie.

Nu este prea târziu pentru nimeni să scăpe de această urâtă boală, să trăiască în bunătate, modestie şi înţelegere, conform credinţei noastre româneşti. Căci destinul de conducător se va împlini oricum, mai devreme sau mai târziu.

Iar *"cine nu are bătrâni, să-şi cumpere!"*

SCÂRBĂ DE POLITICĂ

Urmare din pag.1

versiuni, cei dela putere se întăresc şi mai mult în puterea pe care o deţin. Toate diversiunile nomenclaturiste, care cultivă în chip iscusit politica amestecului vinovăţiilor cu nevinovăţiile şi ale oamenilor cinstiţi cu escrocii, duc la ţinerea societăţii cât mai departe de politică, pentru ca în chipul acesta ei să rămână la cârmă şi să-şi facă de cap.

Dela privirea cu indiferenţă şi răceală, trebue să se treacă la o atitudine de preocupare şi luptă pentru ideile de mai bine. Altcum, Românul zilelor de azi rămâne doar un robot insensibil la ce face el cu comunismul. Un înstrăinat de demna simţire istorică românească, care a avut o repulsie viscerală faţă de minciună şi neomenie, faţă de orice fel de colonizare a spiritului românesc şi creştin.

Scârba de care vorbim, mai are mult de-a face şi cu înrădăcinarea a milioane de oameni în mentalităţi comuniste care, în fond, sunt sursa dezastrului ţării. Fiindcă cu această înrădăcinare a încetat circuitul unei gândiri sănătoase în masa poporului. Acest circuit trebue reactivat cu gândire salvatoare, cu o gândire de reînviere sufletească care să ridice şi să unească poporul *"în cuget şi'n simţiri"*.

Desigur că a desprinde pe Român din mentalităţile rădăcinilor comuniste, nu-i deloc treabă uşoară. Dar cu toate acestea, aici e problema luptei capitale care trebue să fie. Căci dacă intelectualii marxişti sau filomarxişti au contribuit la prăbuşirea spirituală a ţării, nu-i altă cale decât să se ridice o altă intelectualitate care să refacă starea de râpă, de prăbuşire, de lipsă morală şi de etică, precum şi indiferenţă faţă de problemele majore ale naţiunii.

Un popor se autodefineşte prin statutul spiritului lui. Numai în măsura în care acest spirit este bun, se poate marca o victorie în viaţa sa. Dar nu fără împlinirea dezideratului: în faţa tiraniei trebue să fi puternic. E cazul să se pună totul în acţiune pentru a se ajunge la aşa ceva. Experienţa tragică a dictaturii comuniste ar trebui să fie cea mai bună învăţătură. Şi nimic nu poate fi luat cu uşurinţă, când ne gândim că în joc e soarta ţării.

Ceea ce mai contribuie la scârbă de politică este şi faptul că cuplarea puterii politice cu puterea economică, a dus la blocarea societăţii româneşti. Această blocare are peisajul unui hibrid. Nici capitalism, nici comunism. Câte ceva din amândouă. Iar situaţiei în care unirea stângii o vezi peste tot, îi corespunde o dreaptă foarte anemică. Ba chiar mai rău: adevărata dreaptă nu poate fi una nici în faşa refacerii.

Scârbă de politică înseamnă abandonarea luptei de apărare a valorilor. De refacere a unei ţări care a fost mutilată timp de 50 de ani. Şi continuă să fie mutilată şi astăzi, încălcându-se demnitatea omului însuşi. Scârba faţă de politică trebue înlocuită cu apostolatul unei atitudini active pe care poţi s'o ai faţă de ceea ce există. Cu scoaterea din adâncul fiinţei româneşti a capacităţii de refuz al injustiţiei şi de dare peste cap a unei oridini stabilite samavolnic, cu care lumea riscă se se mulţumească. Pentrucă ea trece prea uşor cu vederea peste faptul că nu se poate progresa decât în deplină demnitate şi umanitate.

Resemnarea românească pusă în scârbă de politică cooperează indirect cu interesele puterii nomenclaturiste. Căci atitudinea ei este să stai pe loc, să nuţi mai pese de nimic şi să nu faci nimic. Ori, cum poţi să salvezi ţara fără o atitudine activă?!

Eugen BÂRSAN

Biruinţi, dezamăgiri şi speranţe:

6 SEPTEMBRIE 1940 ŞI 23 DECEMBRIE 1989

Date de înălţare sufletească încrustate în istorie şi ca o coincidenţă - coincidenţa fiind o întâmplare unde Dumnezeu rămâne anonim - aceste zile s'au aşezat în calendar alături de zilele Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril precum şi în preajma naşterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Vom privi situaţia internă şi internaţională din timpul revoluţiilor ce ne-au scăpat de Carol al II-lea şi Ceauşescu.

În Decembrie 1989 ghiaţa războiului rece se topise; iar duşmanii de ieri, în loc să se ucidă, acum se pupau, împrumutau şi-ajutau, etc., şi tot ce ni se cerea ca să "intrăm" în Europa era să adoptăm o economie de piaţă. Hotarele României nu erau ameninţate, nu aveam datorii şi nici valuri de fraţi alungaţi din provinciile răpite. Aveam în luna lui Gerar concursuri literare: cine-i închină cea mai frumoasă odă perechii iubite şi trăiam în Raiul Socialist păziţi de îngerii Securităţii. Dar cu tot sacrificiul celor 1300 de vieţi, revoluţia a fost pierdută datorită unui haos bine organizat: lupte cu poliţia, armata, securitatea, teroriştii, etc., iar ca originalitate Dl. Iliescu a făcut ca hoţul fugărit care ţipă "prindeţi hoţul", numai că domnul preşedinte a urlat atunci, şi urlă şi azi, că vin legionarii şi fură revoluţia!

Şi acum să ne întoarcem la situaţia internă şi internaţională din ziua biruinţei, 6 Septembrie 1940 (Revoluţia din 21 Ianuarie, 1941, aparţine generalului Antonescu şi armatei germane, N.R.).

În loc de pace şi de pupături aveam Razboiul Mondial nr. 2 şi fiecare căuta să-şi distrugă duşmanul. Hotarele ţării se prăbuşiseră dela Nord la Sud şi dela Est la Vest; pierdusem din trupul Dobrogei, Transilvaniei, întreaga Basarabie, plus parte din alt pământ neaoş: Bucovina şi ţinutul Herţa, unde Ursul încă hibernase. Refugiaţii din regiunile sfâşiate trebuau hrăniţi, îmbrăcaţi şi adăpostiţi. Asta era realitatea după alungarea Majestuoasei Camarile, iar cei puţini politicieni "istorici" necompromişi îşi băgaseră capul sub plapumă lăsând în grija cămăşilor verzi, însângerate şi martirizate de prigoană, să vindece rănile.

Iată oglinda zilei de 6 Septembrie 1940:

Grupuri de tineri şi bătrâni au străbătut străzile Capitalei cântând. Nu s'a tras un singur foc de armă, nu s'a spart un singur geam, nu s'a furat un singur ac şi nu s'au făcut aluzii la nici o minoritate. A fost linişte şi ordine care au înspăimântat mai mult ca orice pe duşmani şi, de aceea, forţele internaţionale au căutat să-i compromită şi distrugă.

Atât revoluţia din Septembrie cât şi cea din Decembrie nu şi-au atins scopul, dar nu ne-am pierdut speranţa:

Sământa Sfântului Apostol Andrei sădită pe plaiurile Daciei nu s'a uscat şi, în timpuri de bejenie, răsar generaţii cu aceleaşi idealuri de luptă pentru Cinste, Credinţă şi Neam.

Stroe MOLDOVANU

La troiţă unde s'au rugat strămoşii noştri.

TOAMNA POLITICĂ

Urmare din pag. 1

Scrisoarea a fost asumată în totalitate, după trimiterea ei, de biroul permanent al PUNR. Tot după trimiterea scrisorii, Simeon Tatu şi-a retras semnătura, în urma presiunilor făcute de partidul său.

Reacţiile la această scrisoare n'au întârziat să apară. Pentcd a apreciat Apelul ca pe un gest politic ofensator şi s'a delimitat de senatorul Matei Boilă, susţinând că e dreptul fiecărui stat să-şi aleagă reprezentanţii şi că nu ne este permis să ne amestecăm în treburile interne ale acestuia. Ion Solcanu, vicepreşedintele PDSR a afirmat că partidul său *"consideră că este un act absolut iresponsabil"* iar Adrian Năstase, preşedintele PDSR a apreciat că *"este al doilea gest de iresponsabilitate politică a PUNR care e de natură să afecteze prestigiul guvernului"*. Ministrul de Externe al României, Dl. Teodor Meleşcanu a afirmat că *"toţi miniştrii, inclusiv cei ai PUNR, s'au delimitat de acţiunea celor şapte parlamentari"*. Până şi Corneliu Vadim Tudor, preşedintele PRM a condamnat Apelul celor şapte. Din interiorul PUNR, senatorul Vasile Sălăgean are o atitudine foarte dură: *"Acest gest pripit şi stupid vine să tulbure relaţiile dintre România şi Statele Unite exact în momentul când se înregistrează o deschidere reciprocă, plină de speranţă, între ţările noastre. Aş vrea să cred că Dl. Gh. Funar se va abţine să mai facă prozeliţi în jurul ideilor sale stânjenitoare, agresive şi profund antiromâneşti"*. O situaţie aparte s'a înregistrat în rândurile PL '93 care, printr'o hotărâre a conducerii sale, i-a exclus pe cei doi parlamentari. Aşa cum remarcă toţi observatorii politici dela Bucureşti, scrisoarea iniţiată de PUNR, tocmai în pragul vizitei lui Ion Iliescu în SUA, poate face ca alianţa guvernamentală PDSR+PUNR să se prăbuşească. Un prim semn al eventualei prăbuşiri ar fi neprezentarea liderilor PUNR la întâlnirea cu Delegaţia permanentă a PDSR care i-a aşteptat peste două ore pe aceştia, pentru a se lămuri situaţia relaţiei dintre cele două partide aflate, în comun, la guvernare. Fapt pentru care PDSR va cere tuturor miniştrilor PUNR fie să renunţe la fotoliul ministerial, fie să devină membri PDSR şi să respecte hotărîrile partidului de guvernământ.

Şi când te gândeşti că, în urmă cu o lună, Dl. Gavril Iosif Chiuzbaian, Ministrul Justiţiei tocmai primea carnetul PUNR! Mare ghinion pe dânsul!

Replica împricinatului, adică a lui Alfred Moses, nu a întârziat să apară, acesta declarând, pur şi simplu, că dependenţa guvernului român de trei mici partide ultranaţionaliste ar putea afecta relaţiile României cu SUA.

Cam aşa arată toamna politică românească: neinteresantă pe alocuri, fierbine prin părţile esenţiale.

Sever ARDELEAN

DOAMNA ELENA ZELEA CODREANU A ADORMIT ÎNTRU DOMNUL

2 DEC. 1902 - 9 SEPT. 1994

La Capela Cimitirului Bellu s'a săvârşit slujba de înmormântare a Elenei Zelea Codreanu, soţia Căpitanului

Soţia întemeietorului Mişcării Legionare s'a stins în vârstă de 92 de ani, după o viaţă exemplară. Elena Zelea Codreanu va rămâne desigur în istorie ca una din cele mai mari figuri feminine pe care le-a dat neamul românesc.

În viaţa sa, care a cuprins aproape întreg veacul acesta, a fost sortită să ducă în sufletul său, dar şi pe umerii săi, clipe de înălţare, dureri cumplite şi suferinţe fără margini, ce răsfrângeau asupra fiinţei sale epopeea tragică a unei întregi generaţii.

La nunta ei ca din poveşti, mii de oameni în sărbătoare îl cinsteau spontan pe un tânăr în care întrezăreau un viitor erou al neamului, dar nici ea - şi nimeni - nu putea şti în ce măsură destinul ei se va împleti cu cel al întregii generaţii tinere de atunci. A fost desigur singurul eveniment pe deplin fericit şi fără umbră din viaţa ei aproape seculară.

O viaţă simplă, de mare modestie în care va împărtăşi sărăcia franciscană a soţului ei. Au locuit pe ici-colo, cu chirie, sau pe la prieteni, şi nu au avut parte de o locuinţă proprie decât un scurt timp, la Casa Verde, construită de legionari.

A trăit groaza urmăririlor din 1933-34, când soţul ei era căutat de toate organele poliţieneşti şi jandarmereşti din ţară, cu ordin de a-l împuşca imediat, fără somaţie, şi - mai apoi - prigonirile necontenite sub toate guvernele care au urmat, până la arestarea ultimă din Duminica Floriilor 1938, culminând cu asasinatul din pădurea Tâncăbeşti, în noaptea Sfântului Andrei a aceluiaşi an.

De acum, singură în faţa evenimentelor, a fost martora neputincioasă la masacrul elitei legionare din 21-22 Septembrie 1939, dar a văzut mai clar decât mulţi alţii şi, în consecinţă a respins participarea din Septembrie 1940.

Cu năvălirea sovietică şi instaurarea comunismul începe calvarul ei personal: un deceniu de închisori (Mislea, Târgşor, Arad, Oradea), lagăr de muncă (Loteşti) şi deportare în Bărăgan, fără proces, fără vreo condamnare, fiindcă nu se găsise nici cel mai mic pretext.

La una din închisori, deţinutele fiind scoase în front pentru inspecţie în faţa unor *"sus-puşi"*, dânsa a cutezat să iasă din rând şi să întrebe:

- Domnilor, vă rog să-mi spuneţi de ce mă ţineţi aici, fiindcă eu n'am făcut nimic.

- Cum vă cheamă?

- Elena Zelea Codreanu.

- Şi mai întrebi de ce?

Soţia Căpitanului a păstrat în mod permanent cea mai profundă trăire a memoriei soţului său. În 1992, ea scria: *"... şi astăzi, când îmi amintesc de aceste grozăvii mă cutremur ca şi în ziua în care s'au săvârşit. Şi ce mi se pare mai cumplit este faptul că nu am nici un mormânt la care să mă pot duce să aprind o lumânare pentru sufletul lui şi să pot plânge în voie"*.

Dar ea şi-a însuşit linia spirituală definită de soţul ei în luptele lui pentru neamul românesc şi s'a ridicat cu luciditate şi curaj, împotriva falsurilor publicate şi trucajelor fotografice făcute de anumiţi netrebnici.

A fost până în ultima clipă a vieţii sale, o vajnică luptătoare pe linia soţului său.

Nu rămâne decât să ne plecăm cu smerenie.

Domnul să o odihnească în pace!

Duiliu SFINŢESCU

Căpitanul şi soţia Elena Ilinoiu la căsătorie

PRINCIPIUL TERŢULUI EXCLUS

(In legătură cu o simplă recenzie)

Denami HAIDER

Numărul 17 (137) din 1993 al săptămânalului neocomunist *"Totuşi iubirea"*, scos de vestitul bard ceauşist Adrian Păunescu, ne oferă pe două treimi din pagina 3 o surpriză de proporţii: recenzia *"CĂRŢICICA ŞEFULUI DE CUIB"* (titrată chiar aşa, cu caractere majuscule) de Ion Coja.

O treime din acest articol o constituie preambulul în cursul căruia Domnul Coja precizează că 99,99 la sută dintre cititorii români din epoca de imbecilizare, de 50 de ani, deci din 1944 până astăzi (însă o corectă numărare a anilor de dezinformare ar fi drept să pornească din Ianuarie 1941, dela acel scenariu antonescian care a pus la cale provocarea cunoscută îndeobşte prin falsa sintagmă *"rebeliunea legionară"*), au fost şi sunt ÎNCĂ minţiţi cu privire la *"Cărticica şefului de cuib"* şi la Mişcarea Legionară.

Recenzentul, dovedind o admirabilă probitate - nedusă, din păcate, până la capăt - se arată mirat că, deşi-i intelectual cu studii superioare, dobândind în 1966 licenţa în filologie, a putut fi totuşi indus, prosteşte şi oribil, în eroare, dând crezare tuturor falsurilor, detractărilor şi aberaţiilor difuzate, fără încetare, de propagandiştii şi istoricii bolşevici fin România, în loc să fi ascultat şi cealaltă parte (cum procedează justiţia încă dela Romani şi cum ar trebui să îndemne conştiinţa fiecărui om normal), adică partea vătămată, şi să-l fi cercetat măcar pe unul dintre cei ce, împroşcaţi continuu cu noroi, n'aveau cum să se apere fiindcă au fost puşi la zid, ori în lanţuri sau ţinuţi cu căluşul în gură prin rezervaţii ca nişte ciumaţi, ei - viteji ca legionarii romani şi credincioşi ca apostolii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A acceptat, aşadar, şi Domnia sa - cu o uşurinţă pentru care singur se condamnă, făcându-şi, se pare, reale mustrări de cuget - că această carte nu este altceva decât *"manualul crimei şi al teroarei infame"*.

Citind, în sfârşit, prin 1993, *"Cărticica şefului de cuib"* (tot e bine şi mai târziu, decât nicicând), Domnul Ion Coja rămâne de-a dreptul fascinat, nu numai uluit, de conţinutul eminamente moralizator al acestei veritabile cazanii legionare ce îl are ca autor pe însuşi Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Mişcării Legionare (denumită iniţial *"Legiunea Arhanghelul Mihail"*, apoi *"Garda de Fier"* şi mai apoi *"Totul pentru Ţară"*). Dar mai bine să-i dăm cuvântul Domnului Ion Coja, care este membru marcant al organizaţiei culturale *"Vatra Românească"* şi senator din partea PDAR:

"Lectura acestei cărţi o recomand cu toată seriozitatea. (...) Iar acum când spun <lipsa experienţei> înţeleg prin asta şi faptul că am citit <Cărticica şefului de cuib>. Tare bine ne-ar fi prins! Este o carte plină de idei şi principii de comportament în interiorul unei organizaţii politice. O carte extrem de utilă din acest punct de vedere. Bunăoară, cât de bine ne-ar fi prins dacă am fi aplicat măcar la nivelul cel mai înalt al organizaţiei noastre, principiul pe care <cărticica> îl înscrie la pct. 32, b, şi am fi stabilit că în Vatra Românească nu există <m'am supărat şi plec>. Căci, spunea <cărticica>, nu te poţi supăra pe lupta pentru mântuirea Ţării tale... Aşa de mulţi, au fost cei care au plecat din Vatră la prima supărare..."

Uluiala recenzentului sporeşte la maximum când el ajunge la punctul 29 din aceeaşi cărticică a cărei *"valoare educativă este surpriza cea mai mare"*. Pur şi simplu nu-i vine a crede Domnului senator Ion Coja că fondatorul Mişcării Legionare a scris, negru pe alb, acestea: *"...legionarul nici adversarului nu-i va face nedreptate. Va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptăţii, ale moralei, nu prin laşitate sau minciună"*. Sublinierea Domnului Coja devine, la acest punct, inevitabilă: *"Exact aşa spus: <nu prin minciună>... Evident, puţine au fost minciunile la fel de mari precum cele de care am avut parte noi, cei născuţi după război cu privire la legionari, cu privire în special la această carte"*.

Spre lauda sa, recenzentul ne aminteşte corect că absolut toţi istoricii şi cei ce s'au pronunţat, în regimul comunist, asupra fenomenului legionar au dovedit o ignoranţă deplină în acest sens: *"Au vorbit după ureche, repetând ce auziseră dela alţii, fără să verifice nimic din ce li s'a spus despre legionari"*.

Lungul articol-recenzie, semnat de Domnul Ion Coja, cunoscută personalitate politică prin dubla sa calitate de membru al Senatului actual şi de preşedinte al organizaţiei culturale *"Vatra Românească"*, ne dezvăluie, în continuare, numele celor mai mari călăi ai neamului românesc: *"Şi scriu aceste rânduri marcat, probabil, şi de lectura unui fragment din jurnalul lui Armand Călinescu, acel teribil prim-ministru care are pe conştiinţă morţii dela Griviţa, din 1933, şi morţii din noaptea Sfântului Andrei a anului 1938. Notează Armand Călinescu despre Gavrilă Marinescu, prefectul Capitalei, că <are de gând să-l suprime pe Codreanu şi vreo 30 de gardişti principali. Şi-a format echipe de 200 de puşcăriaşi, cu care va da lovitura într'o noapte>. Atât a făcut domnul prim-ministru, a consemnat informaţia şi nu i-a părut deloc anormal să fie în fruntea poliţiei un om ca acest Gabriel Marinescu... Un criminal. Criminal susţin legionarii că a fost şi Armand Călinescu pe care l-a întrecut cu mult regele Carol al II-lea"*.

Precizăm pentru cititorii noştri neavizaţi, că, în noaptea Sfântului Andrei din 1938, au fost ucişi în chipul cel mai groaznic şi mai mişelesc (prin strangulare, victimele fiind legate de mâini şi de picioare), în pădurea Tâncăbeşti de lângă Bucureşti, 14 tineri intelectuali legionari, în cap cu Corneliu Codreanu, care avea vârsta la care şi Eminescu a trecut la cele veşnice.

Până aici, nimic rău nu e de zis despre recenzie. Fair-play-ul Domnului Coja este admirabil şi poate constitui exemplu demn de urmat, mai cu seamă de viitorii istorici români. Însă, din păcate, autorul nu merge până la capăt cu cele două bune călăuze dela începutul recenziei, adevărul şi imparţialitatea. De ce? Fiindcă dumnealui se împotmoleşte pe ultimii metri ai cursei cu obstacole sau, cum zice Românul, se înnecă la mal întocmai ca ţiganul care a înnotat tot timpul cu spaimă. Pentrucă iată cum se încheie această recenzie, altminteri insolită, extrem de bine venită şi salutară...

"Nu pentru a reînvia mişcarea legionară, cum se amăgesc unii tineri imberbi, căci este himerică o asemenea nădejde, ci pentru interesul naţional, românesc, pe care îl avem în scrierea corectă a istoriei".

Una din două, Domnule senator Coja: ori Mişcarea Legionară n'a fost bună şi, în consecinţă, nu trebue să reînvie, ori ea a fost bună - cum de altfel v'aţi convins - şi prin urmare, are dreptul să reînvie, să fiinţeze legal. A treia posibilitate se exclude. Aşa cere unul dintre principiile gândirii corecte, cel al *terţului exclus*. Concluzia Dumneavoastră ilogică, falsă, s'a putut aplica în epoca imbecilizării, a absurdului, care, din nefericire, încă persistă şi în care, după cum prea bine ştim, tronează minciuna, reaua-credinţă, necinstea şi sfidarea logicii, a bunului-simţ.

Vasăzică, comunismul revolut încă dela terminarea comunei primitive, repudiat apoi continuu de omenirea creştină fiindcă propaga ateismul şi lupta de clasă, este totuşi tolerat şi acum, chiar în S.U.A., în Franţa, Spania, Italia, Germania, Marea Britanie etc., nu numai în România, iar Mişcarea Legionară, singura formaţiune politică eminamente creştină şi care reprezintă cea mai reuşită sinteză a tot ce are mai bun poporul român, să nu aibă acelaşi drept la existenţa legală?!

Dar aceasta-i o democraţie doar pentru duhăi (ca Samson din cunoscuta fabulă a lui Grigore Alexandrescu), care vor *"egalitate, dar nu pentru căţei"*, ci numai pentru ei.

Verdictul extrem de sever, pe care l-aţi pronunţat dela înălţimea rangurilor Dumneavoastră prestigioase, este fără noimă, ilogic şi deosebit de păcătos. De ce să fie, şi în continuare, nedreptăţită Mişcarea Legionară, când nu numai lectura acestei cărţi de reale învăţături folositoare (cum aţi dovedit că se prezintă *"Cărticica şefului de cuib"*, dar şi luările de poziţie ale *"legionarilor autentici, ca probe irefutabile"* (cum scrieţi Dumneavoastră) demonstrează că ea a fost tot timpul prigonită şi masacrată fără nici un temei, membrii ei urmărind nu acapararea puterii, ci doar izbăvirea neamului românesc de toate relele (necinste, minciună, corupţie, birocraţie etc.) prin credinţă, adevăr, cinste, bunătate, iertare şi muncă

Continuare în pag. 6

NÜRNBERG ! DAR CARE ?

Constantin MAREŞ

Pe malul râului Pegnitz se ridică oraşul Nürnberg, practic distrus în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, refăcut, ca şi atâtea altele, îmbinând pitorescul stil trecut cu noi cartiere moderne. Astăzi numără aproape jumătate de milion de locuitori, este de multă vreme celebru pentru producţia sa de jucării, iar iubitorii de muzică îl ştiu şi din opera lui Richard Wagner. Înfloritor în Renaştre, va deveni fără voia zidurilor sale medievale o citadelă a naţional-socialismului, ceea ce a făcut, nu întâmplător, ca procesul crimelor împotriva umanităţii şi a celor de război să aibă loc, după înfrângerea lui Hitler, tocmai între ruinele fostelor sale glorioase ziduri, în faţa unui tribunal internaţional al aliaţilor învingători.

Să nu uităm însă că printre aliaţii ai căror reprezentanţi formau completul de judecată se aflau şi aşa zişii magistraţi sovietici, slugi plecate ale lui Stalin şi că fără pactul încheiat de acesta cu Hitler la 23 August 1939, nu s'ar fi declanşat a doua conflagraţie mondială şi, mai ales, că pentru crimele săvârşite de Soviete şi nu cea din urmă dela Katyn, locul bolşevicilor trebuia să fie în boxa acuzaţilor.

După înstalarea comuniştilor la putere în ţara noastră, aceştia au săvârşit crime abominabile, fie că purtau uniforme, fie că făceau parte din tagma nomenclaturiştilor căreia Ion Iliescu nu i-a fost străin. Pentru crimele împotriva umanităţii comise decenii de-a rândul, mulţi Români au trăit ani mulţi în speranţa că făptuitorii vor fi judecaţi odată şi odată la locurile crimei, locuri ce purtau nume precum Sighet, Capul Midia, Aiud, Gherla, Râmnicul Sărat, Piteşti şi multe altele. Lungă şi zadarnică aşteptare. Gheorghiu Dej s'a stins din viaţă fără remuşcări. Despre rolul jucat de Ion Iliescu în represiunea mişcărilor studenţeşti din 1956-1957 nu s'a făcut public nimic, dar nu este deloc exclus ca anumite forţe din fosta Securitate să aibă dosarul complet, pentru uzul propriu, garanţie şi scut. Şi ţinând seama de procedeele NKVD-KGB, nu ar fi exclus nici aceea ca tânărul student moscovit din vremea bolşevismului să aibă şi acolo un dosar. Să fi fost graba cu care fostul secretar judeţean de partid dela Iaşi s'a dus să semneze pactul de vasalitate faţă de Înalta Poartă dela Kremlin fără nici o legătură cu toate acestea? La urma urmelor, alesul reales nu are decât să apară iar în balconul ce-l fereşte de toate relele şi să jure cu mâna pe Biblie sau pe Capitalul lui Karl Marx că va spune adevărul, numai adevărul şi tot adevărul. Cine îl opreşte, dar şi cine îl ploşeşte?

Cu şase decenii în urmă apărea la Bucureşti o carte intitulată *"Actele vorbeşte"*. Dar când actele dispar precum fumul de ţigară, dovezile rămân presupuneri sau cel mult blesteme ale unei categorii umane în biologică dispariţie.

Se vorbeşte în ţară despre necesitatea absolută a reconcilierii. Dar nici unul din supravieţuitorii dela Auschwitz nu au înţeles să se reconcilieze cu torţionarii epocii respective, Francezii i-au condamnat aspru pe cei aserviţi puterii ocupante şu dedaţi apoi la fărădelegi şi crime, în Republica Federală Germania sunt vânaţi şi astăzi moşnegi care au comis crime împotriva umanităţii.

Crima împotriva umanităţii este imprescriptibilă din punct de vedere penal. La Convenţia asupra acestei imprescriptibilităţi, Romănia a aderat încă din 1969, ratificând-o în luna Iulie a acelui an. Dar cei care au terorizat în România, sub umbrela roşie a comunismului, de import sau implantat s'au făcut vinovaţi şi de crima de genocid şi de infracţiune de tratament neomenos, prevăzute şi pedepsite de codul penal românesc.

Să nu confundăm setea de dreptate cu foamea de răzbunare. Şi cine şi contra cui s'ar mai putea astăzi răzbuna, deşi, desigur, cei care i-au cunoscut şi înţeles ştiu prea bine că nu firea de vindicativi le-a fost caracteristică nici lui Iuliu Maniu, nici lui Dinu sau Gheorghe Brătianu, lui Ion Mihalache şi întregii garnituri de aur ce şi-a lăsat oasele într'un colţ neştiut sau cel mult presupus. Dictonul latin ne învaţă că justiţia trebue făcută chiar dacă ar pieri lumea. În zilele noastre această formulă trebue schimbată, în sensul că trebue să fie făcută dreptate tocmai că lumea justiţiei să nu piară.

Vreau să fiu clar.

Nu pledez nici pentru alte închisori sau lagăre de muncă forţată, în care, de altfel, supravieţuitorii tagmei torţionarilor, contemplându-şi fotografiile în uniformă, nu s'ar mai putea alinia decent nici măcar la număr. Pledez pentru adevăr, pentru aflarea adevărului, şi aşa cum îşi prefaţa Mihail Fărcăşanu volumul *"Scrisori către tineretul român"*, citându-l pe Charles Peguy, să căutăm: *"adevărul, întreg adevărul, nimic altceva decât adevărul, să spunem prostesţe adevărul stupid, plictisitor, adevărul care plictiseşte, în mod trist adevărul trist"*. Şi cât de trist, cât de tragic este adevărul despre România ultimelor cinci decenii, dar şi adevărul ascuns despre ororile dela Măgurele petrecute în timpul Preşedintelui Iliescu şi care, istoric, vor fi alăturate celor dela Piteşti din timpul Anei Pauker, al lui Vasile Luca, Teohari Georgescu şi nu în ultimă instantă al lui Gheorghe Gheorghiu zis şi Dej.

La Nürnberg nu a avut loc doar procesul câtorva acuzaţi, dovediţi vinovaţi unii, achitaţi alţii. La Nürnberg a avut loc procesul unui sistem întreg şi pe lângă acesta, al celor care i-au devenit executanţi şi mai mult decât atât.

În ţara noastră lucrurile s'au petrecut cu totul altfel.

Un Gauleiter roşu a luat locul Führerului pe care s'a grăbit să-l lichideze, oricum ştia prea multe. Cum ar fi reacţionat întreaga lume, dacă în 1945, locul lui Adolf Hitler l-ar fi luat la conducerea Germaniei *"disidentul"* Rudolf Hess? Mai ales că Ion Iliescu nici nu a avut curajul şi, cred, nici intenţia să treacă în tabără ce a caracterizat-o ani de-a rândul ca fiind aceea a *"imperialiştilor anglo-americani"*. Securisto-activiştii şi militisto-nomenclaturiştii sunt astăzi, nu nu mai la adăpost, dar în fruntea bucatelor, asistând cu acelaşi dispreţ de ieri la flămânzirea unui popor de care nu-i leagă nimic altceva, decât imaginarea unor noi forme de exploatare în fond şi dispreţ în formă. Crede, oare, cineva că Iliescu, Văcăroiu, Gherman, Năstase sunt cât de cât patrioţi? Cine, din rândurile puterii mai evocă în zilele noastre ideea de patrie şi manifestă sentimente de patriotism?

Dacă după evenimentele din Decembrie 1989, câţiva s'au temut puţin, prea puţin timp, că vor apare în faţa unui necesar, dar între timp spulberat, tribunal gen Nürnberg al zilelor şi locurilor noastre, astăzi îşi văd liniştit de miliardele lor, în timp ce despre conturile ceauşiste nu se mai suflă nici măcar o singură silabă. Ar fi fost, însă, absolut necesar un Nürnberg pe plaiuri mioritice?

Istoric, juridic şi moral cu siguranţă că da. S'ar fi aflat astfel multe adevăruri, multe pentru mulţi neplăcute, dureroase, tragice. Ar fi aflat copiii aceea că tatăl care le spunea basme şi îi mângâia, avea mâinile pătate de sânge, ar fi aflat mame despre fiii crescuţi în frica lui Dumnezeu că erau torţionari plătiţi sau delatori din lichelism. Dar ar fi curs, oare, sânge? Fără îndoială că nu. S'ar fi putut, la cerere, ca tribunalul să nu fie de factură penală, ci doar morală, să judece cu uşile închise, dar cu faptele şi conştiinţele deschise. Cine ar fi avut de pierdut, cine de câştigat?

Ororile comunismului nu s'au circumscris la o singură ţară, fie aceasta Rusia unde a fost aplicat prima dată, fie Cuba, Coreea de Nord, Vietnam sau China, state în care sistemul dăinuie şi astăzi. Ca şi internaţionalele ce le-a creat pentru a se implanta pretutindeni, bolşevismul, sub diverse firme a păstrat un caracter internaţionalist. În acest context şi combaterea sa trebuia să capete tot un caracter global.

Ideea unui alt Nürnberg, ce de această dată să acuze pe unul din vinovaţi, care prin impostura lui Stalin acceptată ca atare de Churchill şi Roosevelt s'a prezentat doar ca acuzator la Nürnberg în 1945-46, a circulat de mai multă vreme. Ea a fost concretizată la Fribourg în Elveţia în luna Iunie 1993, când, răspunzându-se iniţiativei deputatului bielorus Lystow, s'a constituit secţia elveţiană a unui comitet internaţional care să ducă la judecarea crimelor împotriva umanităţii săvârşite de sistemul comunist. La constituire au luat parte reprezentanţi ai 12 organizaţii de foşti deţinuţi politici şi exilaţi aflaţi în Confederaţia Helvetică, din partea românească fiind prezent şi devenind membru al Biroului Permanent al Comitetului, Ion Ganea-Argeş, membru al Uniunii Foştilor Deţinuţi Politici din România, având sediul la Geneva. Trebue subliniat rolul pe care personalităţi de origine poloneză l-au jucat în această acţiune. La 25 şi 26 Iunie din acest an s'a ţinut în capitala Poloniei un congres care a dus la crearea *"Comitetului Internaţional Nürnberg II"*, considerându-se judecarea crimelor comunismului ca fiind o obligaţie istorică. Au fost prezentate trei referate având ca teme: *"Geneza şi dezvoltarea comunismului"*, *"Crimele Comunismului"* şi *"Măsuri împotriva răspândirii comunismului"*, iar reprezentanţi vietnamezi şi deputatul bielorus Ostapienko au făcut ample relatări asupra crimelor datorite comunismului în ţările lor.

Noul comitet creat s'a adresat în scris Directorului Centrului Drepturilor Omului de pe lângă ONU, având sediul la Geneva, solicitând contribuţia acestuia pentru ca acţiunile propuse să aibă rezonanţa cuvenită în cadrul Naţiunilor Unite, invocându-se ca model tribunalul recent creat la Haga în baza rezoluţiei nr.808 a Adunării generale a Naţiunilor Unite pentru judecarea crimelor de război şi contra umanităţii, comise în Iugoslavia.

Este de prevăzut că această acţiune să întâmpine dificultăţi de ordin tehnic şi chiar juridic, dar mai ales prin opoziţia şi şicanele ce s'ar ivi din partea forţelor comuniste ce joacă încă un important rol, fie că sunt declarate ca atare, fie că se ascund sub diverse denumiri. Dela faimoasa lozincă a neamestecului în treburile interne ale statelor supuse încă dominaţiei comuniste până la nu mai puţin faimoasa idee a aşazisei reconcilieri dintre călăi odioşi şi victime sau urmaşii acestora, gama ce va fi folosită este de prevăzut să cuprindă toate notele arsenalului propagandistic bolşevic, chiar dacă un asemenea tribunal ar avea în ultima instanţă doar o eficienţă pe plan moral. Cu atât mai mult se impune ca ideea constituirii acestuia să aibă un larg sprijin, la nivele naţionale şi internaţionale. Pe această linie apare necesară o largă publicitate şi dezbatere, precum şi antrenarea organizaţiilor de foşti deţinuţi politici anticomunişti, a celor pentru respectarea drepturilor omului. Cu siguranţă că pentru menajarea unor susceptibilităţi şi evitarea publicităţii unor înţelegeri trecute făcute la adăpostul unor diplomaţii şi politici care, oricum, nu au dus la rezultatele scontate, chiar guverne ale statelor de drept constituite pe principii democratice, nu vor fi dispuse să-şi dea concursul corespunzător şi necesar, ştiind că nimeni nu este mai orb şi mai surd decât cei care nu vor să vadă şi să audă.

Depinde de mulţi, de multe şi mai ales de fiecare din cei care au avut de suferit direct şi chiar indirect de pe urma comunismului, ca acestuia să i se facă procesul meritat într'un *"Nürnberg II"*.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION
LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA
TORONTO - BUCUREŞTI
MONTRÉAL - BUCUREŞTI
VANCOUVER - BUCUREŞTI
CALGARY - BUCUREŞTI
București - Toronto $US760
București - Montréal $US760
TORONTO-FRANKFURT
TORONTO-LONDRA
TORONTO-AMSTERDAM
TORONTO-LOS ANGELES
TORONTO-NEW YORK
Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăti peste $ 1000)
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
15lb.=$29
25lb=$59.33
peste 25lb $2.99/Kg sau pachete cu alimente-tip TEC • livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
Tel: (416) 453-6000 • Fax: (416) 463-7990
KITCHENER - Tel: (519)-2638; MONTREAL - Tel: (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

CONSIDERAŢII PRIVIND CETĂŢENIA ROMÂNĂ

Av. George VASU

Cred că această problemă este interesantă pentru orice Român care trăieşte în străinătate, fiindcă trebue să-şi cunoască drepturile şi opţiunile sale.

În primul rând, cetăţenia este unul din drepturile fundamentale ale omului, cu care se naşte. El trebue să-şi cunoască drepturile sale, cum este numele, rasa, originea etc.

În cele ce urmează vreau să discutăm despre unul din drepturile omului, cum este cetăţenia română, reglementată de Legea 21 din 1 Martie 1991 (publicată în M.Of. nr.44 din 6 Martie 1991).

Fiecare persoană poate dobândi cetăţenia română prin: ***naştere, înfiere, repatriere şi acordarea cetăţeniei prin cerere.***

A. Prin naştere.

Potrivit art.5, copiii născuţi pe teritoriul României din părinţi cetăţeni români, ***sunt cetăţeni români.*** De asemenea, este cetăţean român şi copilul născut pe teritoriul statului român, dacă unul din părinţi este cetăţean român la data naşterii copilului. (art.5, lit.a din lege).

Legea prevede în art.5 lit.b că este cetăţean român copilul născut în străinătate, dacă ambii părinţi sau numai unul dintre ei este cetăţean român.

Este evident că în situaţia copilului născut în străinătate, dacă unul sau ambii părinţi sunt cetăţeni români, el va avea o ***dublă cetăţenie toată viaţa***, dacă statul în care se naşte prevede că *"orice persoană care se naşte pe teritoriul său are cetăţenia statului în care s'a născut"*. Este aşanumit *"jus loci"* cum este Amendamentul XIV paragraf 1 din CONSTITUŢIA USA.

Copilul găsit pe teritoriul statului român, din părinţi necunoscuţi, este considerat cetăţean român.

B. Înfierea.

Copilul înfiat de un cetăţean român dobândeşte cetăţenia persoanei care înfiază. Este normal să fie aşa, fiindcă cel înfiat trebue să urmeze situaţia juridică a înfiitorului.

În caz de anularea înfierii sau declararea nulităţii acesteia, dacă copilul este sub 18 ani este considerat că nu a fost niciodată cetăţean român chiar şi la cazul desfacerii înfierii.

C. Persoana care a pierdut cetăţenia română o poate redobândi prin efectul repatrierii, dacă îşi exprimă dorinţa în acest sens.

Părinţii care se hotărăsc să se repatrieze împreună cu copiii minori, hotărăsc asupra cetăţeniei de comun acord, iar în caz de neînţelegere, tribunalul va hotărî în privinţa cetăţeniei copilului minor, iar în caz că minorul a împlinit 14 ani, este necesar şi consimţământul acestuia (art.8 din lege).

D. Cetăţenia română poate fi acordată şi la cererea străinului sau persoanei fără cetăţenie (apatrid).

În primul rând, solicitantul trebue să fi împlinit 18 ani, să aibă mijloace legale de existenţă, o bună comportare, ataşament faţă de statul şi poporul român, să nu fi fost condamnat în străinătate şi în ţară pentru o infracţiune care îl fac nedemn de a fi cetăţean român. Se cere să cunoască limba română în măsură suficientă pentru a se putea integra în viaţa socială, etc.

Procedura acordării cetăţeniei la cerere, cât şi în cazul repatrierii, se face de Ministerul Justiţiei prin hotărîre de Guvern, care se publică în M.Of.

Dovada cetăţeniei se face cu buletinul de identitate, paşaport sau cu certificatul de naştere, sau certificatul constator eliberat persoanei de oficiul consular în faţa căruia a depus jurământul ca cetăţean român.

Pierderea cetăţeniei române se poate face prin:

a) retragerea cetăţeniei române, care poate surveni când cetăţeanul român fiind în străinătate săvârşeşte fapte deosebit de grave prin care vatămă interesele statului român sau lezează prestigiul României sau se înrolează în forţele armate ale unui stat cu care România a rupt relaţiile diplomatice sau cu care este în stare de război.

Retragerea cetăţeniei nu produce efecte asupra cetăţeniei soţului sau copiilor persoanei căreia i s'a retras cetăţenia.

b) prin renunţare la cetăţenia română pentru motive temeinice, cu condiţia ca solicitantul să fi împlinit 18 ani, să nu fie învinuit sau inculpat într'o cauză penală, ori nu are de executat o pedeapsă penală, să nu aibă debite către stat sau persoane fizice etc.

c) Alte cazuri de pierdere a cetăţeniei române:

Copilul minor cetăţean român, înfiat de un cetăţean străin, după cum sunt numeroase cazuri după 1989, copilul dobândeşte cetăţenia înfietorului, dacă acesta cere în mod expres, iar legea străină prevede dobândirea cetăţeniei înfietorului de către cel înfiat. În cazul anulării sau declararea nulităţii înfierii, copilul care nu a împlinit 18 ani este considerat că nu a pierdut niciodată cetăţenia română.

În situaţia copilului găsit pe teritoriul României, fără a se cunoaşte părinţii, am văzut că este cetăţean român. Dacă ulterior se constată că părinţii sunt cetăţeni străini, copilul pierde cetăţenia dobândită, conform art.5 al.3 din lege.

În fine, Guvernul român poate dispune prin hotărîre, retragerea sau aprobă renunţarea la cetăţenia română la propunerea Ministerului Justiţiei conform Legii 21/1991, conform procedurii prevederilor la art.14-19 din lege.

Sunt şi rămân cetăţeni români persoanele care au dobândit cetăţenia română potrivit legislaţiei anterioare, precum şi aceia cărora li s'a ridicat cetăţenia fără voia lor sau alte motive neimputabile lor, precum şi descendenţii acestora.

Legea 21 din 1 Martie 1991 a intrat în vigoare la 30 de zile după publicarea ei în M.Of., adică după publicarea ei în M.Of.44 din 6 Martie. E bine ca cititorii ziarului să cunoască în linii mari o lege română care poate avea efecte juridice asupra persoanelor născute pe teritoriul României.

CULTUL PERSONALITĂŢII

Cecilia MIHĂILESCU

Pe data de 13 Septembrie, Preşedintele Iliescu a citit un mesaj în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului României. Semnificativ pentru starea actuală a statului român, preşedintele a atacat principiul separaţiei puterilor în stat. De altfel, nostalgia puterii unice de decizie îi este tot mai mult alinată de către coaliţia guvernamentală. Majoritarii relativi au refuzat cu vehemenţă să accepte propunerea Opoziţiei de a se dezbate în Parlament mesajul prezidenţial. Adrian Năstase, preşedintele Camerei Deputaţilor şi al PDSR, a refuzat chiar să supună la vot propunerea Opoziţiei. Aceasta, chiar cu ajutorul lui Petre Roman, preşedintele PD(FSN), care a venit la tribună şi a spus să se lase la latitudinea Preşedintelui Iliescu decizia cu privire la procedura parlamentară asupra mesajului. Un fel de a proclama ABSOLUTISMUL PREZIDENŢIAL REPUBLICAN. Parlamentul este astfel subordonat Preşedintelui. Contrar Constituţiei.

Coaliţia guvernamentală, duşmană a monarhiei constituţionale, ar dori ca preşedintele să fie mai presus de un Rege, iar republica prezidenţială să fie absolută, spre deosebire de Monarhia Parlamentară. Diferenţa e clară: între democraţia statului de drept monarhic şi bunul plac prezidenţial. Guvernanţii tratează ca pe un idol persoana Preşedintelui Iliescu. Ei au cerut ca mesajul să fie ascultat cu sfinţenie. Ca şi cum tot poporul ar trebui să execute neabătut indicaţiile preţioase ale *"părintelui naţiunii"*, cum era obligat să facă pe vremea lui Ceauşescu. Dimpotrivă, Constituţia din 1923 stipulează, la articolul 90, Aliniatul 3: *"Regele deschide sesiunea prin un Mesaj, la care adunările fac răspunsurile lor."* Coaliţia guvernamentală a refuzat să aplice mesajului prezidenţial o procedură similară. Drept pentru care Iliescu şi-a citit mesajul (în care, printre altele, n'a uitat să strecoare aluzia la inechitatea sistemului capitalist) şi a plecat. Pentrucă preşedintele Marii Adunări, Adrian Năstase, a suspendat imediat lucrările în plen ale Camerelor reunite.

Cultul personalităţii prezidenţiale denotă criza de personalităţi din arcul guvernamental. Intelectualii au făcut vid în jurul actualei puteri politice. Regimul Iliescu e fundamentat pe o grupare gregară, al cărei unic criteriu este interesul personal. La adăpostul grupului de interese, nulităţi cu pretenţii parvin în funcţii de stat şi se îmbogăţesc pe banii contribuabililor. Iar Iliescu acceptă starea de fapt, imitându-l pe Ceauşescu. Cultul personalităţii îi place la fel ca şi Împuşcatului. Cu toate că are pretenţii de superioritate. În realitate, Iliescu e măcinat de complexe. El maschează prin autoritarism de tip proletcultist resentimentul faţă de intelectuali. Pe care nu a reuşit să-i cumpere. Dacă nu poate impune respect, prin forţa propriului exemplu şi a simplei prezenţe, Iliescu crede că se poate impune prin atitudini autoritare. Efectul e contrar.

Preşedintele gesticulează abundent, se bâţâie pe scaun, dă din mâini şi din cap, se înroşeşte, se învineţeşte, ridică tonul, rânjeşte. N'are nimic din distincţia unui şef de stat.

La fel de dezarticulat s'a purtat Iliescu şi Joi, 22 Septembrie, când a susţinut o conferinţă de presă la Cotroceni. Fapt rarissim, fiindcă preşedintelui nu-i place să se afle faţă'n faţă cu ziariştii *"destabilizatori"*. Conferinţa de presă a fost cu grijă lucrată, iar ziariştii, selecţionaţi astfel încât aproape totul să nu fie decât o jalnică mascaradă. Să nu se poată pune aproape nici o întrebare incomodă. Totul să nu fie decât de formă. Preşedintele a dus meschinăria până la a anunţa ora 12, pentru a începe conferinţa de presă cu o oră şi jumătate mai devreme! Astfel, nici un reprezentant al nici unui cotidian de tiraj nu a pus întrebări! Nici *"Europa Liberă"*, nici B.B.C., nici *"Vocea Americii"*. Nici agenţiile internaţionale de ştiri. Nici măcar Rompress! Una dintre foarte puţinele întrebări incomode a fost pusă de către Doamna Ileana Lucaciu, dela *"Express Magazin"*, care a cerut părerea Preşedintelui Iliescu în ceea ce priveşte actul secretarului general al guvernului, Viorel Hrebenciuc, de a-i atribui din fondul de protocol un apartament lui Andrei Păunescu, fiul lui Adrian Păunescu. Deşi înainte tunase şi fulgerase împotriva corupţiei în general, în acest caz particular Preşedintele Iliescu s'a eschivat dela răspuns. Mai mult, după ce a pus la colţ Opoziţia, a atacat vehement presa liberă, sub pretextul că vizează *"acei ziarişti care intoxică şi dezinformează"*, în această categorie intrând, de fapt, toţi gazetarii care îşi permit să critice puterea politică. Adică majoritatea. În stil stalinist, Iliescu a incitat ziariştii la delaţiune şi fratricid profesional, îndemnându-i să-i izoleze şi să-i expulzeze din rândurile lor pe cei incomozi. Care, chipurile, *"compromit gazetăria"*. De fapt, Preşedintele Iliescu compromite democraţia.

RĂSPUNS UNOR ÎNTREBĂRI

Stimate Domnule Dan Zamfirescu,

În nota Nr.1 la prefaţa semnată de Dvs. la cartea ***"Eu i-am salvat pe Evreii din România"*** de Radu Lecca, comentând articolul *"Simbriaşii calomniei"* publicat şi semnat de subsemnatul în Cuvântul Românesc din Februarie 1994:

1. Contestaţi concluzia calculului făcut, şi imputaţi că *"pentru nici una din aceste cifre, exceptând cea din recensământul din 1941, nu se indică sursa"*.

2. Întrebaţi: *"Ce sunt, apoi, Evreii retrocedaţi din Transilvania?"*

3. Semnalaţi o diferenţă de 15.509 de oameni între rezultatul calculat de 300.423 Evrei la sfârşitul anului 1940 şi cifra 315.509 Evrei recenzaţi în Aprilie 1941, ambele cifre prezentate de subsemnatul. Consideraţi că această *"simplă diferenţă de 15.509 ridică un semn de întrebare asupra valabilităţii acestei contabilităţi"*.

Să vă răspund:

Nr. 1. Sursa. În general în articolele de ziar nu se publică şi note, cu surse de autori, titluri, pagini etc., dar nu scuteşte pe semnatar de responsabilitatea afirmaţiilor. Cereţi surse? Vi le furnizez:

1. Recensământul General al Populaţiei României din 29 Decembrie 1930, Vol. II Bucureşti 1938, pag. XXIV şi LXXXV.

2. The Institute of Jewish Affairs (Hitler's Ten Years War, pag. 83, 244, 692).

3. Wirtschaft und Statistik, Octombrie 2, 1941, Nr.20, pag. 392.

4. Publikationsstelle Wien. Die Bevolkernungzählung in Rumänien 1941, pag.20 şi 23.

5. Jewish Encyclopedia 1930, vol IV/2, pag. 650-651.

6. G. Reitlinger: Final Solution, pag. 405, 409, 497.

7, Universal Jewish Encyclopedia vol. 9, pag. 265.

8. Paul Hilberg: Destruction of European Jewish, pag.737.

9. W. Sanniug: The Dissolution of Eastern European Jewry.

Nr.2. Întrebaţi: *"Ce sunt apoi Evreii retrocedaţi din Transilvania?"*

Foarte simplu: Odată cu cedarea Transilvaniei de Nord, s'au transferat Ungariei un număr de 148.660 Evrei, aflaţi în teritoriul cedat. În 1945 se aflau acolo 137,121 Evrei pe care România i-a preluat odată cu teritoriul respectiv. Din cei 148.660 Evrei cedaţi în 1940: 21.000 au fost deportaţi în Germania din care s'au întors la sfârşitul războiului 20.000, iar 10.539 au murit în lagărele de muncă forţată din Ungaria. Deci: 148.660 - (1.000 + 10.539) = 137.121. Sunt Evreii recuperaţi odată cu teritoriul Transilvaniei de Nord.

Normal, motivat şi corect este să-i încorporăm în totalul populaţiei evreieşti din România, în 1945, ceea ce am şi făcut.

Nr.3. Diferenţa de 15.509. În realitate este 15.086 (315.509 - 300.423 = 15.086).

Reprezintă persoanele recenzate ca Evrei în 1941, conform schimbării definiţiei statutului de *"Evreu"*. În 1941 au fost recenzaţi ca Evrei şi cei care aveau un singur părinte Evreu, persoane care n'au fost recenzate ca atare în recensământul anterior, recensământ luat ca bază de plecare în calcul.

Consider şi sper că veţi fi de acord că diferenţa este explicată, motivată şi corect inclusă în calculul făcut de subsemnatul.

Pe cine însă nelinişteşte rezultatul final?...

Ca încheiere precizez că nu doresc o polemică privind complicata, trâmbiţata şi controversata problemă *"Holocaust"*.

În articolul *"Simbriaşii calomniei"* n'am făcut decât să denunţ cititorilor pe cei care au defăimat România, ţara care este şi a mea şi a Dvs. şi cândva a fost şi a lor.

Ei au scuipat în fântâna din care au băut şi ei şi părinţii lor.

Mă reţin să discut şi cartea lui Radu Lecca *"Eu i-am salvat pe Evreii din România"*. Răspunsul meu priveşte numai nota Nr. 1 dela pag.21 şi 22, anexă la prefaţa semnată de Dvs. Dacă doriţi, o pot face cu toată onestitatea. Până atunci, vă rog să acceptaţi deosebita mea consideraţiune ce vi se cuvine.

Vasile VRÂNCEANU

PRINCIPIUL TERŢULUI EXCLUS

Urmare din pag. 4

creatoare, prin continuă educaţie religioasă?!

De ce, Domnule Coja? Vă temeţi cumva că se va produce un grabnic exod al tinerilor dela Vatra Românească şi - pot să vă asigur - dela alte formaţiuni naţionaliste la Mişcarea Legionară, ce ar renaşte prin legalizare?! Trag nădejdea că la întrebarea logică, firească *"De ce nu reînvie Mişcarea Legionară?"* veţi da un răspuns pertinent, că veţi fi consecvent până la capăt cu Dumneavoastră înşivă, nelăsând neisprăvit, din punct de vedere logic, un demers de excepţională însemnătate istorică. Căci nu se poate să nu vă fie cunoscută apoftegma ovidiană *"Finis coronat opus"*. Altminteri, ar fi păcat, un mare păcat, pentrucă veţi acredita temeinic ideea că faceţi subtil jocul unor forţe oculte şi antiromâneşti. Nu ne rămâne decât să aşteptăm riposta Dumneavoastră cinstită şi promptă.

Denami HAIDER

MORAVURI, GRĂUNTE DE NEBUNIE AMERICANĂ

E.C. Fianu

Sub titlul de mai sus, revista franceză *"Le Point"* din 16 Iulie crt. publică, pe 10 pagini, câteva articole privind apariţia unor moravuri stranii în SUA, printre care şi cunoscutul fenomen *"P.C."* (politic corect) de care am mai pomenit. Publicăm mai jos un rezumat al reportajului din *"Le Point"*.

Atât articolul *"Învăţământul conceput anapoda"* apărut în ziarul nostru din Mai 93, p.10, cât şi rândurile de faţă sunt destinate, în special, cititorilor din ţară care în majoritatea lor nu prea ştiu ce se întâmplă în *"lumea nouă"* în care chiar şi noţiunea de libertate este, câteodată, interpretată în mod bizar, după cele ce vom vedea mai jos.

De câtva timp Statele Unite ale Americii de Nord sunt invadate de abuzul conformismului şi al sensibilităţii afectate. Au inventat fenomenul *"P.C."*, norme şi coduri impuse relaţiilor dintre bărbaţi şi femei, coduri de bună purtare inedite, cărţi de şcoală anapoda, acţiuni în justiţie bizare, pentru orice motiv şi multe alte ciudăţenii privind societatea în general.

Să-şi fi pierdut oare Americanii simţul comunităţii? Indiferent de trecutul lor, ei sunt astăzi tentaţi de o nouă fantezie: cultul victimei. Soţiile sunt victimele soţilor, omul negru victima albului, homosexualul acel al heterosexualului, copiii sunt supuşi abuzurilor (potenţiale) ale părinţilor, minorităţile - toate minorităţile - sunt victime ale culturii dominante etc., etc. Aceste culte, pline de intenţii bune, egalitare, provoacă, în mod inevitabil, excese - ca orice cult. Numai că în prezent aceste fantezii sunt legiuni. Să luăm, la întâmplare, câteva exemple: *"limba nouă"*, la modă de câtiva ani în universităţile americane impune - printre altele - abolirea cuvântului de *"chairman"* (preşedinte), fiindcă el sugerează că această funcţie ar putea fi destinată numai bărbaţilor. A fost înlocuită cu *"chairperson"* care este ambiguu, sau în anumite instituţii pur şi simplu cu *"chair"* care înseamnă scaun (sic). De asemenea, este recomandat să se spună el sau ea chiar dacă nu se cunoaşte sexul persoanei de care este vorba într'o discuţie.

Cu aceeaşi inspiraţie eufemistică, caracteristică fenomenului de *"politic corect"*, nici vorbă să se pomenească de un bolnav de SIDA *"fiindcă se confundă persoana cu boala ei"*. Corect este să spui *"persoană trăind cu un SIDA"*.

Eufemisme sunt de asemenea aşa zisele *"speech codes"*, codurile de vorbire, care au înflorit în universităţile americane. Obiectivul lor este izgonirea termenilor rasişti, discriminatorii sau insultanţi.

Nicolas Wahl, directorul Institutului de studii franceze dela Universitatea din New York încearcă să minimalizeze acest fenomen care, pentru el, nu este un fenomen de societate ci un amuzament al unor tineri de bani gata, dela câteva universităţi celebre, care vor să se distreze în acest fel şi pe care intelectualii din oraşele mari îl propagă pentru a-şi bate joc de Europenii care sunt speriaţi de asemenea năzbâtii.

(N.N. Asemenea declaraţii ne aduc aminte de o altă generaţie de copii de bani gata care în Franţa, în Mai 1968, studenţi ale celebrei şcoli Normal Sup şi Sorbona - inspiraţi de alt curent *"contestatar"* american - au iniţiat din *"spleen"* şi pentru a se distra în mod *"intelectual"*, o grevă naţională care a paralizat ţara timp de 2 luni, provocând economiei franceze o pierdere de 20 miliarde de franci, în valoarea monedei de atunci.)

Bineînţeles, această limbă păsărească încă nu a contaminat Americanul de rând din fundul Statelor Unite, dar totuşi! Ziarul *"Los Angeles Times"* a editat de curând, pentru jurnaliştii lui, un ghid oficial al scrierii care să fie întrebuinţată în cuprinsul cotidianului. Aflăm astfel că termenul de *"divorţată"* este interzis, fiindcă descrie statutul marital al femeii. Despre o femeie care nu mai este măritată trebue scris: *"D-na care este divorţată"*; remarcaţi nuanţa. Termenul *"handicapat"* este insultător. Este înlocuit cu *"oameni care au capacităţi diferite"*. Şi această savuroasă literatură continuă astfel pe 19 pagini.

Agenţii imobiliari din Statul Pensylvania trebue să respecte pagini întregi de regulamente când vor să redacteze anunţurile lor publicitare. Le este interzis să scrie că au de vânzare o vilă cochetă într'un cartier rezidenţial sau o casă într'un cartier liniştit, de pensionari: asemenea expresii ar putea sugera o discriminare (sic).

Pe *"camps"*-urile universitare *"masculul alb"* este suspicionat, iar comportamentul lui este codificat până în cele mai mici detalii.

Peste 30 de universităţi au interzis formal profesorilor să aibă orice relaţie mai intimă cu studentele sau studenţii lor. Universitatea din Indiana menţionează în regulamentul ei: *"orice consimţământ voluntar al studentului (ei) este, într'o astfel de relaţie, suspect ţinând seama de natura asimetrică a acestei relaţii"*.

Harvard interzice orice relaţie amoroasă între profesori şi studenţi chiar dacă între ei nu există vreo relaţie dela dascăl la elev.

În 1992 cei 700 de studenţi din primul ciclu universitar ai lui Antioch College, din Statul Ohio, au născocit un cod amoros cu totul demobilizator: înaintea fiecărei faze ale unei relaţii amoroase, băiatul trebue să aibă consimţământul fetei pentru a trece la faza următoare?!

Universitatea Duke, adepta cea mai îndârjită a fenomenului *"P.C."*, impune studierea literaturii homosexuale; care ? *"Studiul scriitorilor Proust, Oscar Wilde, Lord Byron sau Emily Dickinson"* răspunde Stanley Fish, responsabilul departamentului de literatură. Bunul simţ pare ignorat datorită faptului că asemenea autori nu pot fi studiaţi obiectiv, într'un context mai general.

Studiile *"afro-americane"* nu se mulţumesc numai să impună studiul autorilor de rasă neagră. Câtiva *"guru"* iluminaţi au elaborat teze cel puţin uimitoare, ca aceea publicată în cartea *"Black Athena"* (Atena neagră) scrisă de Martin Bernal, profesor la Universitatea Cornell (amintită şi în articolul *"Învăţământul conceput anapoda"* din 1993) care se poate reduce la trei afirmaţii peremptorii: Egiptenii din Antichitate erau de rasă neagră, cultura clasică greacă a fost copiată în întregime după Egipteni, în consecinţă cultura ateniană este o cultură neagră! În afară de D-nul Bernal, toată lumea ştie că Egiptenii nu au fost niciodată de rasă neagră şi nu sunt nici astăzi.

Din noianul de baliverne care se propovăduesc pe spinarea bieţilor Egipteni, merită citată aceea care pretinde că ei au construit piramidele cu ajutorul ***telekinesiei*** (mişcarea obiectelor fără nici un contact).

Nu putem trece cu vederea altă inepţie care susţine că Tanzanienii dinaintea erei noastre topeau oţelul graţie tehnologiei semi-conductorilor.

În mod absolut serios, Consiliul Universităţilor din New York numeşte acest gen de enormităţi ***"elemente ale ştiinţei nedominante"***. Zelatorii cei mai extremişti ai ***"culturii relative"*** consideră că ştiinţa dominantă se datoreşte *"masculilor albi decedaţi"*, reprezentaţi de toţi autorii clasici ai ştiinţei universale.

În altă ordine de idei, grupul de muzicanţi Dow Jones care a făcut fotografii ale membrilor formaţiei lor de jaz - toţi negri - pentru a le expune în birourile sale a fost acuzat de rasism; a expune aceste fotografii alături de distribuitoarele de băuturi aflate la faţa locului, înseamnă că se aseamănă artiştii cu produsele de consumaţie ordinare, care se aruncă la gunoi.

De curând s'a deschis, în localurile poliţiei din New York, o expoziţie organizată de poliţiştii homosexuali. Explicaţia oficială a fost: *"ofiţerii de poliţie irlandezi, italieni, polonezi, asiatici, negri sau evrei au celebrat în acelaşi fel apartenenţa lor, prin intermediul fotografiilor şi a operelor de artă"*.

Lista acestor *"excentricităţi"* este aproape fără limită. Împotriva lor, luptă organizaţiile aşa zise *"conservatoare"* care denunţă cu tărie deviaţiile sistemului educativ american.

Din fericire, până acum, fenomenul *"P.C."*, care cere drepturi fără nici o obligaţie, nu a cucerit decât o masă de adepţi de cca. 15-20% din lumea învăţământului american. Semidocţii oportunişti care propovăduiesc enormităţi şi neadevăruri flagrante precum şi militanţii care cultivă un limbaj *"nou"* stupid şi atitudini *"inedite"* au - din nefericire - adepţi şi în Europa. Citâm numai câteva exemple:

- în Franţa sunt adepţi ai *"speech codes"*-urilor (citate mai sus) care cer ca portarii să fie numiţi *"gardieni de imobil"*, învăţătorii *"profesori de şcoală"*, orbii *"nevăzători"*, măturătorii *"tehnicieni de suprafaţă"* etc., etc.

- în Anglia, la Waldham College dela Oxford, s'a botezat o sală de reuniuni ale studenţilor *"Lorena Bobitt"* drept omagiu Americancei cu acelaşi nume, achitată de justiţie anul acesta, după ce a tăiat penisul soţului ei! (*"Le Point"*, No. 1141, p. 25).

Nu putem încheia această scurtă trecere în revistă a moravurilor actuale americane fără să amintim alte două deviaţii importante: mania proceselor şi aşa zisul *"Book War"* (războiul cărţilor de şcoală).

În fiecare an sunt depuse 100.000.000 de dosare în faţa instanţelor judecătoreşti! Printre mulţi alţii sunt daţi în judecată 40% din medici; numeroşi nefumători acuză fabricanţii de ţigări că îmbolnăvesc oamenii; alţi cetăţeni acuză fabricanţii de arme de omicid; se găsesc copii care vor să *"divorţeze"* de părinţii lor. Lista cauzelor *"speciale"* este aproape fără limită. Drept consecinţă, cheltuielile tribunalelor au crescut cu 61% între 1985 şi 1990, contribuabilii americani fiind obligaţi, astăzi, să plătească - pentru aceste distracţii - 9 miliarde de dolari.

Spre diferenţă de multe alte ţări SUA nu au un organism central care să fixeze norme naţionale privind componenţa manualelor şcolare. În schimb ele au 15.367 districte şcolare totalmente independente. Pentru a complica treburile, şcolile fiecărei circumscripţii sunt administrate de o comisie şcolară ai cărei membri sunt aleşi. În felul acesta şcolile publice au devenit terenul favorit de confruntare - pentru editarea manualelor şcolare - a grupurilor marginale care s'au născut în periferia societăţii americane.

Cele mai active dintre aceste clanuri înarmate cu certitudini şi invective sunt fundamentaliştii religioşi, afro-centriştii, multiculturaliştii şi câteodată chiar şi organizaţiile de homoxesuali. Unii au numit această melodramă fantască *"the Book War"*, termen nimerit, cunoscând situaţia descrisă mai sus.

Citâm numai câteva luări de poziţie principiale privind crearea lumii, ca exemplu:

- după Dr. R. Simonds, preşedintele lui *"Citizens for Excellens in Education"*, organizaţie californiană având 210.000 de membri, şcolile trebue să fie locul unde *"ne opunem lumii şi mârşavelor ei păcate de homosexualitate şi lesbianism, vrăjitorie, necromancie, sex pentru copii şi socialism ateist"*.

- Dreapta religioasă vrea să se înceteze învăţarea teoriei evoluţioniste a speciilor (n.n. a lui Darwin) explică R. Boston, preşedintele lui *"Americans United for Separation of Church and State"*, continuând *"din ce în ce mai mulţi profesori ocolesc acest subiect nevrând să aibă neplăceri; Darwin ar trebui să lase locul Bibliei în cursurile de ştiinţă"*.

- *"Unul din principiile teologiei fundamentaliste cere ca Biblia să fie considerată literal şi nu interpretată"* afirmă Dr. Eugenie Scott, şefa lui *"National Center for Science Education"*. Aceste organizaţii susţin - câte odată cu succes - că creaţionismul (n.n. Biblia) şi teoria evoluţionistă ar trebui învăţate simultan, ca două teorii care au aceeaşi valoare ştiinţifică.

- Bibliotecile şcolilor din Duval County (Florida) au cenzurat, interzicând celebra poveste a fraţilor Grimm, *"Albă ca zăpada"* sub pretextul că aceasta cuprinde prea multă violenţă, menţionând: în poveste, *"un vânător împuşcă un porc mistreţ şi o mamă vitregă, rea, dispune să i se smulgă inima lui Albă ca zăpada"*.

- într'o perspectivă multiculturală, Comitetul pentru revizuirea manualelor şcolare a detectat mutra hidoasă a rasismului ascuns în spatele unor fraze ca: *"Atunci când lumina după amiezei se înnegreşte"*... sau *"faţa deputatului s'a întunecat"*... etc.

Concluzia firească a acestei stări de fapt este realitatea că nenumăraţi elevi nu au manuale şcolare după care să înveţe. Profesorii se descurcă cum pot!

Numai eventualul bun simţ al cititorilor ar putea aprecia şi judeca inepţiile monstruoase cuprinse în rândurile de mai sus, citate după texte, nu inventate.

SCRISOAREA CELOR ŞAPTE SAU GÂLCEAVA ROMÂNILOR CU AMERICANII

Gh. Ionescu OLBOJAN

Pe vremea celuilalt dictator, eram obligaţi să participăm la spectacolele înghesuite sub numele de CANTAREA ROMÂNIEI, prestaţie a activiştilor de partid şi a bieţilor copii de şcoală. Acum - în plină democraţie originală - asemenea festivaluri poartă denumiri mai funciare: *Scrisoarea celor 6, Scrisoarea deschisă a lui Funar către Emil Constantinescu, Scrisoarea celor 7, Comunicatul U.D.M.R.* şi altele.

Pentru luna Septembrie, ne-au fost rezervate spectacolele date în cinstea celor 7 parlamentari care s'au opintit şi au redactat o scrisoare de protest către omologii lor americani, în legătură cu numirea ca ambasador la Bucureşti a lui Alfred Moses. Cei 7, care au încercat să sperie America, sunt pierduţi prin mai multe partide, inclusiv în cel de guvernământ: Adrian Moţiu, Emil Roman dela PUNR (putea să lipsească partidul lui Funar?!?), Dumitru Căluianu, Alexandru Popovici - P.L. '93 (acum liberi de partidul lui Patriciu), Ioan Coja - PADR, Matei Boilă - PNŢCD, Semion Tatu - PDSR.

În ceea ce-i priveşte pe Dumitru Căluian şi părintele Tatu, lucrurile sunt limpezite chiar dacă au lăsat un iz neplăcut în urma lor: au fost obligaţi de partidele lor să-şi retracteze semnăturile de pe protest şi ei au executat imediat ordinul, bucuroşi că la mijloc nu a fost vorba de o declaraţie de război la adresa SUA. Cum pe culoarele şi în bufeturile parlamentului zburdă atâta iresponsabilitate, mâine-poimâine, ne trezim şi cu o declaraţie belicoasă la adresa Americanilor sau Ruşilor, ori altor popoare ce aspiră la posturile de jandarmi ai lumii.

Cum din gaşcă au ieşit cei doi, Căluianu şi Tatu, cei 7 au devenit 5, dar având în vedere că Funar şi Gavra au susţinut imediat demersul parlamentarilor supăraţi pe Moses, cercul semnatarilor şi susţinătorilor scrisorii a rămas tot 7. Conducerea PNŢCD şi PL '93 s'au delimitat imediat de oamenii lor din grup şi au luat măsuri coercitive la adresa răzvrătiţilor, sancţionându-i cu cele mai aspre pedepse: excluderea din partide.

Iniţiativa protestului pleacă din cercurile apropiate Domnilor Funar şi Gavra care - cu ajutorul serviciilor de informaţii ale PUNR - au însăilat portretul moral al D-lui A. Moses: ***"Dl. Alfred Moses a fost multă vreme asociat cu cuplul Ceauşescu. La cererea lui Ceauşescu a acoperit, ascuns sau minimalizat situaţia din România, în faţa unor comisii ale Congresului SUA, în anii '70 şi '80".***

Scrisoarea a avut efect de bumerang pentru partidul de guvernământ, pe de o parte, scrisoarea a fost întocmită înaintea vizitei lui Iliescu în SUA, partidul D-lui Iliescu crezând că maşinaţiunile celor 7 au fost special puse în mişcare, pentru a întuneca cerul relaţiilor nu prea bune dintre Clinton şi locuitorul din Muzeul Cotroceni. Pe de altă parte, PDSR-ul şi-a arătat surprinderea faţă de acţiunile PUNR, după ce la remanierea din vară i-a băgat la lins ciolane în mai multe ministere (două numiri oficiale şi două pe ascuns). Că Funar şi Gavra sunt doi băieţi obraznici, o ştiu toţi. Dar ca să aduci un asemenea afront şefului statului român înaintea celei mai importante prestaţii politice din mandatul său, nu mai este de înţeles. Dacă în vară PDSR-ul reuşise la un moment dat să rupă conducerea PUNR în două tabere, funară şi anti-funară, precum şi să impună acestui partid o conduită apropiată partidului de guvernământ, acum PUNR - prin scrisoarea celor 7 - şi-a văzut din nou strânse rândurile în jurul cuplului Funar-Gavra şi a doctrinei extremiste a partidului.

Pe de altă parte, scrisoarea a făcut obiectul a numeroase interviuri în presa din ţară şi cea de afară şi al unor mese rotunde organizate de televiziunea centrală şi celelalte posturi teritoriale sau private. Toată lumea era surprinsă de gestul parlamentarilor semnatari ai protestului. Văzând aceste campanii de presă, mi-am adus aminte de celelalte campanii, din vremea lui Ceauşescu, când eram puşi să ***înfierăm cu mâhnire proletară*** ieşirile nesportive ale unor colegi de serviciu sau personalităţi ale vieţii politice româneşti intrate în dizgraţia celor dela Putere. Papagalii partidelor noastre şi-au făcut din plin datoria. Au blamat şi criticat gestul parlamentarilor, de ziceai că nu mai este mult şi îi vedem la zid pe cei şapte, cu popa Tatu în frunte. Vorbim de democraţie, dar nu ne putem dezbăra de vechile metehne: grija să nu supărăm Puterea. Să o lăsăm să viseze frumos, să creadă că ea este totul, că ea gândeşte şi pentru noi, că nu trebue să ne facem griji, ele ne vor fi împărţite de Putere.

Nu sunt adeptul D-lui Funar sau al doctrinei sale de partid, dar sunt de acord că într'o democraţie, fiecare este liber să gândească şi să acţioneze aşa cum îi dictează conştiinţa şi interesele sale vizavi de acţiunile semenilor.

Că Americanii trimit la Bucureşti şeful Comitetului Evreilor Americani, trebue să dea de gândit multora dintre noi. El nu vine să facă politica Americanilor la Bucureşti, ci vine să facă politica Evreilor în zona Europei Centrale şi de Est. Şi unde se poate face mai bine această politică dacă nu la Bucureşti, capitala unei ţări ferită până acum de conflicte interne, fie ele etnice sau religioase. În plus, România este gard în gard cu statele foste sovietice şi care încearcă să urnească economiile naţionale stagnate pentru un timp din cauza politicii Moscovei de înfometare a industriilor naţionale ale ţărilor mici desprinse dela sânul marii Rusii sovietice, punând embargo pe materiile prime şi pe energiile de orice fel şi care mai înainte curgeau către Ucraina şi ţările baltice. Acum, marea majoritate a ţărilor desprinse din URSS duc lipsă de bani pentru retehnologizarea şi readaptarea mamuţilor industriali rămaşi ca zestre dela tătucii lui Boris Elţân. Şi cine are bani în lume, dacă nu evreimea. Dar finanţa evreiască nu este aruncată pe orice fel de piaţă, ci numai pe pieţele în care interesele evreieşti şi cele ale Americanilor se îngemănă până la contopire.

Vom trăi şi vom vedea!

Până atunci, să vedem care au fost reacţiile pe canalele diplomatice. Americanii, prin purtătorul de cuvânt al ambasadei SUA la Bucureşti, au arătat că pe ei nu-i interesează prezenta guvernare a PUNR sau Partidul România Mare, ci stabilitatea politică şi macro-economică a relaţiilor cu România, iar scrisoarea celor 7 a fost considerată un exerciţiu de democraţie şi nimic mai mult. Important pentru Americani a fost poziţia Guvernului Român, care s'a arătat surprins de gestul celor 7 parlamentari, apreciind că este vorba de o **indiferenţă fără precedent** în problemele de politică externă ale executivului.

Partidul de guvernământ plus echipa Văcăroiu s'au văzut pentru a doua oară puse în faţa unor situaţii ieşite din comun, puse la cale de PUNR obişnuit, de acum, să încalce grosolan înţelegerile avute anterior cu PDSR, anume ca în problemele de importanţă deosebită să existe consultări între conducerile celor două partide. Prima **faptă rea** a lui Funar vizavi de aceste înţelegeri a fost cea dela 5 Septembrie curent, când a fost dată publicităţii o scrisoare a lui Funar către Emil Constantinescu, în timp ce ministrul român de externe se afla la Budapesta pentru definitivarea Tratatului Româno-Maghiar. În scrisoare, şeful PUNR cerea sprijinul politic al CDR pentru scoaterea în afara legii a UDMR - partid care stă în drumul Funarului. Şi atunci ca şi acum, PDSR a chemat la ordine formaţiunea lui Funar-Gavra şi a muştruluit căpeteniile pentru lipsa de tact politic, de loialitate faţă de politica actualei echipe guvernamentale.

Surpriza a venit dela Cornel Vadim Tudor care, prin declaraţiile sale vizavi de scrisoarea celor 7, arată că partidul său consideră protestul celor 7 drept o **diversiune menită să compromită vizita Preşedintelui Iliescu pe pământul american şi că Alfred Moses va fi primit cel puţin de către PRM conform legilor ospitalităţii româneşti.** Cum dracu şi-o fi schimbat C.V. Tudor opiniile faţă de Evrei, nu ştiu? Cât trăia celălalt Moses, rabinul-şef, nu-i tăcea o clipă penita pe maculatura dela **România Mare.** Sunt sigur că după ce interesele lui Iliescu se vor aranja, C.V. Tudor se va năpusti asupra ambasadorului SUA şi îl va face cu ou şi cu oţet, cum a făcut-o şi cu precedentul ambasador.

Furia s'a potolit. Americanii l-au confirmat pe A. Moses în funcţia de ambasador SUA la Bucureşti, Iliescu şi-a făcut jocul de-a vizita în SUA, guvernul aşteaptă credite dela finanţa evreiască, opinia publică a uitat de cei 7 cu jalba scrisă în engleză. Numai Funar şi Gavra au intrat în laboratorul lor special şi ne pregătesc ceva. Ce anume, nici Dumnezeu nu poate să ştie! Dela PUNR - partid cu mulţi ofiţeri în rezervă, specialişti în diversiuni, te poţi aştepta la orice. Probabil că urmează scrisoarea celor 8 sau 9 adresată altor capete încoronate ale lumii şi care nu ştiu de existenţa României.

CITIŢI ACEST ZIAR!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

MAI SUNT SPERANŢE?

Coaliţia guvernamentală, *"monstruoasa coaliţie"*, P.D.S.R.-P.U.N.R. va întuneca şi mai mult imaginea României în lume? Comunistoizii altoiţi cu şovinism vor strica mai mult? Nu e de crezut. Oricum, demult în România negrul e negru.

Vestul Europei şi *"cei de peste Ocean"*, mergând pe frânghie între fosta Iugoslavie (ciuruită) şi butoiul cu nitroglicerină, mai mult şi C.S.I. (dar care e din ce în ce mai puţin... fostă Uniune Sovietică), vor fi mulţumiţi de *"stabilitatea"* României. Vor fi mulţumiţi cu declaraţiile *"de dreapta"* ale Puterii Impostoare. Se vor preface a nu vedea, însă, mersul... senestru şi sinistru. În ciuda aţâţărilor inter-etnice ale cunoscutului primar al Clujului, *"napocanul"* Gheorghe Funar, care, în vreme ce demolează oraşul (ca urmare a unor fantasmagorii arheologice), îşi zideşte un somptuos conac pe malul Someşului.

Mai sunt speranţe pentru România? Dela actuala Opoziţie, măcinată de tot mai multe şi mai multe penibile lupte intestine, nu. Atunci? Dela Dumnezeu, firește.

•••

BOLGIA S.R.I.

Mai era nevoie? Poate că da.

Raportul S.R.I. la *"evenimentele din Decembrie 1989"* dovedeşte încă o dată că antenumitul *"organ"* este o bolgie a Puterii Impostoare, bolgie conţinătoare de lepădături filo-comuniste şi filo-moscovite. Autorii raportului afirmă că erau drogaţi cei care în Decembrie '89 s'au opus zăvozilor bolşevismului rrrrromânesc. Cine e azi sereist? Năimiţi ai B.E.C.-ului (Borfaşi, Escroci, Corupţi) care nu pot înţelege că se poate muri pentru libertate şi căzături care păstrează resentimente securiste faţă de cei care, în 1989, s'au dovedit mai puternici, moralmente, decât Securitatea.

Iar cine-i sprijină în vreun fel sau altul, acela este ca ei: borfaşi, escroci, corupţi.

•••

UN RAPORT NELUAT ÎN SEAMĂ

S.R.I. deţine un amplu dosar care certifică faptul că importanţi demnitari ai statului român au primit prin circuitul de aşa-zisă întrajutorare *"CARITAS"* sume de bani, plătite preferenţial. Dar, deşi Serviciul Român de Informaţii a trimis organelor abilitate ale statului date în această privinţă, n'a fost luată nici o hotărire până în prezent.

Acest lucru poate fi pus în legătură cu intrarea P.U.N.R. în executiv, partid care a susţinut activ escrocheria *"CARITAS"*.

Neluarea în seamă a raportului S.R.I. despre murdarele activităţi ale unor demnitari implicaţi în aşazisul joc de întrajutorare, nemulţumeşte profund *"vârfurile"* S.R.I.-ului.

•••

D'ALE RESTAURAŢIEI

Vă mai amintiţi de Ioan Ieremia, fost regizor la Teatrul Naţional din Timişoara, cel care până în 1990 a regizat mai mult pentru... Securitate, decât pentru teatru?

După Decembrie 1989, colectivul teatrului l-a izgonit. A fost izgonit apoi din Craiova, din Bucureşti, dela Chişinău ş.a.m.d. Pentru lichelism, dar mai ales pentru incompetenţă profesională. Însă, pentru democratura din România, lichelismul şi incompetenţa profesională sunt... calităţi. Astfel, Ioan Ieremia s'a văzut instalat din nou la Teatrul Naţional din Timişoara. Ca director!

Deci, oiştea lui Ieremia se îndreaptă spre gardul dintâi.

•••

PAIUL ŞI BÂRNA

"Pastorul Láslo Tökes nu mai reprezintă un simbol al revoluţiei!", croncăne unele pliscuri.

Actualul episcop de Oradea, e adevărat, după 1989 a făcut câteva declaraţii de un naţionalism cam strâmb, dar în nici un caz nu a trădat spiritul Revoluţiei dela Timişoara: anticomunismul.

Nu acelaşi lucru îl putem spune, însă, şi despre cei trei dirijori ai corului de privighe-ciori ce concertează periodic în publicaţia oligo-trac de pe malurile Begăi, *"Renaşterea bănăţeană"*: Ioan Marcu, un ţuicarisit ajuns senator cotrocenist; Lorin Fortuna, prezidentul unei societăţi cu nume de salam (*"Victoria"*) şi boss de filială al unui partid sinucis prin cotrocenizare (Partidul Republican); profesorul de sport Costel Balint, eşuat în cloaca securistoidă Vatra Românească-P.U.N.R.

"Domnii" pomeniţi mai sus s'ar uita mai bine în oglindă, să-şi vadă bârnele din ochi. Atunci când fac pauză în activitatea de cerşetorie de medalii, diplome şi *"drepturi"* la afumăria Marelui Emanat.

Dan Emilian ROŞCA

OLTENISME

——Ionel RĂDULESCU——

PĂCĂLEALĂ DE PROPORȚII

Aceiași finanțiști din CSP, care au planificat distrugerea economiei românești sub Ceaușescu, au fost unși de Iliescu să mimeze privatizarea, cerșind milioane de dolari Băncii Mondiale și FMI-ului, pentru consolidarea și îmbuibarea actualei puteri comuniste. Se vântură prin lume Iliescu, Gherman, Năstase, Văcăroiu și acoliții lor, pe valuta țării. Din 6.600 de unități, au fost privatizate 489 societăți comerciale, reprezentând 12.5% din totalul celor care trebuiau privatizate, având doar 3% din volumul capitalului social total, iar din 7.850 de acțiuni oferite public, au fost adjudecate 3.150. Capacitatea intelectuală redusă a Văcăroiului nu poate, dar nici nu vrea să încerce a porni o reformă. Apar în curând cupoanele nominale ce vor însoți certificatele de proprietate, altă cacealma comunistă, ce-i va face pe Români milionari de... hârtie! Toamna lui '94 va declanșa cursa economică a privatizării, cu scopul trâmbițat de Guvern, al protecției sociale. În realitate, va fi a doua uriașă păcăleală în corpore, după legea fondului funciar, care va amplifica haosul economic, proiectând ireversibil România printre țările lumii a treia.

LOCUINȚELE

În țară sunt 2 milioane de cereri de locuințe și cum ritmul de construcție e de 30.000 apartamente pe an, mulți solicitanți nu vor apuca să-și vadă visul cu ochii, nici măcar la... pensie! În Dolj, construcțiile de locuințe au scăzut dela 1.200 apartamente în '90 la 200 apartamente în '93, locuințele repartizate din fondul de stat de asemenea s'au redus dela 4.000 apartamente în '90 la doar 200 în '93. Prețul pe metru pătrat suprafață utilă a fost de 3.000 lei în '90, ca să urce acum la 400.000 lei!! Dreptul la o locuință decentă e recunoscut de Comunitatea Internațională, știut fiind că locuința e componenta de bază a normalității. Dar nu la noi, unde toți comuniștii securisto-iliiști, din tată-socru-ginere, ca Adrian Năstase, au patru case.

SOCIETATE ÎN DERIVĂ

Acte de corupție pornind dela vârful Puterii, tâlhării, violuri, crime, trafic de influență, de valută și droguri, deturnări de fonduri, accidente rutiere și feroviare grave, Televiziune în serviciul Puterii, ziare ale osanștilor de Bârcă și Butimanu, 53% Marea Adunare Națională trandafirie, Guvern comunist *"protector"* social prin Caritasul funaro-gavrist, Președinte alesreales, bătut în cuie și ostil propriului popor, - democrație dâmbovițeană pe care istoria o va consemna drept zvârcolirea draconică a comunismului, înaintea dispariției lui definitive de pe pământul românesc! 60% dintre Români se zbat să supraviețuiască. mulți dorm pe unde apucă, când tot ce se poate vinde, cerșesc disperați o bucată de pâine sau se retrag neputincioși din fața prețurilor demențiale, cu sacoșa goală - sumbru tablou al unei societăți în derivă, în care tovarășii activiști și securiști ceaușiști au devenit, peste noapte, domni patroni acționari, burdușiți de valută.

SĂLI GOALE

În *"epoca de aur"* instituțiile de cultură craiovene își făceau planul de încasări cu japca, teatrele, cinematografele, filarmonica, muzeele, fiind *"populate"* la comandă de elevi, studenți și militari în termen, *"culturalizați"* în corpore la ordinul *"celui mai iubit"*! Sindicatul de paie, slugă vândută pecereului, mobiliza forțat *"boborul"* spre actul de cultură, plasând bilete de spectacole salariaților din întreprinderi și instituții, cu plata anticipată. În multe cazuri erau băgate pe gât biletele spectacolelor deja prezentate sau anulate. Editurile scoteau pe bandă *"operilii iepocale"* ale planetarilor, dela codoiul și polimerii *"savantei ADINA"* la noua ordine economică astrală, din Carpați în Pirinei, a berbecului NICOLAE! Ploconelile *"artistice"* păunesciene, cu orgiile de rigoare, umpleau arenele de tineri delirând și omagiind, cu burta goală, *"Partidul-Ceaușescu-România"*, în vreme ce aberanta și păguboasa cântare a Cântărilor Românieni (de fapt a celor două accidente ale naturii Ody și Siny) ținea loc de hrană! După schimbul de ștafetă sângeros, între omul planetei și ucenicul său dela ape, instituțiile culturale craiovene au sălile goale. În cele patru cinematografe ale Craiovei, la Teatrul Liric, la Filarmonica Oltenia, la prestigiosul Teatru Național, în muzeele și sălile de expoziții, sălile de sport și chiar pe stadioane, este pustiu, oamenii n'au bani de pâine, luptă exasperați cu sărăcia și nesiguranța zilei de mâine.

ALȚI BANI... ALTĂ DISTRACȚIE !

Din 4 August a.c., Poliția Craiova primește cereri pentru eliberarea noului tip de pașaport turistic. Este o nouă stavilă în libertatea de călătorie a Românilor, o nouă draconică metodă a Văcăroiului de a face miliarde. Noul pașaport ticluit de Guvern este un lux, pe care puțini și-l vor putea permite, fiind vorba de foi de vărsământ, reprezentând taxa consulară și costul pașaportului, plus patru fotografii color, toate însumând peste 40.000 lei!! Vor călători peste granițe doar țiganii și tovarășii, ei au avut bani cu sacul înainte de Dec.'89, iar acum s'au capitalizat, bat Europa dela un capăt la altul, adormind Occidentul, că'n România e trai și viață, curge lapte și miere!!!

OLTENIA PRIVATĂ

Ca'n toată țara și aici s'au privatizat stâlpii comunismului care au strâns averi și acum învârt cifre de afaceri de ordinul milioanelor de dolari! Cine alții, decât tovarășii secu-activiști, au avut pâinea și cuțitul, și taie și se'nfruptă și acum?! Începând cu clanul Ceaușeștilor, continuând cu lingăii lor din CPE și târla slugoilor deveniți *"emanați"* în Dec. '89 - toți acești criminali au dispus cum au vrut de valuta țării, partidul, securitatea și procuratura acționând mână'n mână. La Craiova, din 200 întreprinderi de stat s'au privatizat doar 7, metoda MEBO înlăturând investitorii străini. Întreprinderile mari sucombă în blocajul economico-financiar (intenționat provocat și amplificat de Guvern) și'n lipsa de resurse pentru restructurarea și reprofilarea pe producții profitabile. E nevoie acută de capital străin, dar cine și cum să atragă investitorii? Toți trepădușii regimului au voiajat an de an, după Dec.'89 prin *"Occidentul în putrefacție"*, dar s'au întors fără informații utile, alternative sau repere de contact. În topul celor 7 societăți craiovene cu capital român-străin, ponderea o deține Siria, urmată de Italia și Germania. Craiova dispune de o filială a Fundației Programului Phare pentru întreprinderile mici și mijlocii din toate cele cinci județe ale Olteniei, cu șanse pentru proiectele viabile benefice și bine argumentate.

INFORMAREA TINERETULUI

"INFOTIN" Craiova încearcă să-i ajute pe tineri, orientându-i în aflarea unui rost în viață, spre atenuarea exodului de valori românești către lumea liberă. De curând, s'au finalizat cursurile de birotică managerială, cu durata de trei luni, urmând atestarea pentru noua contabilitate a 95 specialiști din Craiova și județele Olteniei. Continuă cursurile de inițiere în utilizarea calculatoarelor IBM-PC prin produsul CIEL pentru noua contabilitate, cu specialiști atestați de Camera de Comerț și industrie. Sunt proiectate de asemenea cursuri de inițiere în informatică și cursuri pentru studiul intensiv al limbilor moderne (engleză, franceză, germană, italiană) pe domenii de apelare: științific, comercial, medical, turistic, s.a.

TV EUROPA

Sunt speranțe ca, în curând, (și) la Craiova, orice tip de televizor să poată recepționa 60 de programe, prin folosirea unui convertor special cu telecomandă. Recepția prin cablu (CATV), asigurată de acele societăți specializate și autorizate, nu poate fi comparată cu cea clasică, prin antenă, și asigură între 16-24 de programe. Dar nu orice tip de teveizor le poate recepționa pe toate, ci doar tipurile foarte noi, cu extensie de bandă și mufă specială de intrare (CATV), fiindcă în România transmiterea programelor se face pe canalele FIF 1-12. Folosirea convertorului cu telecomandă va scuti televizorul de reglaj pentru programele recepționate din toată Europa. În felul acesta, craiovenii care dispun de bănet vor avea Europa'n casă, iar imensa majoritate, dotată cu televizoare alb-negru, va suporta în continuare calvarul imaginii și al minciunilor prezidențiale.

MINERII

Conflictele de muncă dela Târgu-Jiu, Deva și Baia Mare au ținut capul de afiș al miezului de vară. Ele s'au soldat cu sporuri salariale între 30% la RAL Tg. Jiu și 15% la RAC Deva. A fost acceptat salariul de 160.000 lei și suma de 2 miliarde lei pentru asigurarea condițiilor sociale corespunzătoare în minele de lignit. Miile de mineri, autoblocați în galerii, au ieșit la suprafață, iar liderii de sindicat aflați în greva foamei și-au încetat forma de protest, judecătoria din Tg.Jiu dând câștig de cauză minerilor. A fost reluat lucrul normal în mine, știut fiind că minerii sunt principalii debitori, având peste 12 miliarde lei nevirate la bugetul de șomaj. De aproape un an, minerii nu plătesc asigurările sociale, dar beneficiază de toate drepturile sociale.

BAZAR BALCANIC

Așa arată de fapt Piața Agro-Alimentară a celui mai mare cartier craiovean, cu peste 60.000 de locuitori, Craiovița Nouă, recunoscut (și) prin gradul sporit de criminalitate. Spațiul pieței e administrat de balaoacheși, care fac *"legea"*, pe principiul, cine dă șpagă mai mare, ia loc mai bun de vânzare! Barosanii pieții câștigă bani grei, fără muncă, în timp ce nou înființatul sediu al Poliției se face că... plouă! Administrația centrală a pieților și Primăria Craiovei manifestă total dezinteres față de aspectul jalnic al acestui atât de solicitat Complex Agro-Alimentar.

INFLAȚIE

Pe vremea *"eroului între eroi"* nu găseai un gram de carne, să dai cu tunul! Icicolo, la sâptămână, se isca vreo grămadă cu bătaie populară, când *"băgau"* oase, *"adidași"* sau *"căpățâni de activiști"*, pentru piftii! Parașutele tuciurii strigau, ca din gură de șarpe: *"noi am scăpat de Hitler, da Ceaușescu-al vostru ne-a băgat pe toți în boală!"* Banii erau puțini, iar sărăcia lucie. Acum, când slugile și-au împușcat patronii și au pus mâna pe moșie, e carne peste tot. Craiova geme de pulpe de pui din import, în vreme ce complexele zootehnice din județ au zeci de mii de porci care nu-și găsesc beneficiarii, iar în lipsa furajelor animalele sunt ameninșate. Carnea și produsele de carne au invadat halele pieților și magazinelor private, dar ce folos, că oamenii nu le pot cumpăra, 60% dintre Români aflându-se sub pragul sărăciei. Banii sunt foarte puțini, în schimb abundă produsele din import, la prețuri demențiale. Criminala Televiziune Iliescu își bate joc de oameni, prezentând reclamele cu produse din carne, pentru câini și pisici, când în România de azi se moare de foame, ca'n țările lumii a treia! Rata inflației face ravagii.

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

Virgula

——Mihai S. DERDENA——

Nu atât prin argumente strict științifice voi relua însemnătatea acestui semn de punctuație, cât prin exemple, ca, astfel, să prindă oricine, chiar și cititorii mai puțin instruiți.

De mii de ani a devenit celebru, în enigmistică, răspunsul invariabil pe care îl dădea oracolul lui Apolo din orașul grecesc Delfi (dispărut de mult timp de pe hartă) la întrebarea pe care i-o puneau tinerii cu privire la soarta ce-i așteaptă în războiul la care porneau. Răspunsul era acesta:

"Te vei întoarce nu vei muri în război".

După intonația cu care presupusul zeu Apolo rostea negația, această frază profetică putea semnifica fie întoarcerea, deci supraviețuirea, fie moartea în război a întrebătorului. Prin urmare, tonul, de obicei insesizabil, era voit înșelător.

Dacă aceeași frază ar fi scrisă, iar virgula ar fi notată cu precizie, atunci n'ar rezulta nici o ambiguitate și precizarea s'ar prezenta, fără nici un echivoc, astfel:

"Te vei întoarce, nu vei muri în război".

Deci, soldatul va supraviețui și se va întoarce acasă, când virgula apare înaintea adverbului *"nu"*.

Când, însă, virgula se notează după *"nu"*, atunci înseamnă că întrebătorul nu se va întoarce, ci va muri în război:

"Te vei întoarce nu, vei muri în război".

Rezultă, de aici, ideea că virgula precizează cum nu se poate mai bine sensul unui mesaj, înlăturând orice dubiu.

Să vedem, acum, cum se prezintă lucrurile în texte actuale, care, de asemenea, nu respectă locul și rolul semnului de punctuație la care ne referim. Numai că, de această dată, nu este vorba de o exprimare enigmatică, ci de o insuficientă cunoaștere, atât a regulilor de punctuație, cât și a sintaxei. Iată, bunăoară, cum arată două propoziții extrase din tot atâtea publicații bucureștene:

"Ieri a plouat din nou".
"Aici plouă mereu".

Absența virgulei din ambele exemple lasă să se înțeleagă că adverbele de timp și, respectiv, de loc *"ieri"* și *"aici"* sunt subiectele predicatelor verbale *"a plouat"* și *"plouă"*. Or, acest lucru nu-i adevărat, cel puțin din punct de vedere gramatical, pentrucă adverbele pot avea doar funcția sintactică de complement circumstanțial, cel mai adesea, și de predicat, mai rar, însă niciodată pe cea de subiect. Aceasta cu atât mai mult cu cât predicatul exprimat prin verbul impersonal *"a ploua"* nici nu poate avea, în limba română, vreun subiect gramatical. Pentru a risipi orice confuzie privind funcția sintactică a adverbelor *"ieri"* și *"aici"* prezența virgulei este obligatorie imediat după aceste complemente circumstanțiale. Prin urmare, scrise corect, cele două propoziții se prezintă după cum urmează:

"Ieri, a plouat din nou."
"Aici, plouă mereu."

Există, desigur, texte extrem de numeroase în care banala virgulă joacă un rol mai important chiar și decât punctul (care se poate pune și în mod arbitrar, la voia întâmplării), devenind cel mai important semn de punctuație.

Fascinaţia vechiului cel nou

Fermecat de sensuri şi simţiri, este uneori greu să supui poezia, regulilor rigide ale criticii literare. Preferi să laşi emoţia să-şi înscrie cântecul în suflet, fără să cauţi înţelegerea judecăţii. Când am început să citesc versurile lui Dumitru Ichim, am observat că ele se deosebesc de tot ceea ce citisem, dar am oprit întrebările. M'am lăsat condusă de frumos, precum în unele nopţi ne dăruim, unor vise cu îngeri.

Când însă mi-am propus să scriu despre aceste versuri m'am aflat într'o situaţie cu totul nouă. Aveam să ies din sfera preocupărilor mele de prozator şi să intru nu în sfera unui poem oarecare ce mi-ar fi fost aproape, ci direct într'o lume a poeziei cu rădăcini în îndepărtata Japonie.

Aveam să găsesc noul în vechi. Eram spre cercetare, într'o Japonie de acum câteva sute de ani. De ce? Pentru ce plecam? Am văzut imediat pentru ce. Plecam, pentru a mă întoarce spre mine. Pentru a vedea plămădit sufletul omului privit pe dinlăuntrul lui. Pentru a simţi ceea ce omul trăieşte în adevărata lui viaţă - cea a sufletului.

Versurile lui Dumitru Ichim, publicate în România de către Editura Apolo, te cheamă spre tine, te invită să exişti în tine, să fii cucerit de propria ta înţelegere, să accepţi unicitatea universului tău spiritual, să dai aripi gândirii şi căutărilor.

Din tumultul acestor zile, împovărate de greu şi neputinţă, versurile te retrag spre a te urca în lumea întrebărilor, a iluminării, a detaşării, a dorinţei sau a rugii. E întoarcerea spre regăsire.

Cu **FÂNTÂNA LUMINII** (o sută plus de poeme haicu), ne aventurăm în cunoaşterea formei poetice japoneze, compusă din 17 silabe, aranjate în trei rânduri de 5,7 şi cinci silabe fiecare. Forma aceasta este bazată pe poemul scurt tradiţional japonez tanka. Poetul însuşi defineşte într'o extraordinară reducere la esenţă caracteristica stilului în rândurile intitulate ***DEFINIŢIE DE HAIKY***: *"Cinci, şapte şi cinci, / Două măini - rugăciune! / Trece Iisus."*

Încă din 1603-1867, când maestrul japonez Matsuo Basho a ridicat haiku la forma cea mai rafinată a exprimării conştiinţei în artă, aceasta a rămas cea mai larg răspândită formă de poezie. Iniţial, prin ea s'a cântat natura, timpurile sezoniale, incumbând bogăţia emoţională. *"Din ce oră vii? / Libelula rosteşte / Seara apelor..."* (Din ***Jurnalul Lui A***) sau în unul dintre cele mai tulburătoare versuri: *"Coruri de albine / Cântă'n ceara făcliei - / Lumini pe altar!"* (***Lumini***); *"Macul se roagă'n / Petale simple: iartă / Nouă fluturii"*.

Natura nu primeşte o simplă descriere. Ea poartă sensurile largi ale abstractizării gândirii, ducând mintea spre izvorul adânc al înţelegerii existenţei umane. Omul - corelat la timp şi spaţiu. Omul - dincolo de existenţa lui materială, dincolo de viaţa terestră. Omul - în esenţa spiritului. *"Pasăre-şi strigă / Noaptea... N'o fi duhul meu / Căutându-mă?"* (***Sângera singurătate***); *"Doar liliacul / Vede prin sunet, cum eu / Te aud prin culori."* (***Liliacul zburând***);

Adulare ascunsă, în poezia ***"Ţi-am spus"***: *"Copilul plânge... / Îngere ţi-am spus să ai / Grijă de aripi!"*

O meditaţie a timpului nostru, a timpului care vine, meditaţia clipei în poezia ***"Cu ora pe oră călcând"***: *"Îngere când vii / Să nu baţi din aripi. O / candelă arde."* ; sau în cele trei versuri finale: *"Cine'ngenunche / În mine şi se roagă / Atât de târziu?"*

Şi ne reîntoarcem spre rădăcini. Iubirea de mamă: *"Mamă! Prin nume / Îţi trec îngerii seara / Şi eu mă închin"*.

Iubirea de ţară: *"Până departe / Ziua de Paşti cu Ai-Mei - / Masa rotundă!"*

Uneori versurile îţi interzic gândirea. Ar părea că poetul însuşi a găsit definiţia. Gândul nostru ar fi deci inutil. Noi acceptăm, fiindcă emoţia ne convinge. Cuvintele ne asigură că acolo unde ne duc ele, e liniştea necunoaşterii noastre, e înţelegerea Divinităţii. E Dumnezeu în Iubire şi Lumină, în Dor şi În Lacrimi, În SPOVEDANIE: *"Candela-i stinsă! / În locul luminii / Mă doare noaptea..."*

Şi nefiind suficientă esenţa gândurilor, poetul ne poartă într'o mai largă abstractizare, în care fuga gândului nu ne mai permite urmărirea şi are nevoie de completarea raţiunii noastre. Aici, comunicarea poetului are o cerinţă absolută: răspusnul cititorului, implicarea lui în crearea definitivă a imaginii.

Mi-a venit în minte o lectură pe care am făcut-o cu mai bine de 20 de ani în urmă. În *"Secolul 20"*, revistă care apărea în România, a fost publicat un roman al unui scriitor italian de o concentraţie neobişnuită. În numai patru pagini, autorul descria o întreagă şi complicată acţiune, nu povestind cum ar face o recenzie, ci prin declanşarea conflictului şi caracterizarea şi ciocnirea personajelor. Pare imposibil! Mi-a părut imposibil! Era evident un experiment. Sau mai precis un examen pe care-l trecuse romancierul.

Unora forţa esenţializării nu permitea înţelegerea acţiunii. Frazele erau de o concentraţie la limita posibilului, de neurmărit fără a te opri şi a despica *"firul în patru"* şi a atribui fiecărei acţiuni mişcarea şi eroul potrivit.

Ce a obţinut scriitorul atunci şi ceea ce obţine şi poezia din cel de-al doilea volum intitulat: **PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI** este participarea conştientă a cititorului fără ca aceasta să ştirbească emoţia. Cititorul este cel care recrează imaginea, pune virgula din lanţul aparent deslegat şi rotunjeşte pictura.

Spun pictura, pentrucă nu întâmplător, în ciuda elementelor abstracte, poeziile au ceva din dantela unei pânze delicate de păianjen, prin care razele soarelui trimit strălucirea în legăturile firelor, probabil perfecte.

Formula aparţine Japonezilor. Ei au definit caracteristicile. Dar, nu este oare mai greu să te supui unor reguli, fiind în acelaşi timp tu însuţi?

Autorul nu spune ***nu*** acestei acceptări de stil. Dimpotrivă, în desenul coperţii stă o frumoasă Japoneză, iar sub titlu apare scris - poeme Tanka.

Ceea ce în poeziile stil Haicu, era sugestie, aici, în **"Pasărea cu şapte aripi"** este esenţializarea ca expresie a meditaţiei, a universului, a abstractizării.

În picturile religioase tibetane, Tanka însemnează a înfăşura. Înseamnă a te supune unor reguli canonice. Înseamnă mătase, culoare, armonie. Imagine!

Să fie oare delicateţea poeziei preotului Ichim, acea poartă de imaginaţie spre vechile religii, ce duce spre Stăpânul a tot ce e Creaţie? E mai simplu să înţelegi o poezie şi e mai adâncă sursa filosofică a poeziei la care mă refer. Şi chiar dacă noi toţi putem observa liniştea copilului, poetul ne invită ca dincolo de gingăşie să vedem lumea imaculată a purităţii: *"Copilul doarme / Iar mâna cât o floare / Strânge o rază. // Miroase-a pâine casa / Dintr'un cuvânt de îngeri."* (pag.63)

Creşterea, evoluţia sentimentului sau fulgerarea gândului se petrec pe parcursul lecturii volumului dar şi în limita celor cinci rânduri. Poate cea mai explicită şi directă poezie este: *"- Copiii's murdari! / - Domnule învăţător / S'au jucat prin bălţi! // Ca toţi copiii fugiţi / Din catalog. Sub linişti..."* (pag.65).

Amărăciune, durere, tristeţe, amintire: *"Când ne-am sărutat - / Caisul lunii pline... / Se scuturâ acum. // Petalele cad... în noroi / Cum putrezeşte ploaia!* (pag.71).

Acţiunea fizică nu este o caracteristică a volumului **"Pasărea cu şapte aripi"**. Există aici o altfel de acţiune, una provenită din mişcarea gândurilor, din imaginea asupra lumii şi universului. *"Mă'nşeală poarta? / Pe vorbe - mucegaiuri. / Fosforescente. // Fără să-mi dea de ştire / Toţi au fugit sub cuvânt."* (pag.68).

Meditaţie asupra vieţii, mai exact asupra venirii acelui ceas al fiecăruia: *"În călimară / Pana ce scrie tanka - / Plopul de mormânt // Fără vânt cad frunzele / Cu somn îmbrăcându-mă."* (pag.67).

Înţelegerea timpului: *"Cireş înflorind... / Ce crud şi alb e grailul / Secundei de lut! // Tăcere, fraţi ai morţii! Sorbiţi clipei eternul!* (pag.69).

În doar cinci rânduri găsim natura cu frumuseţea ei, timpul vieţii materiei, zguduirea morţii, îndemnul încurajator, plinătatea iubirii, care lasă, în ciuda luminii, înţelegerea trecătorului nostru timp pământean. Şi răpuşi parcă de *"trecere"* alunecăm în întrebări, cărora nicicând nu le aflăm răspuns: *"Coralul mării... / Cine-a sculptat cu acul / Dantela morţii? // O fi liniştea albă / A stelei nenăscute?"* (pag.97).

Ne prăvălim în neştiinţă, pentru a renaşte în Credinţa noastră: *"Iisus pe mare... / Groapă mi-am fost şi'n vinul / Cinei de Taină." // Nu pot ieşi, pleoapei / Nu-i încă dat să nască."*

Uneori noi credem că ştim totul, sau cunoaştem îndestul. Şi totuşi, în realitate, clipă de clipă trebue să acceptăm că mai avem de învăţat şi aflăm tot timpul. Descoperim, vedem şi fiecare nouă experienţă ne deschide ochii, aduce lumină lumii întrebărilor noastre. *"Orb eram peatunci... / Luminii picurându-şi / Facerea lumii. // O auzeam când mâna-ţi / Mi-a şters lacrima oarbă"* (pag.136).

Şi învăţând, bucurându-se, poetul cere: *"Dezbracă-ţi moartea / Şi vino lângă mine / Albă secundă. // Şoaptele cad de cuvânt. / Timpul ninge afară."* (pag.155).

Mai apoi, poetul nu mai impune. Acum roagă: *"Îngăduie timp... / Măcar trei clipiri încă! / Uleiul adus // E din măslinul ce-a fost / Cruce curcubeului."*

Un poet. O sensibilitate cu totul aparte. Fapte de viaţă, care-i frământă sufletul, plămădindu-l spre purificare. Concepţii, înţelegere! Viziunea lumii materiale, acceptarea legilor universului. Dincolo de scadenţa versului, de imaginea lui imediată, e condiţia conştiinţei şi procesul judecăţii. Nu emoţia mi-a rămas, deşi ea s'a impus cu forţă, ci credinţele şi concepţiile ascunse ale cuvântului.

Începi lectura cu teama de necunoscut. Parcurgi atras de un magnetism ascuns. Şi ca o lumină se deschid sensurile. Sfârşeşti a citi versurile şi simţi regretul de a fi încheiat, emoţia şi gândul plecat iar spre misterul etern al existenţei noastre pe care poetul îl defineşte credinţă, îl numeşte Dumnezeu.

În paginile celor două cărţi, nu doar talentul stă mărturie omului care le-a creat, ci filosofia gândirii lui şi parcă îmboldul Puterii Divine. Precum cântecul este o proprietate a universului, tot aşa poezia lui Dumitru Ichim te poartă în afara acestei lumi spre marele univers, pentru a te regăsi în propria ta conştiinţă.

Silvia CINCA

ÎNTÂMPLĂRI CU DOAMNA TELLY

G.N. VIFOREANU

Dacă prin cine ştie ce împrejurare aţi reuşit s'o cunoaşteţi pe Doamna Telly-Barbu-Militaru, să nu încercaţi să-i luaţi un interviu. Aşa ceva este imposibil.

Răspunsul domniei sale este invariabil:

- Eu nu dau interviuri. În definitiv, cine sunt eu?

- Văduva poetului Vasile Militaru. În plus o mare artistă de teatru şi cinema.

- Văduva poetului, da. Dar, o mare artistă?

- Desigur.

- Să nu exageraţi!

-Nu exagerez deloc. Dumneavoastră vă subestimaţi.

- Aşa am făcut toată viaţa.

- Vedeţi?

- Am avut o viaţă grea.

-Bănuiesc. Aveţi şi Dumneavoastră un trecut artistic care merită să fie luat în seamă.

- Aveţi dreptate. Dacă v'aş povesti prin câte am trecut până mi-am împlinit şi eu un vis !?!

- Povestiţi. Vă ascult.

- La ce bun?

- Mă interesează foarte mult.

- Ce să vă spun? Eram funcţionară la Curtea de Conturi. Îmi vedeam de serviciu în mod ireproşabil. Şeful, însă, nu ştia că pe lângă pregătirea mea datorită căreia îmi câştigam existenţa, eu aveam la bază Conservatorul, cum i se spunea pe atunci Academiei de Teatru. Treaba mergea bine. Ziua eram la serviciu, iar seara jucam pe scenă. Pentru repetiţii, îmi permiteam să plec mai devreme dela Curtea de Conturi, până într'o zi când un coleg m'a turnat la şefu'. Pe turnător îl chema Jigmond.

A doua zi am fost anunţată să mă prezint la şeful serviciului.

- Vă aşteptaţi la orice!

- Desigur.

- Cum a fost?

- Cum să fie? Şeful m'a invitat să iau loc pe scaun, după care a început cu muşturuliala. Era la curent cu escapadele mele. Ştia că plec din serviciu mai devreme. Nu ştia în schimb că după spectacol, eu mă întorceam la serviciu ca să-mi pun lucrurile la punct. S'a răstit la mine: *"De ce nu-ţi vezi de treabă, domnişoară? Pe unde umbli dumneata, când pleci din serviciu mai devreme?"* Şi câte altele.

Tremuram ca varga. De emoţie nu mai ştiam ce să mai zic. Luându-mi inima în dinţi, i-am mărturisit: *"Eu sunt actriţă, domnu' şef!"; "Dumneata artistă?" Să-mi faci rost de un bilet la teatru să constat şi eu pe viu, să văd dacă nu cumva încerci să mă păcăleşti!"*

Zis şi făcut. A doua zi i-am oferit un bilet pentru spectacolul în care jucam.

- Cum se numea?

- *"Scampolo!"* O piesă de mare succes.

Seara, m'am prezentat la teatru. Ca să ajung pe scenă, eu trebuia să traversez sala, zbenguindu-mă. Aşa era rolul. Cântam şi săream când pe un picior, când pe altul.

În sfârşit, am ajuns pe scenă. Rotindu-mi privirea, pe cine credeţi că văd în primul rând din sală?

- Pe şef.

- Exact. Am înnebunit. Mi-am revenit repede, dar tot spectacolul l-am jucat cu emoţii, care nu mă slăbeau deloc.

A doua zi, abia am semnat condica de prezenţă, că sunt chemată la şef. Inima mi se făcuse cât un purice. Desigur o să mă anunţe că sunt pusă pe liber.

Am intrat în biroul şefului cu capul plecat, de parcă aş fi comis cine ştie ce trăznaie.

- Bună ziua!

- Bună ziua! Ia loc.

M'am aşezat pe scaun tremurând de frică.

- Ia ascultă, domnişoară. Ce cauţi dumneata la Curtea de Conturi? Dumneata eşti o mare artistă! Mă auzi?

- M-da! Am îngăimat eu.

-De azi în colo dumneata eşti autorizată de mine să pleci la ora la care îţi convine pentru repetiţii, cu o condiţie: lucrările să le ai la zi. Ne-am înţeles?

- Da. Ca şi până acum.

- Ca şi până acum. Numai că de azi în colo nu mai aplec urechea la nici o bârfă.

Într'un fel, reclamaţia mi-a folosit foarte bine. Puteam să-mi văd şi de serviciu şi de slăbiciunea mea pentru teatru, pentru care am optat mai târziu în exclusivitate.

Dar, ce văd? Dumneata notezi ceva într'un carnet?

Ce eră să zic? Am îndrugat şi eu ca să mă creadă: *"Mi-am adus aminte de ceva şi ca să nu uit mi-am notat! Eu, însă, am ascultat tot ce mi-aţi spus!*

Era foarte adevărat că nu mi-a scăpat nimic din ce mi-a spus. Mi-am notat doar numele turnătorului şi piesa în care juca. Puteam să-i spun Doamnei Telly că ceea ce mi-a povestit voi aşterne pe hârtie?

Desigur că nu. Ar fi considerat că i-am luat un interviu. Or aşa ceva domnia sa n'a acordat şi nu acordă niciodată.

ERRATUM

În articolul *"Mereu despre Vasile Militaru"*, publicat în ziarul *"Cuvântul Românesc"* nr.218, Anul 20, Iulie-August, 1994, s'au strecurat câteva greşeli de tipar:

1. Coloana întâia, rândul 24 de sus, se va citi *"Cântecele vinului"* în loc de *"Cântecul vinului"*;

2. Coloana a patra, rândul 18 de jos, se va citi : *"Am numărat..."*;

3. Coloana a cincea, rândul patru de sus, se va citi: *"o nouă faţetă..."* în loc de *"o nouă faţadă..."*

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale
din exil și din țară

flopica baţu ichim

POEZII PENTRU COPII

EDITURA ARTA GRAFICĂ

Florica Baţu Ichim, poeta cu talent uşor de sesizat, s'a făcut cunoscută de foarte tânără, cu poezii scurte, moderne, având o semnificaţie profundă, cu o notă de tristeţe ascunsă. Mamă a şase copii, un fel de *"Alma mater"*, sensibilă şi mare iubitoare de cei mici, îşi împarte viaţa între copii, soţ (Preotul - poet Dumitru Ichim) şi creaţie, deci un complex de dragoste, de cugetare şi dăruire pentru alţii, pentru credinţă şi înălţare sufletească creştină. Iar dacă Florica Baţu Ichim există şi se poate bucura împreună cu întreaga ei familie de viaţă, fiind grav bolnavă de leucemie, apoi salvarea i-a venit dintr'o mare şi adâncă credinţă în Dumnezeu. Speranţa şi încrederea ei fără şovăire în Iisus Cristos şi în Sfânta Fecioară Maria n'au părăsit-o niciodată.

Ducându-se din Kitchener, Ontario, Canada, unde locuieşte, la Medjugorje în Iugoslavia, în locul unde s'a arătat Sfânta Fecioară Maria, de nenumărate ori, începând din zilele de 1 Martie 1984 şi până în 25 Octombrie 1984, celor şase copii din localitate - Jacov Colo, Ivanka Ivankovic, Mirjama Dragicevic, Ivan Dragicevic, Marija Pavlovic şi Vicka Ivankovic, i-au adus în primul moment Floricăi Baţu Ichim, liniştea de care avea atâta nevoie, apoi prin rugăciunile până la transfigurare, prin credinţa ei fără de margini în Iisus Cristos şi în Sfânta Fecioară Maria au făcut din ea un om sănătos, lepădându-se de cancer şi de prezicerile doctorilor, care îi prevedeau un sfârşit dramatic într'un timp cât mai scurt. De altfel, cazul apariţiilor Maicii Domnului dela Medjugorje din Iugoslavia are asemănare cu apariţiile Sfintei Fecioare Maria dela Fatima, în Portugalia (loc numit Cova de Iria), care s'a arătat celor trei copii păstori - Lucia, Francisco şi Jacinta în 1917, anul revoluţiei criminale bolşevice din Rusia (interpretarea şi conecţia nu sunt greu de făcut).

Florica Baţu Ichim nu scrie numai poezii moderne, ermetice, ci şi poezii pentru copii, pentru copiii ei şi ai lumii; aşa este cartea care a apărut la *"Editura Arta Grafică"* din Bucureşti, în 1993, ***"Poezii pentru copii"***. Gingăşia poetei se revarsă într'un torent sublim asupra copiilor, se revarsă ca o mană cerească, să lumineze, să ocrotească şi să încălzească sufletele plăpânde ale celor mici, ca în ***"Pui micuţ"***: *"Pui micuţ, hai lângă mama: / într'o zi vom trece vama. / Ne vor scotoci din lume / cele bune, / ne vor număra pe stele / cele rele. / Stai acuma şi ascultă: calea / este lungă, multă, / sus, în cer e Dumnezeu; / să-i culegi în curcubeu / dragoste şi pace bună, / îngeraşi cântând din strună / o să-ţi spună... o să-ţi spună.../ Să-i auzi şi să-i asculţi! / Anii's mulţi / şi răii's mulţi... / Tu, de-acasă când te-i duce, / nu uita să-ţi faci o cruce!"*

Fie că este literatură pentru copii, ca cea de faţă, fie că este despre copii, scopul este înnobilarea, sensibilizarea şi îndreptarea sufletului de copil spre divinitate, spre tot ce este trainic, ideal, folositor, spre orice făptură care se naşte ca să se bucure de binecuvântarea lui Dumnezeu şi de natura creaţiei Sale. Toată această literatură trebue să aibă în ea o forţă de creaţie care să modeleze, să cizeleze mica făptură de om, spre frumos, spre înălţimea desăvârşitei creaţii divine. Această literatură poate rămâne ca un îndreptar uman în formaţia copilului. Cine îi poate uita pe Eminescu, Creangă, Arghezi, Brătescu-Voineşti, Emil Gârleanu, Otilia Cazimir, Lucia Mantu, pe Ch. Dickens, Hans Christian Andersen, ori pe fraţii Wilhelm şi Jacob Grimm şi pe atâţia care au contribuit la educarea şi sensibilizarea sufletului de copil?...

În privinţa aceasta şi Florica Baţu Ichim îşi aduce contribuţia prin talentul, prin credinţa ei, prin dragostea neţărmurită faţă de copii, faţă de tot ce este creaţia lui Dumnezeu: *"Tată Doamne, Te iubesc / şi umil îţi mulţumesc / pentru tot ce-mi dai mereu: pentru pâine, curcubeu, / pentru Îngeraşul meu."*

"Poeziile pentru copii" ale Floricăi Baţu Ichim aduc în prim plan ca personaje de drum şi poveste pe propriii ei copii, şase la număr - Elu, Vic, Juli, Gloria, Cristofor şi Matei. Pentru fiecare dintre ei poeta găseşte câte un motiv de inspiraţie, luminând imaginea întâmplărilor, a poveţelor, fie în lumea celor care nu cuvântă, sau prin rugăciunea nelipsită şi ispititoare către Dumnezeu: *"Elu plânge şi şopteşte, / - Nimeni nu mă mai iubeşte! / - Nu plânge copilul meu: / te iubeşte Dumnezeu / E-o iubire cum nu-i altă / de curată şi înaltă. / El ţi-e Tată sus, în cer. / Mă închin la El, / şi-i cer - / tot ce cred că îmi lipseşte... / Şi Iisus te mai iubeşte. / El a pătimit, ştii bine, / pentru mine, pentru tine / Când necazurile dor, / tu, / să-L chemi în ajutor. / Puiul mamii, să iei seamă: / tot în cer mai ai şi-o mamă, / Maica Domnului, curată / în lumină îmbrăcată. / E o maică-atât de bună!!! / Hai, Eluţu, împreună, / în genunchi să ne-aplecăm / să'nvăţăm să ne rugăm ".*

În poezia Floricăi Baţu Ichim, totul se însufleţeşte, prinde viaţă, natura este parcă deşteptată din vis şi devine un desen animat, mişcător, vorbitor şi revelator, ca în: ***"Nani, nani, Dovlecel"***... *"Nani, nani, Dovlecel / creşti niţel mai măricel / că te iau acuşi-acuşi / să te duc la Purceluş. / Nani, nani, dormi uşor / frate bun cu'n cartofior / şi cu roşii, cu ardei, / usturoi, mărar şi mei. / Nani, nani, Purceluş / Uite: vin acuşi-acuşi / să-ţi aduc / un Dovlecel / să faci felinar din el!"*

Poeta îşi demonstrează din plin nu numai talentul ei creator, dar în acelaşi timp pasiunea şi dragostea de mamă, cunoaşterea psihologiei copiilor, sensibilitatea, dorinţele şi atracţia celor mici spre joc, spre poveşti, spre creativitate, spre cunoaşterea a tot ce-i înconjoară, spre universul în care copiii trăiesc şi se dezvoltă. O fetiţă este mare gospodină şi începe să gătească, ca o adevărată bucătăreasă, un băieţel desenează, altul merge la şcoală, unul face pe grădinarul, altul pe bucătarul; mai anevoios se comportă copiii la doctor, dar totul se termină cu bine ca'ntr'o poveste adevărată; altădată băieţii devin pompieri, unii învaţă numerele, culorile etc.

Din poezia Floricăi Baţu Ichim nu lipsesc nici anotimpurile - Iarna, Primăvara: *"Ninge, / Minge / de zăpadă / o să cadă / pe năsuc, / pe obrăjori... / Fulgii albi - albi puişori / dintre nori, / cad încet, pe obrăjori... / - Unde eşti, fetiţa mea? / ... S'a ascuns / după perdea..."* Sau: *"Se ascunde prin livadă / să audă şi să vadă, fata mamii, sprinteioara, / cum sosește primăvara. / Şi întreabă încruntată: / - Cine ştie cum arată / Primăvara? / Cine ştie? / Arătaţi-mi-o şi mie! / Dar priviţi-o! Deodată / se opreşte fermecată: / - Primăvară! Ce frumoasă! / Haide, vii la mine-acasă? / Ştiţi, micuţa mea fetiţă / a găsit o ... gărgăriţă!"*

În acest cerc al universului copilăriei iau loc şi se învârt ca personaje, dela mic la mare, păsări şi animale, toate cu rolurile lor potrivite pentru jocul şi anturajul celor mici - broscuţa, răţuşca, puiul de găină, căţelul, şoricelul, pisicuţa, găina, eretele, greierul, iepurele, barza, mielul, furnica etc.: *"Eu sunt barza cea frumoasă / şi am cuibul sus pe casă. / Cine vrea? La toţi, acuşi / vă dau câte-un bebeluş!"* Sau, *"O furnică / mititică, / dar grozav de frumuşică, / transpira / şi asuda / să tot ducă în spinare / o fărâmă de mâncare. / - Ce munceşti atât de greu? / a'ntrebat-o fiul meu / De ce nu mănânci / tot-tot? / Pisi se lingea pe bot. / - Bunătăţuri cui îi duci? / - o'ntrebară cinci bursuci. / - Cum, nu ştii? / mustră furnica, / este ziua lui Mămica!"*

Poezia pentru copii a Floricăi Baţu Ichim devine prin naturaleţea, prin însufleţirea, prin viaţa şi fineţea sufletească a autoarei o pagină de antologie ilustrată pentru toţi copiii, aflând în ea puritatea şi existenţa unui univers şi încântare spirituală, deoarece acest univers, aşa cum ni-l dezvăluie Florica Baţu Ichim este susţinut şi mânuit de forţa cerească, de această forţă care atrage cu bunătate şi iubire, în orbita ei fiinţele candide şi suave ce-şi înalţă nevinovate ochii spre cer.

Gh. RĂDULESCU

NICOLE VALÉRY

BÉNIE SOIS-TU PRISON

Editura Pilon
Paris 1976

Alexandru Soljeniţîn scria că scriitorii care vorbesc de închisori fără să fi trecut prin ele îşi exprimă compasiunea pentru întemniţaţi şi blestemă închisoarea. Dar el le cunoaşte adevărata realitate ca pe un *"katharsis"* care i-au prefăcut sufletul ca aurul trecut prin foc. Şi de aici paradoxala doxologie: *"BÉNIE SOIS-TU PRISON, béni sois le rôle que tu as joué dans mon existence!"*

Nicole Valéry este o ziaristă din România care, după căsătoria cu Sergiu Grossu, şi-a păstrat numele câştigat în ziaristică.

Cutremurătoarele confesiuni despre suferinţele ei prin închisorile comuniste din România le sistematizează, ca prezentare, sub titlul ales din Soljeniţîn ***"Bénie sois-tu PRISON"***.

După lecturarea celor peste 200 de pagini, cu literă măruntă şi rânduri înghesuite pentru câştigarea de spaţiu, pe care le parcurgi cu răsuflarea la gură, te întrebi: cum a fost posibil? De ce şi de ce? Şi iarăşi cădem, ca scriitori netrecuţi prin morile diavolului, în păcatul amatorilor, subliniat de Soljeniţîn: compasiunea pentru cel trecut prin temniţe şi puşcării şi blestemarea închisorii.

Cartea este o radiografie a unui sistem diavolesc. Toată structura politică a comunismului este bazată pe ură, pe tortură, pe intimidare, pe frică şi, în primul rând pe revolta împotriva lui Dumnezeu şi a tot ce este spiritual.

Nicole Valéry a cunoscut groaznicele anchete ale cerberilor ideologiei iadului, cu umilinţe, ţipete şi înjurături, a cunoscut tortura fizică şi spirituală, dar, ca un martir pentru Hristos, şi-a pus toată credinţa în Dumnezeu. Suferinţei i-a găsit un rost. Acela de penitenţă. De purificare, Katharsis. Închisoarea a devenit ca o mânăstire în care spiritul lui Nicole se rostuia în firul de aur existenţial ce duce pe om nu *"la"* Dumnezeu, pentrucă toţi păcătoşii sunt duşi *"la"* judecata lui Dumnezeu, ci *"în"* Dumnezeu.

Am citit cartea în umbra sfântă a capelei *"Sf. Maria"* de pe măgura dela *"Câmpul românesc"* din Hamilton în perioada *"taberei de vară"*. Terminasem slujba de vecernie şi după ce credincioşii au coborît în parcurile *"Câmpului"*, rămas singur, m'am aşezat pe trepte să continui lectura. Era o linişte brodată cu cântece de păsări şi greieri. Citeam şi mă cutremuram, iar în urechile duhului, ca nişte tăciuni îndărătnici, pâlpâiau ecourile lui: *"Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă; ia aminte la glasul rugăciunii mele, când strig către Tine."*

Acest strigăt al Regelui-Poet, oare de câte ori l-a gemut în închisoare Nicole Valéry? Şi poate că odată a auzit răspunsul Lui ca revelaţie în străfundul sufletului: *"Fericiţi veţi fi când vă vor ocări pe voi şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, în mod mincinos, din cauza Mea. Bucuraţi-vă şi veseliţi că plata voastră multă este în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii cei mai înainte de voi."*

Şi Nicole Valéry, poate ştergându-şi o rană însângerată, sau o lacrimă a spus: *"BÉNIE SOIS - TU PRISON!"*

Dumitru ICHIM

SUCCESUL DELA

ROMFE

ROMFEST '94, care a avut loc la Los Angeles, între 25 28 August, a demonstrat încă odată vitalitatea spiritului şi conştiinţei româneşti în cadrul Exilului românesc. Acest ROMFEST a înregistrat o nouă biruinţă naţională, care este foarte semnificativă, căci acest lucru s'a întâmplat după marele SIMPOZION al Exilului şi al Opoziţiei politice din ţară, care a avut loc la Paris în luna Mai a.c. Semnificativ, în sensul că adevăratele forţe de luptă naţională şi-au regăsit o albie sănătoasă de colaborare şi deci de unire în scopul comun, de a aduce o schimbare politică în România, prin înlăturarea rămăşiţelor pro-comuniste ale nomenclaturii lui Iliescu. Spiritul naţional şi conştiinţa românească s'au dovedit a fi viguroase şi nealterate de valurile vremii şi de amăgirile aduse de vânturile haosului din toate părţile.

Octavian PALER

...

Joi 25, August, s'au deschis lucrările ROMFEST '94 prin întâlnirea oaspeţilor, care au venit de departe şi de mai departe, cu acei din urbea Los Angeles, în cli-

Ana BLANDIANA

matul de frumoasă prietenie, entuziasmată şi debordantă, în sălile fastuoase ale lui *"Embassy Suites Hotel"*, dintr'un sector al oraşului Los Angeles. Dela bun început s'a văzut, odată mai mult, că nu există zăgazuri care să oprească revărsarea de sentimente româneşti şi de afirmare a credinţelor şi gândurilor de dragoste faţă de tot ce este românesc şi legat de cultura şi tradiţiile naţionale, în care au fost formate şi cresc-ute personalităţile celor ce au fost mai târziu forţaţi să aleagă calea pribegiei din exil.

La întâlnirea de ospitatlitate din seara de 25 August, s'a făcut o tradiţională rugăciune şi s'a dat binecuvântarea cuvenită unor asemenea adunări, de către **părintele Gheorghe Calciu,** preşedintele Comitetului Internaţional al ROMFEST. Apoi, **Prof. Ilie Smultea,** preşedintele local al ROMFEST, a urat oaspeţilor bun venit şi succes în confruntările de idei şi în schimbul de gândiri, care vor avea loc în cursul lucrărilor din zilele următoare, între par-

Petre Mihai BĂCANU

ticipanţii care şi-au luat răgazul necesar să vină la o astfel de adunare, unde se reîmprospătează vioiciunea de gândire şi activitate pe tărâmul treburilor româneşti, şi unde se întăresc voinţele şi rândurile de luptă pentru interesele naţionale.

ROMFEST cheamă pe toţi Românii de bună credinţă şi cu dragoste faţă de neamul românesc, indiferent de orientările lor de partid, cu excepţia comuniştilor care au fost şi încă sunt şi azi un mare pericol pentru fiinţa naţională a Românilor. În cadrul lucrărilor dela ROMFEST nu se va impune nimănui nici un fel de orientare. Aici vin numai acei care sunt apărătorii patrimoniului spiritual, cultural şi moral al neamului românesc. Schimburile de vederi sunt libere de orice fel de constrângere, cu gândul bun de a se închega o comuniune de simţire pur naţională şi de a se găsi calea cea mai bună pentru salvarea ţării din impasul în care se găseşte, sub călcâiul strivitor al ideologiei marxiste, prin guvernarea nomenclaturii, rămăşiţă a dictaturii comuniste care a început încă după 1944, curând. Deci, timp de aproape 50 de ani de tragedie naţională. Şi care sub o formă perfidă, continuă şi astăzi în ţară.

Seara de ospitalitate este specific românească, în sensul că se practică cu această ocazie, o ospitalitate deosebită, adusă de pe meleagurile ţării de origine a exilaţilor. Cunoştinţe vechi se întâlnesc şi fac legăminte noi de luptă naţională, care deschid noi posibilităţi de iniţiative şi de îmbogăţire a experienţelor. Un climat de ospitalitate naţională, care s'a desfăşurat pe coastele de Răsărit ale Americii de Nord, pe coastele Oceanului Pacific, ca o minune pe care numai condiţiile de libertate le pot oferi omului, condiţii care azi nu există în România.

...

Vineri, 26 August a fost ziua începuturilor de lucrări şi şedinţe de dezbateri. S'a deschis, la fel, cu o rugăciune oficiată de **pr. Gh. Calciu** şi cu o introducere a **prof. Ilie Smultea,** care a explicat procedura de lucrări şi dezbateri. Vor fi două mese rotunde, una care va avea loc dimineaţa şi alta care se va ţine în după amiaza aceleiaşi zile. Oaspeţii veniţi din ţară vor adresa întrebări celor din exil şi acei din exil vor adresa întrebări celor din ţară, care, aşa cum spunea profesorul Smultea cunosc direct stările de lucruri din ţară şi ne vor ajuta să le înţelegem şi noi.

Au fost delegaţi ca să răspundă la întrebările puse de participanţi, următorii:

Din România: **Octavian Paler, Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Nicolae Cerveni, Lucia Hossu-Longin, Vartan Arachelian, Marcel Petrişor, Demostene Andronescu, Mihai Grama, Dumitru Dincă.**

Din Exil: **Pr. Gheorghe Calciu, Prof. Ilie Smultea, Ion Halmaghi, George Bălaşu, Zahu Pană, Mihaela Moisin, George Donev, Nicolae Pora, Eugen Popescu, Vasile Bechiş, Claudiu Mătasa, Traian Golea, Nicu Popa, Victor Velculescu.**

Toate discuţiile care au avut loc au fost pline de interes şi de viaţă, căci au fost revelate lucruri şi aspecte de viaţă politică ce nu erau cunoscute de către cei din lumea liberă a exilului.

Masa rotundă de dimineaţă a avut ca moderator pe **păr. Gh. Calciu,** iar cea de după amiază pe **D-na Mihaela Moisin.** Temele esenţiale ale meselor rotunde au fost ***"Situaţia actuală din România"*** şi ***"Modalitatea de a ajuta introducerea metodelor democratice în viaţa societăţii româneşti"***, cum îşi pot aduce Românii din exil contribuţia la această întreprindere politică.

Romefest '94 a avut oaspeţi de seamă din România: **Petre Mihai Băcanu,** directorul ziarului *"România Liberă"* cel mai răspândit ziar din ţară şi cel mai critic la adresa regimului; **Octavian Paler,** ziarist şi scriitor; **Ana Blandiana,** preşedinta Academiei Civice; poetă care s'a angajat total în lupta politică anti-comunistă. **Avocatul Nicolae Cerveni,** preşedintele *Partidului Liberal C.D.*; **Mihai Grama,** preşedintele partidului *"Uniunea Democrat Creştină"*, D-na **Lucia Hossu Longin,** dela *Televiziunea română* cu o echipă de 2 persoane de specialiate, pentru înregistrare; **Vartan Arachelian** tot dela *Televiziunea Română*, **Prof. Marcel Petrişor** şi **Demostene Andronescu** dela revista *Puncte Cardinale*, **Ion Bădârcă,** *dela Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici*, **Dumitru Dincă,** conducător al revoluţiei din Decembrie 1989, împreună cu alţii, care au luat parte la programul artistic.

Toate dezbaterile meselor rotunde au avut loc într'o atmosferă de respect şi apreciere a punctelor de vedere pe care le exprima cel ce vorbea despre subiect şi despre o problemă oarecare. O atmosferă de bună vecinătate, chiar atunci *legate de electoratul din* când apăreau oarecari divergenţe de păreri. Căci interesul şi linia generală era de cunoaştere reciprocă şi înţelegere a poziţiei celuilalt.

De altfel, **Prof. Ilie Smultea,** în introducerea sa, a ţinut să sublinieze că *"noi nu impunem nimănui punctele noastre de vedre"*, *dar pentru ca ţara să iasă din impasul actual, este nevoie să fim uniţi, cei de aici şi cei din ţară şi de pretutindeni. Convenţia Democratică, care există în ţară, reprezintă platforma precum şi şansa unei uniri între formaţiile politice. Această Convenţie trebuşte ajutată. Se pare însă că nu a dat destulă atenţie ţărănimii şi problemelor ţară. La fel, această convenţie va trebui să se ocupe mai mult de tineretul ţării, din şcoli şi universităţi. Nu se pot câştiga alegerile viitoare fără aportul ţărănimii şi studenţimii, al tineretului. Convenţia Democratică are nevoie, la ora actuală, până nu este prea târziu, să revizuiască aceste lucruri şi să ia măsurile necesare."*

Colegiul de Redacţie al ziarului "Cuvântul Românesc"
Dela stânga la dreapta: Ion Halmaghi, George Bălaşu, Nicol
Năstase, Octavian Paler, Mihaela Moisin, Petre Mihai

"Adevărul, a adăugat Ilie Smultea, *nu este reţinut de nimeni în întregime; în acest caz avem nevoie să învăţăm unii dela alţii, ca să ajungem la un adevăr întreg".*

Încă dela începutul întrebărilor şi discuţiilor, **George Bălaşu** a făcut distincţia între *"diaspora"* şi *"exil"*, arătând că în timp ce *"diaspora"* reprezintă o răspândire geografică, *"exil"* înseamnă o atitudine politică. Această diferenţiere a ajutat ca discuţiile purtate să fie aduse la un numitor comun.

Răspunzând la parte din întrebări, **Ana Blandiana** a adus multe lămuriri în legătură cu Convenţia Democratică, cu Partidul Acţiunii Democratice şi cu Academia Civică, ce a luat fiinţă de curând, ca un efort naţional de a veni în ajutorul tuturor celor ce doresc să se orienteze în proble-

LOS ANGELES

EST '94

mele românești.

O dezbatere de mare interes a fost stârnită de întrebarea referitoare la raporturile dintre Ortodocși și Greco-catolici. Nu s'a făcut polemică, dar s'au expus variate interpretări și analize; concluzia generală a fost că, dincolo de actuala ostilitate, dintre Ortodocși și credincioșii uniți din Biserica Blajului, adevărata refacere a țării, după pârjolul dominației comuniste, nu se va putea realiza, decât numai printr'o reconciliere spirituală a celor două Biserici naționale: ortodoxă și unită.

Petre Mihai Băcanu a făcut o interesantă analiză a electoratului românesc, și a susținut cu convingeri pu-

esc" și reprezentanții presei și Televiziunii din România.
icolae Pora, Lucia Hoss-Longin, George Donev, Aurelia Boriga
ihai Băcanu, Ana Blandiana, Crina Popescu, Zahu Pană.

ternice, că România de azi dispune de perosonalități pregătite în toate domeniile de activitate profesională, și și oricând actualul guvern ar putea fi înlocuit cu elemente mai capabile decât acei care fac parte din nomenclatura comunistă a lui Iliescu. Actualii membri ai nomenclaturii comuniste se feresc să spună că sunt comuniști. Ei lucrează după metodele mafiotice, în clandestin, cu metode specifice mafioților care nu doresc să se știe nimic despre ei și activitatea lor. Ei induc în eroare pe toată lumea și înșeală buna credință a oamenilor. În același timp, corupția întinsă peste tot, a acestor nomenclaturiști, a ajuns să fie o instituție de stat, în toată regula.

Octavian Paler, acest mare gazetar al vremurilor de azi, a făcut câteva declarații pline de semnificație națională, care au cutremurat pe toți acei care erau prezenți: *"Destinul național în momentul de față se găsește în mare cumpănă". "Actualul guvern nu gândește românește și nu simte românește. Acesta este păcatul acestei puteri; nu că vrea o formă sau alta de socialism sau altceva, ci că nu are curajul să se lepede de tot ce a fost anormalitate în ultimii cincizeci de ani, să intre în normalitate. Am ajuns disperat pentrucă, după atâția ani dela răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu, nu s'a făcut nimic bun în societatea românească. Nici un progres în nici o direcție, pe nici un fel de plan. S'a ajuns la o disperare, care de fapt este o formă tragică de luciditate."*

Dumitru Dincă, unul dintre revoluționarii conducători din Decembrie 1989, a arătat, la rândul său, aspectele negative ale actualului regim, care nu a realizat nimic din cele ce au fost sperate la început de către revoluționarii care și-au riscat viețile lor. Iliescu a înșelat întreg poporul român, cu o guvernare care n'are nimic de-a face cu interesele naționale.

Nicolae Cerveni, decanul baroului de avocați din București și șef al unei ramuri noi a Partidului Liberal (care speră să realizeze unitatea grupurilor liberale), a arătat că cel mai mare rău pe care-l face cineva țării de azi, este guvernarea lui Iliescu. O confruntare directă și publică cu Iliescu, în fața opiniei publice, la televizor, cu Opoziția, ar lichida toată structura de minciuni a lui Iliescu și imediat ar fi debarcat de către popor. Dar Iliescu refuză, că știe că va fi învins și îndepărtat de electoralul român. La ora actuală, lupta dintre putere și Opoziție este inegală, pentrucă Iliescu dispune de toate mijloacele necesare de propagandă, în timp ce Opoziției i se pun tot felul de piedici, încât nu are acces la tiparnițe, la Radio și nici la Televiziune.

Mihaela Moisin vorbește despre un proiect al ziarului *Cuvântul Românesc*, ca răspuns la o întrebare din sală, pentru realizarea unui supliment al ziarului, adresat satelor românești, în scopul lămuririlor necesare care să se ofere țăranilor, pentru a se orienta mai bine în dezbaterile problemelor fundamentale ale societății românești și ale politicii din România.

Despre problemele Românilor din afara țării, au vorbit **Zahu Pană**, lansând un SOS pentru salvarea românismului din Balcani și **Al. Frunză** despre Basarabia, pământ românesc.

În cadrul discuțiilor la masa rotundă a mai luat cuvântul **Ion Jarnea**, *Președintele Convenției Democratice din Los Angeles*, vorbind despre colaborarea dintre guvernele american și român, **Dumitru Dincă** despre instrumentele necesare pentru campania electorală, **Claudiu Mătasă** despre *participarea la Simpozionul dela Sinaia* etc.

La întrebarea celor din țară: *"Dacă se schimbă situația în România ce se întâmplă cu exilații români, se întorc în țară sau nu?"* a răspuns **Zahu Pană** care a făcut o succintă prezentare a situației Românilor din Exil, dintre care o parte s'a asimilat țărilor adoptive, alții și-au făcut o situație economică pe care nu o vor părăsi, alții sunt reținuți de copiii care s'au adaptat mentalității și vieții americane și mai sunt unii idealiști care se vor întoarce în țară, dacă nu vor fi decepționați de starea din țară care nu oglindește imaginea ideală pe care o au despre România. Important, a spus Zahu Pană, nu este faptul dacă se vor întoarce sau nu, ci prezența lor, acolo unde se găsesc, la solidaritatea de acțiuni și sprijinul celor din țară care luptă pentru dreptate și libertate.

• • •

Sâmbătă, 27 August, după ce participanții la ROMFEST s'au cunoscut și atmosfera de prietenie s'a încălzit, au urmat prezentările lucrărilor pe secții. Ca și la ROMFEST-urile precedente, desfășurarea simultană a conferințelor pe secții, în camere separate, a fost un inconvenient pentru cei care ar fi dorit să asculte doi conferențiari, care își prezentau însă lucrările în același timp.

Este adevărat că timpul afectat unui ROMFEST este limitat, ținând seamă atât de costul cazării pe mai multe zile și al închirierii localului, cât și de posibilitatea participanților de a sta mai mutle zile. Ținând seama de aceste inconveniente, sugerăm Comitetului Internațional de organizare a ROMFEST, ca pe viitor să editeze o broșură sau o carte cu lucrările prezentate, pentru a fi cunoscute și de cei care din diferite motive n'au putut lua parte la ROMFEST. Ar fi bine chiar, să fie editate și lucrările edițiilor ROMFEST trecute, pentrucă oameni de valoarea lui Radu Budișteanu sau Horațiu Comăniciu care au participat la primul ROMFEST, au dispărut, dar urma faptelor lor, trebue să rămână.

La ora 9.00 am, coordonatorii de lucrări și conferențiarii s'au prezentat în sălile ce le-au fost repartizate.

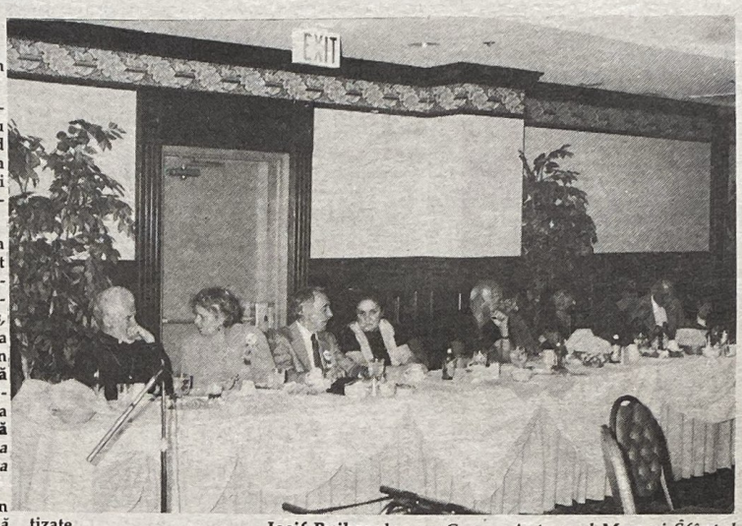

Dl. coordonator **Victor Velculescu** a deschis lucrările *Secției de Tineret*, unde erau înscriși pentru a-și susține subiectele: **Dumitru Cercel, Gheorghe Gheţu, Ion Gheţu, Rodica Marinescu, Nicolae Gheţu, Lavinia Şatrapeli** și **Andrei Popa.**

La *Secția de Istorie* unde era coordonator **Prof. Ilie Smultea**, au prezentat lucrări: **Dorin E. Rusu, Dr. Emil Vicaș, Dr. Iancu Golgatan,** primar la Băile Herculane-România, **Prof. Ilie Smultea** și **Adrian Grigoropol.**

Dumitru DINCĂ

Secția Culturală a fost coordonată de **Prof. Aurel Ciufecu** din Bridgeport-Connecticut. La această secție au conferențiat: **Ing. Claudiu Mătasa** despre *Universitatea în România de azi;* **Eugen Popescu** despre *Asociații românești creatoare de cultură în Exil;* **Iosif Buibaș** despre *Compozitori, dirijori și soliști de operă din Exil;* **Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa** despre *Creatori români de arte plastice în Exil;* **Eugen Popescu** despre *Oameni de știință români în Exil 1940-1990;* **Zahu Pană** despre *Nostalgia robiei sau cerere de minoritate aromână în România;* **Teodor Gherasim** despre *Miracolul Secolului XX în creația artistică a lui Camilian Demetrescu, exilul românesc și paradoxurile timpurilor moderne;* **Ing. Nidia Belcea** despre *240 de ani dela deschiderea oficială a școlilor din Blaj;* **Florin Smarandache** despre *American manifesto: The Paradoxist Movement.*

Mihai GRAMA

Sub conducerea **Pr. Avramescu,** s'au desfășurat conferințele la *Secția Religie,* unde au conferențiat: **Dumitru Perceli** despre *Sf. Anton cel Mare și Sfântul Anton de Padua;* **Elena Bechiș** despre *Sf. Fecioară Maria* și **Prof. Niță Alexandru - Pr. Nagy** despre *Politică și Religie.*

Marcel PETRIȘOR

Secția Politică al cărei coordonator a fost **Ion Halmaghi** a avut loc în după amiaza aceleiași zile și a întrunit cei mai mulți oaspeți din țară, unde au conferențiat: **Octavian Paler, Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Nicolae Cerveni** din partea PNL-CDR, **Mihai Grama** din partea partidului UCD, **Radu Vlad, Mihai Niculae, Marcel Petrișor** și **Dumitru Dincă,** ultimii doi veterani ai *"Golaniadei"* din Piața Universității din 1990.

Agenda prea încărcată a vorbitorilor, a făcut ca timpul afectat fiecăruia, să fie limitat la minimum posibil, pentru fiecare vorbitor. Și

Continuare în pag.14

SUCCESUL DELA LOS ANGELES

ROMFEST '94

ROMFEST '94, care a avut loc la Los Angeles, între 25 28 August, a demonstrat încă odată vitalitatea spiritului și conștiin-

Octavian PALER

ței românești în cadrul Exilului românesc. Acest ROMFEST a înregistrat o nouă biruință națională, care este foarte semnificativă, căci acest lucru s'a întâmplat după marele SIMPOZION al Exilului și al Opoziției politice din țară, care a avut loc la Paris în luna Mai a.c. Semnificativ, în sensul că adevăratele forțe de luptă națională și-au regăsit o albie sănătoasă de colaborare și deci de unire în scopul comun, de a aduce o schimbare politică în România, prin înlăturarea rămășițelor pro-comuniste ale nomenclaturii lui Iliescu. Spiritul național și conștiința românească s'au dovedit a fi vigurose și nealterate de valurile vremii și de amăgirile aduse de vânturile haosului din toate părțile.

• • •

Joi 25, August, s'au deschis lucrările ROMFEST '94 prin întâlnirea oaspeților, care au venit de departe și de mai departe, cu acei din urbea Los Angeles, în cli-

Ana BLANDIANA

matul de frumoasă prietenie, entuziasmată și debordantă, în sălile fastuoase ale lui *"Embassy Suites Hotel"*, dintr'un vector al orașului Los Angeles. Dela bun început s'a văzut, odată mai mult, că nu există zăgazuri care să oprească revărsarea de sentimente românești și de afirmare a credințelor și gândurilor de dragoste față de tot ce este românesc și legat de cultura și tradițiile naționale, în care au fost formate și crescute personalitățile celor ce au fost mai târziu forțați să aleagă calea pribegiei din exil.

La întâlnirea de ospitalitate din seara de 25 August, s'a făcut o tradițională rugăciune și s'a dat binecuvântarea cuvenită unor asemenea adunări, de către **părintele Gheorghe Calciu,** președintele Comitetului Internațional al ROMFEST. Apoi, **Prof. Ilie Smultea,** președintele local al ROMFEST, a urat oaspeților bun venit și succes în confruntările de idei și în schimbul de gânduri, care vor avea loc în cursul lucrărilor din zilele următoare, între par-

Petre Mihai BĂCANU

ticipanții care și-au luat răgazul necesar să vină la o astfel de adunare, unde se reîmprospătează violciunea de gândire și activitate pe tărâmul treburilor românești, și unde se întăresc voințele și rândurile de luptă pentru interesele naționale.

ROMFEST cheamă pe toți Românii de bună credință și cu dragoste față de neamul românesc, indiferent de orientările lor de partid, cu excepția comuniștilor care au fost și încă sunt și azi un mare pericol pentru ființa națională a Românilor. În cadrul lucrărilor dela ROMFEST nu se va impune nimănui nici un fel de orientare. Aici vin numai acei care sunt apărătorii patrimoniului spiritual, cultural și moral al neamului românesc. Schimburile de vederi sunt libere de orice fel de constrângere, cu gândul bun de a se închega o comuniune de simțire pur națională și de a se găsi calea cea mai bună pentru salvarea țării din impasul în care se găsește, sub călcâiul strivitor al ideologiei marxiste, prin guvernarea nomenclaturii, rămășiță a dictaturii comuniste care a început încă după 1944, curând. Deci, timp de aproape 50 de ani de tragedie națională. Și care sub o formă perfidă, continuă și astăzi în țară.

Seara de ospitalitate este specific românească, în sensul că se practică cu această ocazie, o ospitalitate deosebită, adusă de pe meleagurile țării de origine a exilaților. Cunoștințe vechi se întâlnesc și fac legăminte noi de luptă națională, care deschid noi posibilități de inițiative și de îmbogățire a experiențelor. Un climat de ospitalitate națională, care s'a desfășurat pe coastele de Răsărit ale Americii de Nord, pe coastele Oceanului Pacific, ca o minune pe care numai condițiile de libertate le pot oferi omului, condiții care azi nu există în România.

• • •

Vineri, 26 August a fost ziua începuturilor de lucrări și ședințe de dezbateri. S'a deschis, la fel, cu o rugăciune oficiată de **pr. Gh. Calciu** și cu o introducere a **prof. Ilie Smultea,** care a explicat procedura de lucrări și dezbateri. Vor fi două mese rotunde, care va avea loc dimineața și alta care se va ține în după amiaza aceleiași zile. Oaspeții veniți din țară vor adresa întrebări celor din exil și acei din exil vor adresa întrebări celor din țară, care, așa cum spunea profesorul Smultea cunosc direct stările de lucruri din țară și ne vor ajuta să le înțelegem și noi.

Au fost delegați ca să răspundă la întrebările puse de participanți, următorii:

Din România: **Octavian Paler, Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Nicolae Cerveni, Lucia Hossu-Longin, Vartan Arachelian, Marcel Petrișor, Demostene Andronescu, Mihai Grama, Dumitru Dincă.**

Din Exil: **Pr. Gheorghe Calciu, Prof. Ilie Smultea, Ion Ilalmaghi, George Bălașu, Zahu Pană, Mihaela Moisin, George Donev, Nicolae Pora, Eugen Popescu, Vasile Bechiș, Claudiu Mătasa, Traian Golea, Nicu Popa, Victor Veleculescu.**

Toate discuțiile care au avut loc au fost pline de interes și de viață, căci au fost revelate lucruri și aspecte de viață politică ce nu erau cunoscute de către cei din lumea liberă a exilului.

Masa rotundă de dimineață a avut ca moderator pe **păr. Gh. Calciu,** iar cea de după amiază pe **D-na Mihaela Moisin.** Temele esențiale ale meselor rotunde au fost *"Situația actuală din România"* și *"Modalitatea de a ajuta introducerea metodelor democratice în viața societății românești"*, cum își pot aduce Românii din exil contribuția la această întreprindere politică.

Romefest '94 a avut oas-

Colegiul de Redacție al ziarului "Cuvântul Românesc" și reprezentanții presei și Televiziunii din România.
Dela stânga la dreapta: Ion Halmaghi, George Bălașu, Nicolae Pora, Lucia Hoss-Longin, George Donev, Aurelia Boriga Năstase, Octavian Paler, Mihaela Moisin, Petre Mihai Băcanu, Ana Blandiana, Crina Popescu, Zahu Pană.

peți de seamă din România: **Petre Mihai Băcanu,** directorul ziarului *"România Liberă"* cel mai răspândit ziar din țară și cel mai critic la adresa regimului; **Octavian Paler,** ziarist și scriitor; **Ana Blandiana,** președinta Academiei Civice; poetă care s'a angajat total în lupta politică anti-comunistă. **Avocatul Nicolae Cerveni,** președintele *Partidului Liberal C.D.*; **Mihai Grama,** președintele partidului *"Uniunea Democrat Creștină"*, D-na **Lucia Hossu Longin,** dela *Televiziunea română* cu o echipă de 2 persoane de specialiate, pentru înregistrare; **Vartan Arachelian** tot dela *Televiziunea Română*, **Prof. Marcel Petrișor** și **Demostene Andronescu** dela revista *Puncte Cardinale*, **Ion Bădărcă**, *dela Asociația Foștilor Deținuți Politici*, **Dumitru Dincă,** conducător al revoluției din Decembrie 1989, împreună cu alții, care au luat parte la programul artistic.

Toate dezbaterile meselor rotunde au avut loc într'o atmosferă de respect și apreciere a punctelor de vedere pe care le exprima cel ce vorbea despre subiect și despre o problemă oarecare. O atmosferă de bună vecinătate, chiar atunci *legate de electoratul din țară. La fel, această convenție va trebui să se ocupe mai mult de tineretul țării, din școli și universități. Nu se pot câștiga alegerile viitoare fără aportul țăranimii și studențimii, al tineretului. Convenția Democratică are nevoie, la ora actuală, până nu este prea târziu, să revizuiască aceste lucruri și să ia măsurile necesare."*

"Adevărul, a adăugat Ilie Smultea, *nu este reținut de nimeni în întregime; în acest caz avem nevoie să învățăm unii dela alții, ca să ajungem la un adevăr întreg".*

Încă dela începutul întrebărilor și discuțiilor, **George Bălașu** a făcut distincția între *"diaspora"* și *"exil"*, arătând că în timp ce *"diaspora"* reprezintă o răspândire geografică, *"exil"* înseamnă o atitudine politică. Această diferențiere a ajutat ca discuțiile purtate să fie aduse la un numitor comun.

Răspunzând la parte din întrebări, **Ana Blandiana** a adus multe lămuriri în legătură cu Convenția Democratică, cu Partidul Acțiunii Democratice și cu Academia Civică, ce a luat ființă de curând, ca un efort național de a veni în ajutorul tuturor celor ce doresc să se orienteze în problemele românești.

O dezbatere de mare interes a fost stărnită de întrebarea referitoare la raporturile dintre Ortodocși și Greco-catolici. Nu s'a făcut polemică, dar s'au expus variate interpretări și analize; concluzia generală a fost că, dincolo de actuala ostilitate, dintre Ortodocși și credincioșii uniți din Biserica Blajului, adevărata refacere a țării, după părțelul dominației comuniste, nu se va putea realiza, decât numai printr'o reconciliere spirituală a celor două Biserici naționale: ortodoxă și unită.

Petre Mihai Băcanu a făcut o interesantă analiză a electoratului românesc, și a susținut cu convingeri pu-

ternice, că România de azi dispune de personalități pregătite în toate domeniile de activitate profesională, și și oricând actualul guvern ar putea fi înlocuit cu elemente mai capabile decât acei care fac parte din nomenclatura comunistă a lui Iliescu. Actualii membri ai nomenclaturii comuniste se feresc să spună că sunt comuniști. Ei lucrează după metodele mafiotice, în clandestin, cu metode specifice mafiotilor care nu doresc să se știe nimic despre ei și activitatea lor. Ei induc în eroare pe toată lumea și înșeală buna credință a oamenilor. În același timp, corupția întinsă peste tot, a acestor nomenclaturiști, a ajuns să fie o instituție de stat, în toată regula.

Octavian Paler, acest mare gazetar al vremurilor de azi, a făcut câteva declarații pline de semnificație națională, care au cutremurat pe toți acei care erau prezenți: *"Destinul național în momentul de față se găsește în mare cumpănă". "Actualul guvern nu gândește românește și nu simte românește. Acesta este pământul acestei puteri; nu că vrea o formă sau alta de socialism sau altceva, ci că nu are curajul să se lepede de tot ce a fost anormalitate în ultimii cincizeci de ani, să intre în normalitate. Am ajuns disperat pentrucă, după atâția ani dela răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu, nu s'a făcut nimic bun în societatea românească. Nici un progres în nici o direcție, pe nici un fel de plan. S'a ajuns la o disperare, care de fapt este o formă tragică de luciditate."*

Dumitru Dincă, unul dintre revoluționarii conducători din Decembrie 1989, a arătat, la rândul său, aspectele negative ale actualului regim, care nu a realizat nimic din cele ce au fost sperate la început de către revoluționarii care și-au riscat viețile lor. Iliescu a înșelat întreg poporul român, cu o guvernare care n'are nimic de-a face cu interesele naționale.

Nicolae Cerveni, decanul baroului de avocați din București și șef al unei ramuri noi a Partidului Liberal (care speră să realizeze unitatea grupurilor liberale), a arătat că cel mai mare rău pe care-l face cineva țării de azi, este guvernarea lui Iliescu. O confruntare directă și publică cu Iliescu., în fața opiniei publice, la televizor, cu Opoziția, ar lichida toată structura de minciuni a lui Iliescu și imediat ar fi debarcat de către popor. Dar Iliescu refuză, că știe că va fi învins și îndepărtat de electoralul român. La ora actuală, lupta dintre putere și Opoziție este inegală, pentrucă Iliescu dispune de toate mijloacele necesare de propagandă, în timp ce Opoziției i se pun tot felul de piedici, încât nu are acces la tipar, la Radio și nici la Televiziune.

Mihaela Moisin vorbește despre un proiect al ziarului *Cuvântul Românesc,* ca răspuns la o întrebare din sală, pentru realizarea unui supliment al ziarului, adresat satelor românești, în scopul lămuririlor necesare care să se ofere țăranilor, pentru a se orienta mai bine în dezbaterile problemelor fundamentale ale societății românești și ale politicii din România.

Despre problemele Românilor din afara țării, au vorbit **Zahu Pană,** lansând un SOS pentru salvarea românismului din Balcani și **Al. Frunză** despre Basarabia, pământ românesc.

În cadrul discuțiilor la masa rotundă a mai luat cuvântul **Ion Jarnea,** *Președintele Convenției Democratice din Los Angeles,* vorbind despre colaborarea dintre guvernele american și român, **Dumitru Dincă** despre instrumentele necesare pentru campania electorală, **Claudiu Mătasă** despre *participarea la Simpozionul dela Sinaia* etc.

La întrebarea celor din țară: *"Dacă se schimbă situația în România ce se întâmplă cu exilații români, se întorc în țară sau nu?"* a răspuns **Zahu Pană** care a făcut o succintă prezentare a situației Românilor din Exil, dintre care o parte s'a asimilat țărilor adoptive, alții și-au făcut o situație economică pe care nu o vor părăsi, alții sunt reținuți de copiii care s'au adaptat mentalității și vieții americane și mai sunt unii idealiști care se vor întoarce în țară, dacă nu vor fi decepționați de starea din țară care nu oglindește imaginea ideală pe care o au despre România. Important, a spus Zahu Pană, nu este faptul dacă se vor întoarce sau nu, ci prezența lor, acolo unde se găsesc, la solidaritatea de acțiuni și sprijinul celor din țară care luptă pentru dreptate și libertate.

• • •

Sâmbătă, 27 August, după ce participanții la ROMFEST s'au cunoscut și atmosfera de prietenie s'a încălzit, au urmat prezentările lucrărilor pe secții. Ca și la ROMFEST-urile precedente, desfășurarea simultană a conferințelor pe secții, în camere separate, a fost un inconvenient pentru cei care ar fi dorit să asculte doi conferențiari, care își prezentau însă lucrările în același timp.

Este adevărat că timpul afectat unui ROMFEST este limitat, știnând seama atât de costul cazării pe mai multe zile și al închirierii localului, cât și de posibilitatea participanților de a sta mai mutle zile. Ținând seama de aceste inconveniente, sugerăm Comitetului Internațional de organizare a ROMFEST, ca pe viitor să editeze o broșură sau o carte cu lucrările prezentate, pentru a fi cunoscute și de cei care din diferite motive n'au putut lua parte la ROMFEST. Ar fi bine chiar, să fie editate și lucrările ediților ROMFEST trecute, pentrucă oameni de valoarea lui Radu Budișteanu sau Horațiu Comăniciu care au participat la primul ROMFEST, au dispărut, dar urma faptelor lor, trebue să rămână.

La ora 9.00 am, coordonatorii de lucrări și conferențiarii s'au prezentat în sălile ce le-au fost repartizate.

Dumitru DINCĂ

Dl. coordonator **Victor Velculescu** a deschis lucrările *Secției de Tineret,* unde erau înscriși pentru a-și susține subiectele: **Dumitru Cercel, Gheorghe Ghețu, Ion Ghețu, Rodica Marinescu, Nicolae Ghețu, Lavinia Șatrapeli și Andrei Popa.**

La *Secția de Istorie* unde era coordonator **Prof. Ilie Smultea,** au prezentat lucrări: **Dorin E. Rusu, Dr. Emil Vicaș, Dr. Iancu Golgatan,** primar la Băile Herculane-România, **Prof. Ilie Smultea** și **Adrian Grigoropol.**

Mihai GRAMA

Pană despre *Nostalgia robiei sau cerere de minoritate aromână în România;* **Teodor Gherasim** despre *Miracolul Secolului XX în creația artistică a lui Camilian Demetrescu, exilul românesc și paradoxurile timpurilor moderne;* **Ing. Nidia Belcea** despre *240 de ani dela deschiderea oficială a școlilor din Blaj;* **Florin Smarandache** despre *American manifesto: The Paradoxist Movement.*

Sub conducerea **Pr. Avramescu,** s'au desfășurat conferințele la *Secția Religie,* unde au conferențiat: **Dumitru Perceli** despre *Sf. Iosif Buibaș* despre *Compozitori, dirijori și soliști de operă din Exil;* **Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa** despre *Creatori români de arte plastice în Exil;* **Eugen Popescu** despre *Oameni de știință români în Exil 1940-1990;* **Zahu**

Marcel PETRIȘOR

dru - Pr. Nagy despre *Politica și Religie.*

Secția Politică al cărei coordonator a fost **Ion Halmaghi** a avut loc în după amiaza aceleiași zile și a întrunit cei mai mulți oaspeți din țară, unde au conferențiat: **Octavian Paler, Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Nicolae Cerveni** din partea PNL-CDR, **Mihai Grama** din partea partidului UCD, **Radu Vlad, Mihai Niculae, Marcel Petrișor** și **Dumitru Dincă,** ultimii doi veterani ai *"Golaniadei"* din Piața Universității din 1990.

Agenda prea încărcată a vorbitorilor, a făcut ca timpul afectat fiecăruia, să fie limitat la minimum posibil, pentru fiecare vorbitor. Și

Continuare în pag.14

Anton cel Mare și Sfântul Anton de Padua; **Elena Bechiș** despre *Sf. Fecioară Maria* și **Prof. Nița Alexan-**

EVANGHELIA EXILUI (OCTOMBRIE 1994)

ODINIOARĂ ŞI ACUM

Sergiu GROSSU

În toate Duminicile lunii Octombrie, *"Apostolul"* zugrăveşte chipul luminos al ***omului în Hristos,*** al unui om care, în persoana lui Saul din Tars, *"a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte care nu se pot spune"* **(1 CORINTENI, 12.2-4)**, care, din prigonitorul de altădată al primilor creştini, a fost chemat prin harul lui Dumnezeu ca să-L vestească între Neamuri **(GALATENI, 1.14-16)**, care a fost *"răstignit împreună cu Hristos"* şi-a trăit o viaţă de credinţă *"în Fiul lui Dumnezeu"*, Cel ce l-a iubit şi *"S'a dat pe Sine Însuşi"* pentru el **(GALATENI, 2.20)**; care scria aceloraşi Galateni: *"În ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume"* **(cap.6, vers.14)**.

În Duminica a 23-a după Rusalii, *"Apostolul"* care precede Evanghelia vindecării îndrăcitului din ţinutul Gherghesenilor, scoate în relief bogăţia îndurării lui Dumnezeu, care *"pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos"* **(EFESENI, 2.4-5)**. În cele trei versete anterioare, sfântul Pavel insistă asupra acestor greşeli care duc la moartea sufletului, trasând, astfel, itinerarul de totdeauna al fiinţei omeneşti - propriul său drum dela răzvrătire la izbăvire, la starea de *"om în Hristos"* (fiindcă el nu uită, niciodată, să spună că este *"cel dintâi dintre păcătoşi"*). Iată schiţată, în modul cel mai profund, nu numai evoluţia spirituală a creştinilor din Efes, ci însăşi aventura duhovnicească a fiecărui păcătos întors la Dumnezeu şi înviat din morţi, în vederea trăirii unei vieţi noi cu Iisus, după ce a cunoscut robia neascultării şi infracţiunea fărădelegilor.

Cel dintâi adevăr pe care ar trebui să-l acceptăm, în special noi, Românii din exil, este faptul că am trăit - şi, poate, mai trăim încă - în greşeli şi păcate. Că aşa-zisa *"viaţă"*, cu care ne lăudăm, pentru care ne batem cu pumnii în piept şi'n virtutea căreia suntem capabili de toate josniciile, de toate compromisurile şi de toate trădările, viaţa aceasta, tumultuoasă şi splendidă în ochii noştri, nu este în faţa lui Dumnezeu decât moarte, aşa cum caută să ne lămurească atletul lui Hristos, Pavel: *"Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară..."*

Parafrazând pe sfântul Ioan, după care *"toată lumea zace în cel rău"*, putem afirma şi noi că toată lumea zace în moarte, deoarece este compusă, din nefericire, mai mult din oameni morţi *"în greşelile şi în păcatele"* lor. Lumea, în cazul ce ne priveşte, trebue înţeleasă în spiritul Scripturii: *"Le-am dat Cuvântul Tău, şi lumea i-a urît, pentrucă ei nu sunt din lume..."* **(IOAN, 17.14)**. Ei bine, încercaţi să staţi de vorbă cu astfel de oameni *"din lume"* şi veţi vedea că nu se recunosc morţi sufleteşte, pentrucă nu se recunosc păcătoşi; şi nu se recunosc păcătoşi, fiindcă trăind în păcat, îşi închipuie că păcatul lor este o stare naturală de existenţă. *"I-am făcut un rău lui Cutare, este drept* - îi auzi destăinuindu-se. *Însă gestul acesta nu-i un păcat, ci o reacţie cu totul justificată, ţinând cont că şi el m'a jignit acu' o lună sau acu' un an..."*; *"Vieţuiesc în concubinaj sau în adulter de ani de zile, este drept*, se apără alţii. *Însă lucrul acesta nu-i un păcat, ci o atitudine normală... Ce vrei? Sunt tânăr şi pe deasupra, mai există şi instinctul sexual..."* Şi aşa mai departe...

Categoria aceasta de oameni, mai bine zis de *"creştini"* care frecventează biserica din obişnuinţă, din automatismul credinţei, nu sesizează legea păcatului care este în mădularele lor, nu tânjesc după Legea lui Dumnezeu, revelată în Evanghelie (căci omul lor lăuntric este mort) şi nici nu vor să strige: *"O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvî de acest trup de moarte?"* **(ROMANI, 7.24)**, fiindcă se văd posesorii unui trup plin de vigoare. Cum să mărturisească, întocmai naivităţii lui Pavel, din epistola amintită mai sus, că *"nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta"*, când ştiu că este vorba de o ficţiune căreia apostolul, şi după el preoţii şi teologii, i-au dat numele de *"păcat"*, susţinând că păcatul acesta locuieşte în noi?

Sfântul Pavel, adresându-se Efesenilor *"morţi în greşelile şi în păcatele lor"*, pune degetul adânc pe rană şi dă în vileag factorii care anulează voinţa binelui în om, ducându-l la moarte. A anunţa numai: *"Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară"*, pare întrucâtva abstract, insuficient pentru a ne convinge de o atare gravitate. De aceea, la versetul 3, el ne arată în ce constau aceste greşeli şi păcate: *"Între ei eram şi noi toţi odinioară, când trăiam"* (şi aici vă rog să fiţi foarte atenţi) *"în poftele firii noastre pământeşti, când făceam voile firii pământeşti şi ale gândurilor noastre, şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi."* Cu alte cuvinte, a trăi *"în poftele firii noastre pământeşti"*, înseamnă a trăi în greşeli şi în păcate. *"Căci tot ce este în lume: - citim în 1 IOAN, 2.16 - pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este dela Tatăl, ci din lume."* A face *"voile firii pământeşti şi ale gândurilor noastre"* nu este altceva decât a face voia păcatului, lămuriţi fiind pe deplin că voia firii pământeşti ne împinge, inevitabil la desfrânare, la necurăţie, la vrăjbi, la certuri, la mânie, la neînţelegeri, la pizmă, la beţii, la îmbuibări şi alte lucruri asemănătoare cu acestea **(GALATENI, 5.19-21)**.

În mod voit am sărit peste versetul 2 din capitolul 2 al epistolei către Efeseni, deoarece abia după ce v'am vorbit de factorul psihologic al păcatului, să mă opresc asupra ***factorului social*** şi a celui ***metafizic***, suprafiresc. *"Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre în care trăiaţi odinioară"*, ne lămureşte Ap. Pavel. Dar ştiţi de ce? Pentrucă trăiaţi nu după învăţătura Evangheliei, nu după voia lui Dumnezeu, nu după exemplele sfinţilor şi martirilor, ci *"după mersul lumii acesteia"*: în satul meu se bea la cârciumă, beau şi eu; în oraşul meu se fură la fabrică, fur şi eu; în judeţul meu, femeile de teapa mea avortează, avortez şi eu. De vreme ce în lumea sus pusă răzbat numai cei vicleni, lacomi şi răi, de ce n'aş merge şi eu *"după mersul lumii acesteia"*? În plus, se adaugă influenţa nefastă a cărţilor şi revistelor pornografice, influenţa teatrului imoral sau anticreştin, a filmelor care propagă ura, dezmăţul, senzualitatea; influenţa radio-ului şi a televiziunii. Ca să nu mai pomenim de calitatea dubioasă a relaţiilor noastre sociale, mediul diformant al prietenilor şi cunoştinţelor de care nu ne putem dispensa.

Însă mai dăunător decât factorul suprafiresc, scos în evidenţă de Evanghelia vindecării unui îndrăcit **(LUCA, 8. 27-33)**. Împotriva acestei realităţi invizibile, satanice, care *"dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită"* **(1 PETRU, 5.8)** şi pe care Ap. Pavel o numeşte *"domnul puterii văzduhului; a duhului care lucrează acum în fiii neascultării"*, avem de luptat *"lupta cea bună a credinţei"* - o luptă crâncenă, *"până la sânge"*.

Sfântul din Tars nu ne descrie acest tablou sumbru ca să ne înspăimânte sau să ne descurajeze, ci să ne facă să înţelegem cât de groaznic este păcatul şi cum murim din cauza lui. Însă tot el ne arată şi posibilitatea izbăvirii, prin acest argument irefutabil: Da, este adevărat că eraţi morţi *"în greşelile şi în păcatele voastre"*, pentrucă făceaţi nu voia lui Dumnezeu, ci împlineaţi poftele firii pământeşti. Bucuraţi-vă, totuşi! Nu sunteţi pierduţi! Şi ştiţi de ce? *"Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună în locurile cereşti, în Hristos Iisus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi..."*

Ce salt calitativ şi ce sublimă transformare interioară! Odinioară - morţi sub povara munţilor de păcate şi fărădelegi. Şi-acum - iertaţi, mântuiţi, înviaţi la o viaţă nouă, prin credinţă. Aşa cum ne asigură Mântuitorul: *"Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici colo, şi s'ar muta; nimic nu v'ar fi cu neputinţă"* **(MATEI, 17.20)**.

CER ŞI PĂMÂNT ÎN BUNĂTATE

Ai fost aşteptarea mea cu sete noaptea
O lumânare'n gând de dincolo de cer
O şoaptă cu pas de buze ude de Cuvânt
O adiere în tăcerea ta

Mi-ai fost drum şi iarăşi privire
Ceea ce am iubit în ochii mei ca focul
Cer şi Pământ în bunătate
Mi-ai fost strălfulgerare şi minune

În risipita mea dorinţă TU mi-ai fost
Fulgerul topindu-se în semne de iertare
Ai fost ţesut de rază şi-mi eşti uimire
Sărutând piatra cu miros de astră
Şi ce n'ai fost de-a lungul vieţii mele

Drum sacru către marea Teamă
Dragostea venind fecioară către mine
Moartea pururi trează TU mi-ai fost
În prag de iarnă - "Stăpânul" meu - dorinţă
Şi primul pas în lume prin calea de răspântie

Nu m'ai pierdut nici când în golul plin cu pleoape
Mi-ai înţeles cu spusa dintr'o rază neînţelesul...

Victor STEROM

ROMFEST '94

Urmare din pag.13

de data aceasta s'a remarcat că noi, Latinii, nu avem în sânge disciplina Anglo-saxonilor sau a Germanilor şi mulţi dintre vorbitori au abuzat de timp, în defavoarea celor care urmau.

Octavian Paler, după ce în conferinţa de Vineri vorbise despre starea de *"disperare"* (metafizică) în care se află faţă de desfăşurarea actuală a evenimentelor din România, a vorbit şi de data aceasta foarte concis despre *"idealism şi demolarea lui"*, punctând cu precizie pe acţiunea devastatoare a neo-comunismului Puterii din România.

Cu sensibilitate deosebită şi pe aceleaşi coordonate din ***"Memorialul Durerii"***, **Lucia Hossu-Longin** a transmis mesajul arhitecţilor Anghel Marcu, autorul proiectului de monument ***"Calvarul Neamului"*** dela Aiud şi Nicolae Goga, coordonator de proiect din partea AFDPR. Monumentul intitulat *"Calvarul Neamului"* va fi un simbol al suferinţelor cumplite îndurate de toţi întemniţaţii opresiunii comuniste. Acest monument ridicat pe *"Râpa robilor"* dela Aiud, este înalt de 18 m, lat de 6 m şi lung de 27 m. Iniţiator a fost Ing. Gheorghe Brahonschi, avându-i colaboratori pe inginerii Vicenţiu Haram, Septimiu Râmboiu, Ion Pantis şi arhitect Liliana Chiaburu. A fost sfinţit pe ziua de 14 Septembrie 1994, Înălţarea Sfintei Cruci.

Dl. Nicolae Cerveni, cunoscută personalitate politică în ţară, a vorbit despre participarea PNL în Convenţia Democratică, iar **Mihai Grama** a făcut un scurt istoric al Uniunii Creştin Democrate pe care o prezidează.

Marcel Petrişor a făcut o prezentare a condiţiilor electoratului din România şi a revistei de ţinută *"Puncte Cardinale"*, unde face parte din Colegiul de redacţie.

Petre Mihai Băcanu a punctat necesitatea trezirii ţărănimii române din apatia în care a adus-o comunismul, prin întărirea pro-primul, prin întărirea proprietăţii asupra pământului şi a trecerii la o agricultură modernă cu mijloace automate.

Patetic, aşa cum a fost şi în Revoluţia din Decembrie şi în zilele *"Golaniadei"* din Piaţa Universităţii, **Dumitru Dincă** a documentat ilegalitatea regimului Iliescu, împotriva căruia va lupta cum a luptat şi împotriva lui Ceauşescu. Ca simplă informaţie, în timp ce se afla la ROMFEST, nişte *"necunoscuţi"* i-au devastat un mic butic din care îşi câştiga existenţa.

Se făcuse târziu şi oamenii s'au despărţit cu greu dela această întâlnire de românism, unde a tronat numai gândul de mai bine pentru Neam şi unde nu a existat nici o înclinare cât de ascunsă spre devieri de grupări politice sau crezuri deosebite.

Seara, a avut loc Programul artistic de încheiere a manifestaţiei ROMFEST '94, unde şi-au dat concursul Mezzo soprana **Georgeta Psaroş** şi soprana **Paula Swornay** cu arii şi duete din opere, **Gabriela Ioana Chiriloaie** din România cu lieduri, basul **Iosif Buibaş** cu arii din opere şi lieduri româneşti, **Viorica Stela** cu un grup de balet format din tinere fete, **Nicolae Popa** cu recitări din *Poezii din Închisori*, un moment poetic Mihail Eminescu la care şi-au dat concursul **Georgeta Psaroş, Sanda Gârleanu, Iosif Buibaş, Virginia Şuvei** şi **Vasile Bechiş**. Momentul culminant l-au constituit însă dansurile populare româneşti şi Căluşarii, interpretate de **Ion Petrincă** şi micuţul său fecior, care au ridicat asistenţa în picioare. Finalul programului a aparţinut cântăreţului **Ştefan Hruşcă**.

...

Duminică, 28 August, dimineaţa, a avut loc slujba religioasă la Biserica nou construită în Anaheim. Au oficiat serviciul religios, **Păr. Avramescu** şi **Păr. Calciu.**

La ora 2.00 pm a început banchetul de închidere a lucrărilor ROMFEST '94, în sala mare a hotelului, cu binecuvântarea mesei.

După dejun, Maestrul de ceremonie, **Nicu Popa,** a prezentat masa de onoare, dând apoi ocazia oaspeţilor din ţară să ne mai spună câteva cuvinte înainte de despărţire. Au vorbit, cu optimism sau îngrijorare, **Octavian Paler, Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Nicolae Cerveni, Dumitru Dincă.** Din partea Comitetului Internaţional ROMFEST a vorbit **Nicolae Pora,** care în puţine cuvinte, dar spuse din suflet, a chemat pe toţi participanţii la ROMFEST, la o acţiune de mare amploare, prin biserici şi asociaţii, pentru a ajuta Opoziţia din România să reuşească înlăturarea regimului neocomunist dela Bucureşti, mai odios decât al lui Ceauşescu.

În încheiere, Ion Halmaghi a citit Declaraţia ROMFEST '94, care pune bazele unei strânse şi continue colaborări între Exil şi Opoziţia din România, care au aceleaşi gânduri, simţiri şi idealuri.

Corespondent

FARA ARMÂNEASCĂ

MINORITATE AROMÂNĂ ÎN ROMÂNIA

(Conferinţă ţinută la Romfest '94)

NOSTALGIA ROBIEI SAU ABJECT OPORTUNISM ?

Zahu PANĂ

La 2 Iunie 1993, presa din ţară îşi informa cititorii că faimoasa Doamnă Eva Maria Bàrki, vizitând România în cadrul unui grup de reprezentanţi ai Uniunii Federative a Comunităţilor Etnice din Europa (FUEV), a făcut la plecarea din ţără câteva declaraţii presei. Printre cele declarate de Doamna Bàrki, a surprins una dintre ele, în care domnia sa spunea: *"Ca noutate, patru grupuri minoritare române au cerut primirea lor în FUEV: Aromânii din Dobrogea şi Românii din Bulgaria, Macedonia şi Serbia"*.

Declaraţia de mai sus a trecut fără a fi luată prea mult în seamă, estompată de alte fapte cotidiene, deşi era surprinzătoare, dar mulţi din cei în cauză, au pus-o pe seama cunoştinţelor generale ale celor din Apus privind ţările din Răsăritul Europei, când nu de rareori ţi se spunea că Budapesta sau Sofia este capitala României. Dela început ieşea în evidenţă o eroare flagrantă: dacă Românii din Bulgaria, Macedonia şi Serbia (n'am înţeles de ce nu şi cei din Grecia) cereau primirea lor în FUEV, cum putea fi înţeleasă ideea ca Aromânii din Dobrogea să facă şi ei această solicitare, pentrucă în cadrul *"Românilor"* din ţările balcanice amintite se cuprind atât Românii de pe Valea Timocului cât şi Aromânii, în special Românii din Macedonia, care sunt în totalitatea lor Aromâni sau Macedo-români.

Lămurirea n'a întârziat datorită reacţiilor presei din România.

În publicatia *"Cuvântul"* nr.30 din 27 Iulie - 1 August 1993, a apărut un articol foarte documentat pe această temă, semnat de Irina Tudor, în care se confirma faptul că nişte Aromâni din Dobrogea ar fi cerut să fie recunoscuţi ca minoritate naţională în România.

Teza este reluată de ziarul *"România Liberă"* din 28 Iulie 1993, cu titlul destul de sugestiv: *"O diversiune cu voie dela stăpâniere: Aromânii venetici în propria lor ţară?"* sub semnătura ziaristului Al. Mihalcea şi continuată în acelaşi ziar, cu data de 31 Iulie 1993, cu o comunicare a lui Hristu Cândroveanu, despre o conferinţă de presă: *"Cu şi despre Aromâni"*.

Din informaţiile publicate în articolele de mai sus, reieşea că în România şi-a reluat activitatea - după Decembrie 1989 - *"Societatea de Cultură Macedo-Română"* înfiinţată la 23 Septembrie 1879, sub preşedinţia Mitropolitului Primat Calinic Miclescu, dar în paralel s'a înfiinţat şi o altă societate denumită *"Comunitatea aromână din România"* care este portavoce a unei societăţi fantomă *"Uniunea Culturală Aromână"* din Freiburg-Germania.

Vederile celor două asociaţii sunt diametral opuse. În timp ce Societatea de cultură Macedo-română, reprezentanta tuturor Românilor din Macedonia şi celorlalte ţări balcanice, şi a celor din ţară cu ascendenţă aromână, grupează în jurul ei pe toţi oamenii de cultură, artă, ştiinţă şi de alte profesii, şi a fost până la desfiinţarea ei de către comunişti, singurul organ reprezentativ al Aromânilor, recunoscut de Stat cu personaliate juridică, *"Comunitatea aromână din România"* nu are aderenţă decât la câteva familii, rude apropiate cu familia din Germania care s'a autodeclarat *"Uniune Culturală Aromână"*. Această grupare agită printre Aromâni ideea secesiunii de România, păstrând însă toate avantajele prin înrolarea secesioniştilor ca minoritate etnică, vizând locuri în parlament, pe care nu le pot ocupa în competiţia electorală, făcând corp comun cu străinii aflaţi în România împotriva propriei lor ţări.

Lucrurile n'ar fi ajuns atât de departe dacă în problema aromână nu ar fi intervenit direct, politica regimului dela Bucureşti, la început sub conducerea lui Gheorghiu-Dej, continuată de Ceauşescu şi reluată pe aceeaşi linie de noul regim, după Revoluţia din Decembrie 1989.

Problema Românilor din ţările Peninsulei Balcanice, era piatra de care se împiedica regimul comunist din România. Din punct de vedere marxist, comuniştii au rezolvat-o renunţând la orice asistenţă de ordin politic, economic şi cultural faţă de Românii din afara ţării. Statul comunist fiind doar un administrator al teritoriului ţării pe care o stăpâneşte în numele internaţionalismului proletar, se ocupă doar de nevoile cetăţenilor din hotarele ţării respective. Fără nici o remuşcare s'a renunţat la Românii din Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, răpiţi de Ruşi odată cu anexarea acestor teritorii la Imperiul Rusesc şi s'a tras cu buretele peste soarta Românilor din Valea Timocului sârbesc şi bulgăresc, a Aromânilor din Grecia, Bulgaria, Serbia, Macedonia şi Albania, ca şi a prea îndepărtaţilor Români istrieni, de care nu se mai ştie nimic. O pâlpâire de românism a mai rămas vie doar în Banatul ocupat de Sârbi, unde tradiţia culturală era destul de înrădăcinată din timpul Imperiului Austriac şi era în plus o compensaţie dată de Sârbi, pentru drepturile Sârbilor din România, care depăşiseră sub comunişti pe ale Românilor din Banat. Despre Românii din Ungaria nu s'a mai auzit nimic, deşi Ungurii, din motive propagandistice, au mai lăsat câteva exemplare de probă.

Un alt element care l-a făcut pe Ceauşescu în special, să renunţe la orice preocupare faţă de Românii înstrăinaţi, era pasiunea cu care urmărea un premiu Nobel pentru Pace, dacă ar fi realizat o înţelegere între ţările balcanice pentru declararea Balcanilor zonă denuclearizată.

Aromânii însă au rezistat şi există biologic şi spiritual, cu toate prigoanele, arestările masive ale celor din Dobrogea şi deportările celor din Banat în domiciliu obligatoriu.

Aromânii au rezistat însă nu ca o entitate deosebită de Daco-români ci asemenea tuturor Românilor din toate zonele ţării: ardeleni, munteni, moldoveni, bănăţeni etc. Particularitatea lor rămâne strict folclorică, dialectală, până la contopirea în limba cultă, şi temperamentală până la asimilarea totală în marea magmă a românismului integral. Acesta este faptul esenţial că din toate comunităţile aromâneşti din ţările balcanice, numai Aromânii din România - cu toate prigoanele prin care au trecut - au realizat procesul de integrare în complexitatea spirituală a Neamului Românesc, păstrând intacte valenţele care i-au făcut să supravieţuiască în Balcani, cu conştiinţa lor permanent trează a pericolului de asimilare în alte etnii. Această sensibilitate naţionalistă deosebită nu are ca scop declararea ca minoritate deosebită în România, ci salvarea celor rămaşi în captivitatea din Balcani.

Să urmărim însă etapele care s'au consumat până s'a ajuns la celebra cerere de etnie minoritară.

În anul 1985, a fost convocat la Mannheim, în Germania, primul congres de limbă şi cultură aromână, iniţiat de *"Uniunea Culturală Aromână"* din Freiburg, înfiinţată de Domnul Vasile Barba, şi sponsorat de Catedra de Românistică a profesorului Dr. H.M. Gauger.

Congresul a reunit pe toţi Aromânii din lumea liberă care se interesau şi activau în spiritul supravieţuirii acestei ramuri latine, la care s'au adăugat invitaţi aromâni din Macedonia şi Grecia, profesori şi intelectuali români din Serbia, Franţa, Anglia, Germania şi alte ţări europene.

Ne aşteptam la dezbateri pe teme istorice, culturale şi politice la nivelul academic al multora dintre participanţi, dar cu mici excepţii ale unor lucrări de valoare, tendinţa organizatorului era spre o deviere a problemei aromâne dela omogenitatea ei cu România, şi evitarea oricărei critici asupra ţărilor din Balcani - comuniste şi necomuniste - pentru politica de deznaţionalizare dusă împotriva tuturor regulilor ştiinţifice. Faţă de opoziţia întâmpinată la acest alfabet, s'a renunţat la acest punct - fiecare scriind în alfabetul lui - şi congresul a luat sfârşit cu satisfacţia unora că au văzut Germania pe gratis şi deziluzia altora că au pierdut timpul inutil, congresul nefiind filologic, lingvistic, istoric sau cât de cât, legat de istoria şi civilizaţia Aromânilor.

Din informaţiile pe care ni le furnizează Irina Tudor, în articolul pomenit la început relativ la Congresul din 1985 şi cele care au mai urmat până la cel din 1993, citez: *"Principalul vinovat de această psihoză* (etnie minoritară) *ar fi Vasile Barba, licenţiat în drept, fost profesor de economie politică la Institutul de Silvicultură din Braşov, stabilit de 6-7 ani în Germania. Dl. Barba a venit de mai multe ori în România, cerând ajutor pentru "fraţii aromâni"*. Ba chiar la un moment dat obţinuse un ajutor financiar din partea Fundaţiei Culturale Române pentru a scoate la Freiburg un buletin trimestrial în dialectul aromân. Acest buletin se numeşte *"Zborlu a nostru"* şi are drept scop să distrugă orice legătură între scrierea românească şi scrierea în dialect, întrebuinţând un alfabet imaginar.

Din cele de mai sus aflăm că Fundaţia Culturală Română, al cărei scop pe timpul comuniştilor este bine cunoscut, finanţa pe timpul lui Ceauşescu tipărirea în străinătate a unui buletin în dialectul aromân, la vremea când din România se trimiteau în exterior bani, numai pentru propagandă şi spionaj. Care să fi fost scopul acestei acţiuni, ne lămureşte o scrisoare a D-lui Paul Anghel - angajat la *"Glasul Patriei"* - trimisă D-lui Barba la 23 Mai 1987, din care citez:

"... Primesc cu regularitate "Zborlu a nostru" şi nu pot decât să vă felicit pentru această publicaţie pe cât de interesantă, din punct de vedere ştiinţific, pe atât de necesară - salutară! - în procesul de recristalizare a unei noi conştiinţe de sine a fraţilor noştri aromâni...

Aromânii sunt un popor diferit în familia popoarelor neolatine, aromâna nu este un dialect al limbii române, ci direct un dialect al latinei, ca şi româna...

Ieşirea din indiviziune e o chestiune esenţială pentru o limbă şi pentru un popor. Ieşirea din indiviziune cu româna e un proces câştigat. Mai urmează de câştigat substratul, cel tracic, pentru a ieşi din indiviziune cu latina, rămânând în cadrul ei, dar printr'o rădăcină pe cât de veche pe atât de originală: rădăcina tracică... Româna va ieşi în avantaj prin aceasta, iar aromâna îşi va consolida statutul ei independent. Mai urmează ca Aromânii, după cucerirea independenţei lingvistice, să-şi cucerească nu numai conştiinţa de etnie distinctă, pe care o au, dar şi conştiinţa naţională, devenind un popor - căci sunt un popor - deci o naţiune..."

Ca urmare a indicaţiilor date de o persoană apropiată liniei politice a partidului comunist, acţiunea de îndepărtare de Ro˘ ânia, ia proporţii. Se înfiinţează şi se aduc copii de Aromâni în Germania (pe banii cui?) pentru a li se preda o vorbire hibridă şi o scriere cu vădit caracter antiromânesc. Sunt încurajate mediocrităţile pentru a fi puse în prima linie şi se trece la cel mai mare sacrilegiu, editând operele marilor noştri înaintaşi: George Murnu, N. Batzaria şi alţii cu un alfabet care i-ar face să se răsucească în mormânt.

La Belgrad, un profesor care făcea parte din Etnia înfiinţată de comunişti pentru cei din afara ţării, a ţinut o cuvântare în faţa studenţilor de limbă română în care a afirmat că a pretinde că aromâna este un dialect al limbii române, este egal cu a susţine că limba sârbă este un dialect al limbii ruse.

Mai scandaloasă rămâne însă o scrisoare adresată din Scoplie în Ianuarie 1993 Ministerului Culturii din Bucureşti de un individ, Dina Cutava - unde se vede clar stilul directorului dela *"Zborlu a nostru"*, prin care se cere clar ca România să nu intervină pentru deschiderea de şcoli româneşti în Macedonia. Motivaţia ridicolă sună astfel: *"... nu cerem introducerea în şcoli a limbii dela Bucureşti... ca să nu pretindă şi Sofia să se introducă limba bulgară pentru Slavii din Macedonia"*, pentru ca în final să-şi descopere adevărata intenţie: *"Noi fiind Aromâni, adică romanitatea sudică din Balcani şi nu Români (romanitatea nord-dunăreană) cerem doar dreptul, ca şi Slavii macedoneni, la propria limbă care pentru noi este limba aromânească"*. Cred că nu mai este nevoie de comentarii, dar textul ne poate face să înţelegem mai bine cele ce se întâmplă în Bosnia. Cât despre România, după *"limba moldovenească"* avem acum o *"limbă aromână"* şi nu este de mirare dacă apare o *"limbă timoceană"* alta *"bănăţeană"* că despre limbile *"meglenită"* şi *"istriană"* nu ne putem îndoi.

Care a fost reacţia oficialităţilor române faţă de această tendinţă centrifugă?

În anul 1992, s'a solicitat Academiei Române patronajul unui congres pentru limbă, istorie şi cultură aromână, la care Domnul academician Mihai Drăgănescu, preşedintele Academiei, răspunde la 9 Ianuarie 1992 cu adresa nr.173, că *"datorită greutăţilor financiare grele cu care se confruntă în prezent ţara noastră şi implicit Academia Română, nu avem posibilitatea de a vă acorda sprijinul solicitat"*. De ce? Răspunsul continuă: *"Fundaţia Culturală Română, instituţie specializată pe probleme ale Românilor şi originarilor din România, care trăiesc peste hotare, ne comunică, că (sic) fiind implicată în organizarea în anul 1992, în România, a Forumului Românilor şi originarilor din România, nu se poate angaja într'o a doua manifestare internaţională de o asemenea amploare"*.

Timpul rezervat pentru comunicări fiind limitat, nu-mi permite a vă prezenta documentele şi acţiunile oficialităţilor române în dezinteresul sau mai grav în susţinerea acţiunii de secesiune întreprinsă de câteva persoane izolate din România.

În luna Decembrie 1993, cu ocazia prezenţei Ministrului de Externe al României, Domnul Theodor Meleşcan, la New York, am fost primit în audienţă de domnia sa, pentru a-i expune punctul nostru de vedere în problema aromână, prilej de care m'am folosit pentru a-i înainta şi un memoriu în care solicitam pentru anul acesta, un Congres al Aromânilor şi al celorlalţi Români de peste hotare, să aibă loc la Bucureşti. După diplomaticele asigurări că se va interesa şi crede că este posibil un asemenea congres în timpul vacanţei studenţeşti, când căminele studenţilor sunt goale şi amfiteatrele pot fi folosite, nu am fost invrednicit nici cel puţin cu un răspuns negativ, după ce domnul ministru a ajuns la Bucureşti.

Continuare în pag. 16

FRAŢI ARMÂÑI,

"FARA ARMÂNEASCĂ" ESTI SCRISĂ DI VOI Ş'DI VOI!

ADJUTAŢI CU LUAREA ŞI RĂSPÂNDIREA "CUVÂNTULUI ROMÂNESC"!

ABONAŢI-VĂ VOI, ABONAŢI CUNOSCUŢII ŞI SOŢILLI A VOŞTRI LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

-I-

Prof. Nicolae CIACHIR

Serialul de faţă, bazat pe multe materiale inedite cât şi pe investigaţiile şi experienţa autorului - 45 de ani de activitate didactică universitară - tratează 91 de ani, de istorie politică românească, în a supravieţui şi a se desăvârşi, ca entitate naţională, în graniţe fireşti, sufocat de cele 3 Imperii vecine: Otoman, Habsburgic şi Ţarist.

Dacă în 1856, prin hotărîrile Congresului de pace dela Paris, puterile occidentale ne scoteau de sub tutela Rusiei şi ne sprijineau să ne recuperăm teritorii: Sudul Basarabiei (judeţele Ismail, Cahul, Bolgrad) şi Delta Dunării, în 1947, fenomenul este invers. În acelaşi frumos Paris, atât de drag Românilor, tratatul de pace, ne lua teritorii, smulse cu japca în 1940 de către Kremlin: Basarabia, Bucovina de Nord şi zona Herţei (dar recuperate între 1941-1944) şi în mod conştient ne lăsa pe mâna lui Stalin. În limbajul diplomatic, se chema *"zonă de influenţă sovietică"*, atât de galant oferită de Churchill, colegului său Iosif Visarionovici, în lungile discuţii dela Teheran, Yalta, Potsdam şi în alte locuri mai puţin celebre pentru istorie, când încercau să se păcălească reciproc, dar pe spinarea altora.

Pentru a înţelege complexitatea problemelor, este necesar să facem o incursiune atât în istoria noastră naţională, cât şi în cea universală.

În primul rând, Imperiul otoman, care ajunsese cu graniţa sa la Dunăre, dezorganizase sistemul defensiv al Ţării Româneşti, ocupând în stânga fluviului, cetăţile Giurgiu, Turnu, Brăila, transformându-le în raiale. Totodată, din 1417 stăpânea Dobrogea, ajungând să fie vecin direct şi cu Moldova. În 1484, este dezorganizat sistemul defensiv al Moldovei, Otomanii ocupând cetăţile Chilia şi Cetatea Albă, iar în 1538, Soliman Magnificul, transformă Tighina în raia turcească şi oferă Sudul Basarabiei, Tătarilor din Hanatul Crimeii, care îi secundau în lupte.

În contextul, când aproape întreaga Peninsulă Balcanică şi o mare parte a Ungariei cu Buda, au devenit paşalâcuri turceşti, Ţările Române şi-au păstrat o largă autonomie internă şi şi-au conservat instituţiile de stat, deşi au fost nevoite să recunoască suzeranitatea otomană şi să le plătească un tribut anual.

Mulţi balcanici, sunt nevoiţi să se refugieze pe ospitalierul pământ românesc. Fie că se stabileau în Ţara Românească, Moldova ori în Transilvania, boieri sau călugări, târgoveţi ori ţărani, oşteni ori meşteşugari, au găsit azil şi condiţii de a munci, ajungând la poziţii economice înfloritoare. Ca oşteni, au luptat cu cinste în cadrul trupelor comandate de Ştefan cel Mare, Ioan Vodă cel Viteaz, Mihai Viteazul, Dimitrie Cantemir şi alţi domnitori, care nu s'au plecat imixtiunii otomane.

Dacă iniţial, cele două imperii creştine, austriac şi ţarist, îşi arătau simpatia faţă de Români şi restul popoarelor balcanice, înaintând spre Balcani şi acaparându-le teritorii, crează derută, deziluzie şi panică. Istoricul rus, Nicolae Boreţchi-Bergfeld, scria că după 1812, când Ruşii încorporează Basarabia, se impunea ajungerea la o înţelegere tacită între Otomani şi Români, întrucât primii, luptând pentru integritatea Imperiului, făceau implicit servicii Românilor a căror fiinţă naţională şi existenţă statală de sine-stătătoare erau puse în pericol de imperiile creştine vecine, ale căror tendinţe expansioniste îi ameninţau pe Români cu dispariţia *(N. Boreţchi-Bergfeld, Istoria Românii, Petersburg, 1909, p.179-180).*

Otomanii care erau în recul faţă de cele două imperii, vor înapoia Ţării Româneşti, raialele Turnu, Giurgiu şi Brăila, iar în 1856, când se iscălea tratatul dela Paris, mai erau puterea suzerană şi încă mai păstrau efectiv Dobrogea.

Imperiul Austriac sau Habsburgic, începe să deţină teritorii româneşti, efectiv prin tratatul dela Karlovitz (1699): Tansilvania, Crişana şi Maramureş. Din 1718, ocupă Banatul şi Oltenia. Habsburgii înfrânţi într'un alt război cu Otomanii, returnează Oltenia, care este recuperată de către Ţara Românească, dar recunoştea suzeranitatea sultanului. Urmează ofensiva asupra Moldovei, când prin vicleşug i se smulge Nordul - cu fosta capitală Suceava şi mormântul lui Ştefan cel Mare dela Putna -, cunoscut ulterior în istorie sub denumirea de Bucovina *(N. Ciachir, Din istoria Bucovinei (1775-1944), Bucureşti, 1993, p.37-38).* Ignoranţa şi venalitatea funcţionarilor otomani însărcinaţi cu delimitarea hotarului a facilitat anexarea în plus, a încă 30 de sate. Acest nou abuz al Vienei fiind parafat cu o nouă Convenţie, încheiată la Istambul la 12 Mai 1776 *(Hurmuzaki, Documente, VII, p.277).* Şi astfel consemnează ironic Corneliu Blaga, dacă Eugeniu de Savoia ocupase cândva Oltenia, cancelarul Kaunitz, n'a vrut să se lase mai prejos şi a reuşit să smulgă Bucovina, în virtutea principiului echilibrului.

În timp ce în seara zilei de 1 Octombrie 1777, generalul comandant austriac dădea în noua sa reşedinţă din Cernăuţi o mare recepţie, în palatul dela Iaşi, domnitorul Grigore Ghica era decapitat de către un emisar al sultanului. Trebue să recunoaştem, că împăratul Iosif al II-lea (1780-1790) i-a favorizat, în general pe Români, le-a recunoscut Biserica Ortodoxă şi chiar a primit să fie Patron Suprem al Bisericii Ortodoxe din Bucovina. În 1783 a vizitat întreaga Bucovină, iar la Suceava le-a ascultat păsurile pe care le-a şi rezolvat.

În timpul războiului Crimeii, Imperiul Austriac deţinea efectiv provinciile româneşti: Transilvania, Banatul şi Bucovina, în plus, tot prin vicleşug şi-au introdus trupe de ocupaţie în cele două Principate Româneşti (1854-1857) şi numai protestul energic al celorlalte mari puteri i-a determinat să le evacueze.

Din urmă vine foarte puternic Imperiul rus, care ajunge să aibă graniţă comună cu Moldova, pe Nistru, de abia în 1792, când se iscălise tratatul de pace cu Otomanii la Iaşi. Asaltul asupra teritoriilor româneşti, începe în 1806, când începe un nou război cu Imperiul Otoman. Ca dovadă indubitabilă că Rusia, pornind război în 1806 împotriva Imperiului Otoman, avea de gând să anexeze Principatele Române este faptul că în 1808, printr'un ucaz al Ţarului Alexandru I, se înfiinţa un "Exarhat" care cuprindea Moldova, Ţara Românească şi Basarabia, subordonat Sinodului rus. În postul de Exarh, cu sediul la Iaşi, a fost numit ardeleanul Gavril Bănulescu, care ocupase până atunci scaunul de mitropolit al Kievului *(N.Ciachir, Basarabia sub stăpânire ţaristă (1812-1917), Bucureşti, 1922, p.28).* Un argument în plus că în planurile Rusiei ţariste figura menţinerea Basarabiei cu orice preţ, constă în faptul că înaintea iscălirii păcii dela Bucureşti (1812) au început să fie colonizaţi creştini balcanici (Bulgari, Găgăuzi, Albanezi), în locul Tătarilor. În localitatea Babel, la circa 20 kilometri de Ismail, în 1812 au coborît spre Sud şi s'au aşezat Moldoveni. Localitatea căpătând numele de Babele, locul de baştină al primului mareşal român, Alexandru Averescu.

Ion Heliade Rădulescu, consemna dezamăgit că Românii i-a primit pe Ruşi ca pe nişte fraţi, le-au oferit oraşele ca pe nişte magazii de provizii, le-au procurat cele necesare, şi-au transformat casele în spitale şi au suportat toate privaţiunile, ca să înlăture dominaţia otomană. Drept răspaltă, ţarul l-a abandonat pe Brâncoveanu, care a fost decapitat la Istambul, Cantemir şi-a pierdut tronul, au cochetat şi sprijinit pe domnii fanarioţi care se înconjuraseră de mercenari străini (Greci, Albanezi, Sârbi, Bulgari), iar apoi neau răpit Basarabia.

În urma unui alt război, ruso-turc, terminat în defavoarea Otomanilor, pacea s'a încheiat, în Septembrie 1829, la Adrianopol. Pe baza acestui tratat, Principatele obţin deplina libertate a comerţului şi înapoierea porturilor-cetăţi din Giurgiu, Turnu şi Brăila, hotarul stabilindu-se pe talvegul Dunării. Printre dezavantaje, amintim întărirea puterii Rusiei în Sud-Estul Europei - aceasta devine puterea protectoare a Moldovei, Ţării Româneşti, Serbiei şi Grecici, putând să se amestece oficial în treburile teritoriilor româneşti. În plus a anexat întreaga Deltă a Dunării şi şi-a menţinut trupe de ocupaţie în cetatea Silistra, în Valahia şi în Moldova. Un guvernator rus a fost pus la conducerea celor două Principate româneşti până în 1834, restul trupelor fiind evacuate deabia în 1836. *(N. Ciachir, The Adrianopol treaty (1829) and east european implications , în "Revue des études sud-est européennes, 4 (1979), p.695-713).*

Rusia, în continuare profitând de conflictul otomano-egiptean, îşi oferă serviciile, flota ţaristă debarcând la Istambul. Rezultanta firească a condus la tratatul turco-rus dela Unkiar Iskellessi din Iulie 1833, care a constituit apogeul politicii externe ruseşti în Balcani şi Orientul Apropiat. Din iniţiativa lui Palmerston, se ajunge în 1834, la Quadrupla Alianţă (Anglia, Franţa, Spania, Portugalia), deci 4 puteri maritime care să contracareze puterea ţaristă *(A. Ubieto, J.Regla, Introduction a la Histoire de España, Barcelona, 1971, p.592).*

Prin Convenţia dela Londra (1841), marile puteri, reuşesc pe moment să îndepărteze Rusia de Strâmtori, iar Imperiul Otoman este pus sub garanţia lor.

Ţarul Nicolae I, vizitează Anglia în 1844 şi în discuţiile avute cu regina Victoria, cu Premierul Robert Poel şi Ministrul de Externe, Lordul Aberdeen, le propune împărţirea Imperiului Otoman. Diplomaţii englezi au fost amabili, i-au dat speranţe, dar n'au iscălit nici un document în acest sens. În Decembrie 1845, ţarul îi declara lui Metternich la Viena, că în cazul prăbuşirii Turciei, el nu va ceda nimănui Constantinopolul, iar tăcerea engleză îl face să caute alte soluţii.

Izbucnirea lanţului de revoluţii în anii 1848-1849 a afectat întregul sistem de relaţii internaţionale din Europa monarhică, instaurat în 1815 la Viena. Izbucnind în Sicilia şi Milano, proclamând republica la Paris, alungându-l pe Metternich dela Viena şi impunând o constituţie, revoluţia a izbucnit tot mai puternic la Buda, Blaj, Iaşi, Bucureşti, Lugoj, îngrijorându-l pe ţar.

După cum se ştie, trupele ţariste, împreună cu cele otomane au înăbuşit revoluţia din Principatele Române; de asemenea, 130.000 de militari, sub conducerea feldmareşalului Paschevici, au ajutat Austria la înăbuşirea revoluţiei maghiare. Prezenţa trupelor ţariste în Principatele Române până la 1851 avea ca scop să stingă complet focarul revoluţionar de aici.

Continuare în numărul viitor

MINORITATE AROMÂNĂ ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag. 15

Vitregiile prin care trec astăzi Aromânii nu sunt noi şi nici ultimele. În viitoarea configuraţie a lumii şi a Europei, pot apărea evenimente favorabile sau dezastruoase şi pentru Aromâni, prinşi în vâltoarea unor evenimente care se precipită în Balcani. Statul român care a fost în România Mică arbitrul Balcanilor sub Regatul lui Carol I, astăzi a devenit slujbaşul Grecilor în expansiunea lor religioasă şi politică în noile republici apărute după 1989.

Blestemul de foc al lui Constantin Belimace: *"Care-şi lasă limba lui / s-lu-ardă pira focului"*, luminează ca o candelă incandescentă suflarea nealterată a Românilor macedoneni, iar luminoasele figuri ale Mitropolitului Andrei Şaguna, Emanoil Gojdu, Mocioni, George Murnu, Tache şi Pericle Papahagi, fraţii Papacostea, Nicolae Batzaria şi mulţi alţii ca Dimitrie Bolintineanu şi Octavian Goga, Take Ionescu sau Iuliu Valaori, Theodor Capidan sau Anastase Hâciu, care nu şi-au renegat niciodată totalul ataşament la cauza unică a românismului din dreapta şi din stânga Dunării, sunt îndreptarul de viaţă al Aromânilor.

Şi nu pot să nu mă gândesc la acea existenţă unică în unviersul românismului care a fost Petre Ţuţea, care a spus cu măreaţa-i simplitate a vorbirii: "Mă întreba Marin Preda cum era cu Macedo-românii şi i-am zis: Domnule Preda. Macedo-românii nu sunt Români, sunt super-Români, Români absoluţi. Atât de năpăstuiţi şi goniţi, au un instinct naţional de fiară bătută. Iar eu şi dumneata, pe lângă ei, avem forţă domestică de raţe. Măcăim. Am stat cu Macedoromânii în temniţă. Îi băteau până îi omorau, dar nu declarau nimic. Au o bărbăţie perfectă."

Aromânii din Balcani sau de oriunde ar fi, nu au de mers decât pe calea bătătorită deja de fraţii din Nordul Dunării, aşa cum mărturisea în *"Imn de pe câmpie"*, poetul Nicu Caranica: *"Bucură-te ţărâna strămoşilor mei dela Sud, din depărtate altare / una te faci de acum, după doruri de douăsprezece ori secu-lare"*.

Zahu PANĂ

PLATA BLAZONULUI CREŞTIN

Ion PĂRAGINĂ

Ne tragem din Daci şi Romani. Din confluenţa furtunoasă a acestor două mari puteri s'a născut Neamul Românesc.

Pronia Cerească ne-a pus dintr'o dată pe cartea noastră de vizită pecetea de creştini. Istoria poate stabili conturul acestui miracol. Se spune că Dacia a fost colonizată cu indezirabilii Romei, pe care Traian şi urmaşii săi nu-i avea la inimă şi care în marea lor majoritate au fost proaspeţi adepţi ai învăţăturii lui Iisus Hristos.

Transplantaţi în spaţiul carpato-dunărean şi întâlnindu-i pe nemuritorii Daci, s'au încuscrit şi biologic dar şi spiritual şi influenţându-se reciproc, au format poporul român încreştinat dela naştere.

Aşezaţi în acest spaţiu, cu acest blazon, ni s'a încredinţat o misiune: să fim stavilă şi moderatori împotriva puhoaielor năvălitoare.

Cronicarul spune că am fost aşezaţi în calea tuturor răutăţilor. Cu sângele nostru de creştin, anonimi am apărat cultura şi civilizaţia occidentală. În timp ce ei îşi construiau faimoasele domuri şi universităţi, noi, hărţuiţi de barbari, fluctuam între şes şi munte în spate ducând crucea lui Hristos.

În liniştea codrilor, într'o poiană înflorită, strămoşii noştri au înfipt în pământ această cruce şi acoperiţi de stelele cerului, însângerând au îngenuncheat în rugă către Dumnezeu. Aceasta a fost neîntrecuta noastră catedrală.

Fluctuaţia aceasta a fost îndelungă. Secole de-a rândul, întreg Evul Mediu, am fost pe drumurile ţării, dar n'am dezertat nici din credinţă, nici din baştină păstrându-ne nezdruncinat blazonul şi misia. Puhoaiele acestea migratoare care au trecut peste ogoarele şi trupurile înaintaşilor noştri s'au întins dela Huni până la invazia sovietică.

E ştiut cum Tătarii şi Turcii au trecut prin foc şi sabie casele, bisericile şi mânăstirile noastre, pe care după ce le jefuiau, le dădeau pârjolului.

Sub comuniştii s'au găsit suficiente cozi de topor care să sugrume, să măcelărească şi să înăbuşe avântul către Cer al neamului nostru. S'au dărâmat sfinte altare, s'au desfiinţat schituri şi mânăstiri, s'au ucis şi întemniţat preoţi, sute de preoţi, s'au ridicat cartiere şi oraşe, îngrămădiri de fier şi de beton, dar fără a se construi în mijlocul lor un locaş de închinăciune. Copiilor în şcoli li se împuiau capul cu dedicaţii darwiniste şi cu texte ateiste, iar la uşa deschisă a bisericii stătea, *"tov.Diriginte"* să treacă pe lista neagră pe acei şcolari care îndrăzneau să treacă pragul spre altare...

Catacombele de altădată şi Crucea înfiptă în poemele codrilor s'a mutat în celulele temniţelor. În jurul preoţilor întemniţaţi, în anii lungi de suferinţă am îngenunchiat şi ne-am rugat cu lacrimi în ochi. Uneori, când ne prindeau rugându-ne, *"vigilenţii gardieni"* ne băteau şi ne acopereau cu vorbe urâte...

Da, eram aşezaţi în calea răutăţilor şi prin suferinţa noastră trebuia să răscumpărăm păcatele celor care ne asupreau. Occidentul, cel care ne vânduse păgânilor, noi l-am scutit de această groaznică experienţă, păstrându-ne blazonul şi misia cu ajutorul lui Dumnezeu.

Doamne, ajută-ne şi de aici încolo!

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

Nătăfleţii

Ca fenomen de depravare naţională. Un fenomen mult mai românesc, zic eu, decât polonez, ceh, unguresc, bulgăresc sau chiar albanez. Deşi pentru aceste seminţii, ca şi pentru noi, izvorul relelor dela '44 încoace a fost unul şi acelaşi: Moscova. Au avut şi ele desigur purgatorii de minţi *"încremenite"*. Nici una dintre ele însă n'a inventat un Piteşti, o Gherlă, un Sighet, un Canal etc.

Voi trece acest detestabil fenomen doar prin prisma imposturii. Iar problema pe care o vizez este cea a Reîntregirii. Exemple - cât frunză şi iarbă: Români, adesea basarabeni, au venit şi mai vin să mă *"atenţioneze"* ori de câte ori mă aflu la Bucureşti. Şi cu cei mai mulţi dintre ei, discuţia se termină cu aceea că *"sub Ceauşescu era mizerie, dar o mizerie... asigurată"*!

Nici prin gând să-i treacă lui Nătăfleaţă că cei dela cârma ţării dela '89 încoace sunt comuniştii de ieri! Şi că ei, numai ei, fac totul ca naivii şi credulii să *"tânjească"* după tot ce-a fost odată. Români bucureşteni, adesea basarabeni care, în fond, au avut totuşi norocul să se afle în adâncul Ţării, nu între Prut şi Nistru, vin să mă *"flateze"*, ca basarabean ce sunt, cu *"noi basarabenii"* şi *"ei... Românii"*! Unde sunt cei 72 de ani de pâine românească?! 22 - până la 1940 şi 50 - după!

Dau peste mine şi compatrioţi *"înraiţi"* care, făcând-o pe filosofii, îmi zic uitându-se prin părţi:

- Ştiu eu ce le-ar trebui ăstora dela Putere!... Un Ştefan cel Mare!

- De ce un Ştefan, atât de *"îndrăgit"* de basarabenii lui Snegur, şi nu un Mihai Viteazul, un Alexandru Ioan Cuza, un Ferdinand, un Antonescu, ca întregitori de Ţară?

Urmează ceea ce se cheamă a *"lua apă'n gură"*: că *"necunoscute sunt căile Domnului"*, că *"diplomaţia este diplomaţie"* sau în cel mai bun caz, că *"diplomaţia-i o mare curvă!..."* etc. Această ultimă *"bravadă"* ţi-o aruncă, desigur, cu aplomb, având totuşi grijă să nu-l mai audă vreun al treilea.

- Iese că l-aţi votat pe Iliescu şi compania?!

- V'am spus doar că sub Ceauşescu mizeria era totuşi asigurată...

În schimb, rar sunt acei interlocutori care să califice, de o vorbă, vizita de *"curtoazie"* a lui Ceauşescu şi consoarta la Chişinău drept trădare de neam şi ţară. Nici pupăturile lui *"bot-în-bot"* cu Brejnev nu-i făceau greaţă. Nu-l pune pe gânduri nici flirtul antiromânesc dintre cei doi căciulaţi, ca pe vremuri! Unul fariseu, altul - românofob şi rusofil!

E gata parcă şi el, Nătăfleaţă, să admită o doză de fariseism, dar îi găseşte totuşi scuza cu aceea că nu le poate face *"nici el"* pe toate dintr'odată. Deşi înţelege prea bine că cinci ani de putere, aproape absolută, nu înseamnă nici pe departe *"dintr'odată"*!

Nu-l deranjează nici farsa naţionalistă dela Alba Iulia a comemorării Reîntregirii din 1918. Şi nici faptul că 1 Decembrie este doar ziua reunirii Transilvaniei cu Ţara, după exemplul Basarabiei şi Bucovinei. Or, ceea ce trebue comemorat de sus în jos şi de jos în sus, atâta timp cât aceste două ţinuturi româneşti rămân în continuare sub călcâi străin, este 27 Martie şi 28 Noembrie!... Date de care nu prea vor să audă nici cotroceanul, nici văcăroii.

Nici prin cap să-i treacă naivului că un guvern românesc care nu se identifică cu deziderатul atotnaţional al Reîntregirii Neamului nu poate fi numit guvern cu adevărat românesc.

Dar şi în acest caz mi s'a găsit ac de cojoc: "dom'le, nu poţi pretinde dela mii de kilometri la *"o perfectă acţiune atât de amplă şi complexă cum este Reîntregirea!..."* Dedesubtul acestor *"maniere elegante"* fiind mai mult decât transparent: dom'le, n'ai mâncat ca noi salam de soia şi stai frumuşel acolo unde eşti, pe malul Senei!...

Că a menţine, prin spus şi scris, la suprafaţă problema Reîntregirii nu înseamnă a *"pretinde"* sau a *"conduce"*, Nătăfleaţă - nu vrea să audă!

Pică pară mălăiaţă...

Nicolae LUPAN

O PUNERE LA PUNCT

Luând cunoştinţă (cu întârziere) de Declaraţia Guvernului României în legătură cu decretarea de către zisul parlament dela Chişinău a *"limbii moldoveneşti"* ca limbă de stat, m'am gândit la acea mult prea cunoscută *"lacrimă de crocodil"*!

Într'adevăr, ce valoare naţională poate avea această declaraţie confuză, când România de azi a fost prima ţară din lume care a recunoscut aparitia unui al doilea stat românesc?!... De altfel, această aberantă apariţie nu este contestată nici în pseuidodiplomatica Declaraţie a Guvernului dela Bucureşti.

Mai mult, actualii diriguitori români au grijă ca nu cumva, Doamne fereşte, *"erodarea caracterului de limbă naţională"* să aducă *"prejudicii integrităţii şi suveranităţii Republicii Moldova"* (sic!)

Să vezi şi să nu crezi: pe parcursul amintitei declaraţii este reluată noţiunea comunistă de *"moldoveni"* pentru cea de *"basarabeni"*! O reluare a versiunii Moscovei care, în goana expansionismului său, ţinteşte încă dela Petru cel Mare la... Moldova lui Ştefan!

Să nu ştie guvernanţii din Bucureşti că dela 1812 încoace trăitorii autohtoni dintre Prut şi Nistru se numesc *"Români basarabeni"*, şi că Moldova este una singură - cea dintre Prut şi Carpaţi?!...

Nicolae LUPAN

PARTIDUL NAŢIONAL AL REÎNTREGIRII ÎNCOTRO ?

În anul 1992, Nicolae Lupan, preşedintele Asociaţiei Mondiale **"Pro Basarabia şi Bucovina"**, împreună cu un grup de entuziaşti, au înfiinţat Partidul Naţional al Reîntregirii şi la 23 Martie 1993 în fruntea partidului a fost ales Mircea Druc.

La conferinţa Delegaţiei Permanente din 18 Iunie 1994, Dl. Nicolae Lupan, fondatorul Partidului a propus alinierea spre Convenţia Democratică, idee, care a fost însuşită de consfătuire prin aplauze, dar după intervenţia D-lui Druc, s'a introdus o alternativă în scopul întârzierii acestei alianţe.

Nu este prima dată când Dl. Druc încearcă să devieze convingerile Consilului General al Delegaţiei permanente, privind alinierea politică.

Din cauza acestor inadvertenţe, partidul s'a ales cu două demisii: acea a D-lui Nicolae Lupan, fondatorul şi animatorul partidului, şi a Vicepreşedintelui coordonator al acestuia.

În prezent, conducerea Druc - aşa cum menţionează presa - discută fuziunea P.N.R. cu P.D.A.R. şi P.S.D.I.

Dar culmea a fost că din panoul oficial dela Sediul Partidului Naţional al Reîntregirii, a fost smulsă şi înlăturată fotografia Majestăţii Sale Regelui Mihai I al României.

Ne întrebăm în ce fel vor reacţiona cele 78 de filiale judeţene şi orăşeneşti? Oricum, plecat în altă direcţie decât cea pentru care a fost creat partidul, Mircea Druc îşi consumă nemotivat posibilităţile de a fi reprezentativ pentru România.

Oare va trebui să apelăm la Dl. Lupan pentru ca la Congresul din Mai 1995, să repună partidul pe direcţia creată iniţial?

Ex Vicepreşedinte coordonator al PNR

G. CARAZA

BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN ATENŢIA COTIDIANULUI "ROMÂNIA LIBERĂ"

- Articolul *"Vinovaţii nu trebue căutaţi numai dincolo de Prut"* al Alianţei Civice, protestează cu indignare împotriva hotărîrilor iresponsabile ale parlamentarilor neocomunişti dela Chişinău de a denumi limba română drept limbă *"moldovenească"* şi încheie astfel: *"În aceste momente grele, când unitatea noastră naţională este grav ameninţată, dinspre Răsărit, de cercurile comuniste care i-au fost totdeauna potrivnice, Alianţa Civică cheamă toate forţele vii ale ţării, de dincoace şi dincolo de Prut, să se unească pentru apărarea adevărului, a libertăţii şi valorilor democratice".*

•••

- Articolul *"În Republica Moldova se instaurează dictatura"* semnat de Dl. Mihai Vicol, înfăţişează aspecte dela ultimul miting dela Chişinău, la care, peste 8.000 de oameni au manifestat împotriva proiectului de constituţie al Republicii Moldova, pe care sneguriştii vor să-l strecoare în Parlament în tăcere şi să lipsească pe Români de drepturile lor de veacuri. Pe pancardele manifestanţilor din Parcul Marii Catedrale se putea citi: *"Vrem guvern democratic"*, *"Noi suntem Români din Basarabia"*, urmate de scandări ca: *"Libertate lui Ilaşcu"*, *"Jos Snegur"*, *"Jos hoarda comunistă"*, *"Vrem limba română"*.

Manifestarea îndârjită a avut în conţinut *"Hora Unirii"* şi *"Deşteaptă-te române"*.

•••

- Articolul *"Mutaţi-vă tovarăşilor, dar fără noi,"* semnat de Dl. Staicu Oprişeanu, evidenţiază într'o claritate de oglindă frăţia dintre Iliescu şi Snegur privind soarta Basarabiei: *"Primele desprinse din Imperiul Sovietic, Ţările Baltice - Estonia, Letonia şi Lituania - în admiraţia lumii întregi, au respins cu demnitate toate încercările muribundului imperiu de a le atrage în sufocanta sferă de influenţă, denumită CSI."*, *"Pentru înlăturarea efectelor Pactului Ribbentrop-Molotov, primul act reparator ar fi fost Reîntregirea României în vechile-i hotare prin revenirea Basarabiei şi a Nordului Bucovinei la sânul Patriei de unde au fost răpite prin forţa armelor"*. *"Dar cine să revindece acestea în locul nostru? Nici Americanii, nici Europenii nu se pot oferi, fără să fie măcar solicitaţi, deşi este binecunoscut faptul că dorinţa poporului este aceasta, dar nu şi a vremelnicilor conducători pe care, fie că i-am ales, fie că nu, îi avem totuş în fruntea ţării"*.

Pentru conformitate,

Gellu CARAZA

PORCĂRIILE SE ŢIN LANŢ

Şi toate au un singur scop: cultivarea amneziei Românilor dintre Prut şi Nistru faţă de ţara mamă - România. Căci, la numai trei zile după renunţarea la *"Deşteaptă-te române"* ca imn naţional al întregii ţări, vajnicul parlament dela Chişinău vine cu o nouă neghiobie: restabilirea zilei de 24 August ca sărbătoare a *"eliberării Basarabiei de sub ocupaţia fascistă: Den' osvobojdenia!..."*

Altfel zis, să fie exact aşa cum a fost sub tovarăşii Brejnev, Serdiuc, Bodiul, Grossu, Lucinschi, Snegur, Eremei şi iar Snegur, şi iar Lucinschi, şi iar Eremei!... Cum s'ar spune, toate bune! Numai de n'ar uita tovarăşii dela Chişla Nouă ca la marea sărbătoare a eliberării Românilor basarabeni de sub ocupaţia română să-l invite şi pe preşedintele României Ion Iliescu.

Şi de ce nu l-ar invita?... Când zi de zi stă scris pe ecranele azurii ale ţării întregi cu litere cât capul lui Snegur: TELEVIZIUNEA NAŢIONALĂ DIN REPUBLICA MOLDOVA(!) Această persistenţă stupidă, sub genericul de *"Mesager"*, aduce pagube irecuperabile spiritului românesc prin otrăvirea sufletelor şi îngroşarea glumei cu existenţa unui al doilea stat românesc.

Neobrăzarea, tendenţiozitatea şi delimitarea "moldovenească", vădit antiromânească, a reportajelor şi informaţiilor de pe întreaga jumătate de oră a acestui "Mesager", joacă cartea antiunionstă a lui Snegur şi a acoliţilor săi de pe malul Dâmboviţei. E un fel de hipnotism asemănător cu cel a şarpelui - înainte de a-şi înghiţi victima.

Şi ar mai fi o porcărie, cea a recensământului refugiaţilor basarabeni, bucovineni şi herţeni. Recensământ, lansat de Consiliul Naţional al Reîntregirii. O acţiune cu repercursiuni imprevizibile. Iar înainte de toate, aceşti compatrioţi bătuţi de soartă sunt Români şi n'au nevoie să fie *"depistaţi"* la ei acasă ca *"refugiaţi"*!... Doar se ştie că URSS avea o lege diabolică prin care toţi cei născuţi pe teritoriul ei *"sunt cetăţeni sovietici până la a patra generaţie"*!

Să fim, deci, atenţi la cotituri!...

Nenea MIHALACHE

LA ANIVERSARE

BASARABIA LA ORA LUPTEI CU IMPERIUL RUSESC

—Eugen HOLBAN—

Fiind în primul rând la o aniversare, vom închina prima parte a cuvântului nostru celei de a 76-a aniversări a unirii Basarabiei cu Patria Mamă-România. În fiecare an la această dată, se cuvine să ne amintim cu evlavie şi recunoştinţă de acei oameni şi acele fapte care au rămas înscrise în cartea de aur a neamului. În acel an memorabil, cuprins între 27 Februarie 1917 (începutul revoluţiei ruseşti, urmată de abdicarea ţarului la 2 Martie 1917) şi 27 Martie 1918, ziua unirii, deci într'un an şi o lună de zile s'au desfăşurat evenimente fierbinţi, de o amploare pe care alte popoare le-au parcurs în decenii. În timp ce în Rusia se derula revoluţia bolşevică şi se închega regimul comunist, în Basarabia a început să mijească conştiinţa naţională, trezită din somnul cel de moarte şi să asistăm apoi la acel reviriment al renaşterii naţionale. Fiecare zi a acelui an, învolburat, aducea ceva nou. Schimbările se produceau la intervale scurte. În prima parte a anului 1917 s'au evidenţiat, prin acţiunile lor, cei 300.000 de ostaşi moldoveni, aflaţi mobilizaţi în armata rusă pe diferite fronturi, inclusiv cel românesc. În timp ce armata rusă se descompunea prin dezertări în masă şi constituiau adevărate bande ce traversau teritoriul Basarabiei în drumul lor spre casă, ostaşii moldoveni se organizau în comitete naţionale, începând să revendice cererile de autonomie, de introducere a limbii române în şcoli şi în biserică, de formare a unei armate naţionale, de libertăţi şi drepturi cetăţeneşti, în general. Este de remarcat faptul că ostaşii moldoveni nu au fost infectaţi de microbul bolşevic. Prin acţiuni convergente, formulând aceleaşi revendicări naţionale, s'au manifestat prin congrese, reuniuni, mitinguri, - învăţătorii, preoţii, studenţii, iar intelectualii tineri şi vârstnici s'au constituit în Partidul Naţional Moldovenesc, care a fost port-draptelul luptei pentru unirea cu România.

Mi-am spus că pentru a reda cât mai fidel epoca respectivă şi în acelaşi timp, pentru a aduce un omagiu luptătorilor basarabeni - ce-ar putea oare să fie mai bun, decât să redăm câteva fragmente din cuvintele lor, care atunci au însufleţit masele, le-au sădit în spirite conştiinţa naţională şi i-au condus pe drumul împlinirii destinului naţional.

Figura unuia din fruntaşii acelor timpuri, **Pan. Halipa**, este bine cunoscută. Iată o mică parte din cuvântarea sa, ţinută cu prilejul congresului ostaşilor moldoveni, dela 20 Octombrie 1917:

"Fraţii mei! Veacuri întregi noi am umblat rătăciţi, unul de altul, de veacuri întregi pe noi ne întind şi de dezbină vrăjmaşii, de veacuri întregi pământul nostru strămoşesc geme sub jugul străin şi iată, acum, după atâtea răzleţiri, după atâţia ani de jale şi suferinţe, ne-am strâns fraţii grămăjoară. Grea a fost soarta noastră crudă, lungă a fost noaptea în care am zăcut, dar cum după noapte răsar zorile, şi lumina zilei ia rândul întunericului, aşa şi viaţa neamului nostru, după robie, s'a simţit apropierea izbăvirii. Fraţi ostaşi! În voi este toată nădejdea noastră. Ţara se înnecă în lacrimi şi sânge. Vrăjmaşii noştri stau la hotare, - vrăjmaşi câţi frunza şi iarba, la spatele nostru şi înăuntrul ţării noastre, -dar cel mai mare duşman este în mijlocul nostru. Acesta este NEUNIREA! Fraţii mei! Biruiţi acest străşnic duşman şi noi vom birui totul!"

Şi fiindcă noi Românii am ştiut prea puţin despre Românii de peste Nistru, vom reda cuvintele unui ţăran român transnistrean, **TOMA JALBĂ**, rostite tot la acest congres:

"Şi aşa fraţilor, - din cuvintele ce am auzit aici văd că v'aţi hotărît cu toţii să vă luaţi ceea ce vi se cuvine, drepturile şi autonomia. Dar eu acuma vă întreb pe Domniile Voastre, fraţilor, fraţii mei şi neamurile mele, căci suntem cu toţii dintr'un sânge, - cui ne lăsaţi pe noi, moldovenii ce suntem rupţi din coasta Moldovei şi trăim pe celălalt mal al Nistrului? Noi rămânem ca şoarecii în gura motanului! Fraţii noştri! nu ne lăsaţi, - nu ne lepădaţi şi nu ne uitaţi!"

Din cuvântările rostite la deschiderea Sfatului Ţării (21 Noembrie 1917) reţinem un fragment din discursul marelui Român **Ion Pelivan** (mort mai târziu) la fraţii lui în închisoarea din Sighet:

"Astăzi este o zi importantă din istoria poporului nostru. Acest popor a fost condamnat să piară, dar astăzi el renaşte, a fost înmormântat, iar astăzi a înviat. Toţi moldovenii simt o bucurie nemărginită când văd drapelul naţional care fâlfâie pe acest palat... Daţi-mi voie, în acest moment istoric, să-mi îndrept privirile îndărăt şi să ating puţin istoria poporului nostru, plină de lacrimi şi dureri. În anul 1812 noi am fost rupţi din trupul Moldovei şi anexaţi la statul rusesc. Cu toate că Moldova a fost până atunci sub protectorat turcesc, ea era liberă. Turcii luau a zecea parte din munca poporului, dar Turcii erau cinstiţi, Turcul ne prăda, dar nu-şi băga cizmele murdare în sufletul nostru. Turcul ne dădea voie să ne rugăm lui Dumnezeu în limba noastră, de care el nu se atingea. Turcul ne-a lăsat şcoala în forma în care am moştenit-o dela bunici, cu predarea în limba natală, el nu ne forţa să învăţăm turceşte... Din anul 1812 începe perioada suferinţelor poporului nostru. Slugile ţarismului rusesc tindeau către înăbuşirea spiritului naţional, către izgonirea limbii noastre natale din şcoală, biserică, administraţia ca s'a nimicească cu totul. Rusificatorii cruzi au ponegrit numele de moldovean, bălăcindu-l în noroi, slugile ţarismului rusesc ne-au pocit numele... au schimbat denumirile de oraşe, sate şi toate lucrurile care puteau servi ca dovadă că aici a trăit un popor independent!"

În şedinţa Sfatului Ţării din 27 Martie 1918, în care s'a proclamat unirea s'au ţinut numeroase cuvântări. Ultimul deputat basarabean român, care a vorbit înaintea deputatilor reprezentând minorităţile a fost vajnicul luptător **Ion Buzdugan.** El a spus:

"Las ca poporul nostru, ţara noastră şi toată lumea să ştie că noi Românii basarabeni, care am suferit un veac întreg sub jugul ţarismului rus, că noi toţi dorim unirea cu fraţii noştri de peste Prut, că noi toţi dorim să fim şi să rămânem pentru totdeauna împreună cu toţi Românii. Să ştie toată lumea că noi voim unirea tuturor Românilor din partea aceasta a Prutului şi de cealaltă a Carpaţilor într'o Românie Mare şi nedespărţită (vis care se va împlini peste 8 luni la 1 Dec. 1918). Astăzi, domnilor deputaţi din Sfatul Ţării noi suntem chemaţi să înfăptuim cel mai revoluţionar act din istoria poporului nostru, mult încercat de suferinţe. Să votăm pentru unirea Basarabiei cu România!

Cu acest ultim cuvânt aducem şi noi omagiul nostru atât deputaţilor din Sfatul Ţării care au votat unirea cât şi celorlalţi luptători pe tărâm naţional din acel an de foc 1917-1918.

***

Să încercăm acum să desluşim evenimentele care se petrec azi în Republica Moldova. Deoarece eram înclinaţi să asemuim succesiunea evenimentelor din 1917-1918 cu cele de azi, este necesar să comparăm cele două perioade.

În anul 1917, odată cu revoluţia începută la 27 Februarie 1917, în Rusia s'a creat un adevărat vid politic şi militar, care a durat până în anul 1920, când s'au încheiat luptele între bolşevici şi albi, iar URSS-ul s'a înfiinţat abia în 1922. În acest timp armata rusă şi poliţia secretă se dezintegraseră total, iar Moscova şi St. Petersburg-ul erau în vâltoarea evenimentelor. Comanda centrală dispăruse.

Situaţia geo-politică a Basarabiei în 1917-1918 era total deosebită de cea de azi. Basarabia rămăsese într'un fel de insulă izolată. La Est de Nistru, vidul militar şi politic era şi mai pronunţat. La începutul anului 1918, - tocmai când în Basarabia se hotăra soarta unirii, Kievul, Odesa şi alte oraşe erau ocupate de trupele austro-germane. Existau forţe ostile rusofone locale, dar fără un sprijin dela centru, ele erau puţin eficace. Ele au fost atunci mai uşor anihilate.

Teritorial, Basarabia era bine şi sigur delimitată, la Vest Prutul, la Est Nistrul, la Sud Marea Neagră, graniţe naturale care nu puneau probleme.

Să vedem acuma, care a fost situaţia în Basarabia, respectiv Republica Moldova în August 1991, după aşa zisa destrămare a URSS şi prăbuşire a comunismului? În pofida unei perioade scurte de debusolare a Moscovei armata şi KGB-ul au rămas în continuare stabile şi puternice îndeplinindu-şi vechile funcţii. O armată bine dotată a rămas permanent pe teritoriul Moldovei, armată destinată nu numai pentru impunerea politicii Moscovei, pe plan local, ci şi cu scop strategic pentru tot Sud-Estul Europei. De altfel acesta era şi vechiul ei rol. Misiunea armatei a XIV-a şi a KGB-ului în crearea şi sprijinirea zonelor separatiste (transnistriană şi găgăuză) este bine cunoscută ca şi în războiul din vara anului 1992. Stăvilirea conflictului s'a făcut după acceptarea unui compromis şi venirea unor trupe ruseşti suplimentare numite forţe de pacificare.

Geografia teritoriului R. Moldova acuma este total deosebită de cea din 1917-1918. La Est, Sud şi Nord, lungi şi sinuoase graniţe terestre convenţionale, greu de apărat şi greu de păzit. Infiltrarea elementelor duşmănoase se poate face fără nici o greutate. Să ne imaginăm două state faţă în faţă, din care unul o mare putere imperială şi altul un stat mic. Acesta din urmă se va afla într'un permanent pericol.

Şi din punct de vedere politic intern, situaţiile sunt diferite. În R. Moldova au continuat să se menţină la putere vechi comunişti susţinuţi de solida structură agrară (foşti preşedinţi de colhozuri) neschimbată. În 1917-1918 ţărănimea fusese de partea intelectualităţii doarece un punct important din programul Partidului Naţional, care a făurit unirea, a fost reforma agrară. Astăzi se face totul pentru a împiedica restituirea pământului la ţărani.

În ce priveşte relaţiile cu România şi ele sunt deosebite. Menţinerea la putere a ex-comuniştilor a făcut ca acţiunile României în politica sa faţă de Basarabia să fie prudente şi temătoare, dacă nu chiar ascultătoare faţă de Moscova. În 1917-1918 conducerea României, deşi aflată într'o situaţie grea era trup şi suflet pentru sprijinirea luptei naţionale din Basarabia. Ei au fost mereu alături de fraţii lor, cu sfatul şi cu fapta. În perioada de timp scursă dela câştigarea bătăliilor naţionale pentru legalizarea limbii române şi introducerea alfabetului latin - se impunea din partea României o politică naţională şi economică mai eficace şi atrăgătoare.

Nu putem să trecem cu vederea rolul nefast jucat în această perioadă de timp de postul de radio Europa Liberă în emisiunile şi destinate Basarabiei, mai ales că acest post are o anumită audienţă acolo. Dacă în emisiunile pentru România postul Europa Liberă a adoptat o poziţie în general, corectă, situându-se de partea opoziţiei şi demascând continuu abuzurile şi neocomunismul care s'a instalat la putere, în schimb faţă de R. Moldova acest post s'a subordonat (conştient sau inconştient) intereselor Moscovei. Comentariile au fost aproape întotdeauna în sprijinul puterii de acolo, chiar când se dovedise că aceasta alunecă din nou spre Moscova.

Astfel într'o problemă esenţială ca aceea a autonomiei cerute de separatiştii din Transnistria şi zona găgăuză, comentatorul era de partea acestora, încurajându-i şi dând exemple regiunile autonome din Europa (Catalonia, Tirol ş.a.) făcând o adevărată propagandă, când ştiut era, că în dosul acestor cereri era mâna Moscovei şi tendinţa de a fărâmiţa Moldova sau a o federaliza. Faţă de aceste atitudini atât de periculoase pentru destinul Bassarabiei şi al României în general, ne-am hotărît să trimitem o scrisoare atât postului de radio Europa Liberă cât şi unor ziare din R. Moldova din România şi din exil. Nu ştim dacă scrisoarea trimisă de noi a avut vreun efect, dar se pare că publicarea articolului în gazetele din R. Moldova au avut un rezultat. Dar până atunci, un rău mare fusese făcut.

O a doua pozitie a Europei Libere faţă de problemele R. Moldova pe care o considerăm contrară intereselor naţionale o constituie sprijinirea actualei politici agrare exprimată prin partidul câştigător la alegeri, Partidul Democrat Agrar şi care face totul ca să-şi menţină puterea locală prin vechile colhozuri. De altfel, acest partid prin programul sau este adeptul aderării R. Moldova la CSI şi modificării constituţiei în sensul de a declara R. Moldova, stat multi etnic şi nu naţional cum era stabilit prin ultima modificare a constituţiei. Pentru a induce în eroare opinia publică şi poate şi pe observatorii străini, colhozurile au fost denumite *"societăţi pe acţiuni"*, firme etc. În realitate nimic nu s'a schimbat afară de denumire. Dat fiind că ideea agriculturii colective, în general, şi a colhozurilor şi sovhozurilor, în special, este compromisă pe plan mondial, acelaşi comentator dela Europa Liberă îndeamnă pe ex-preşedinţii de colhoz să adopte sistemul agriculturii colective din statul Israel, respectiv chibuţurile. Este pentru a treia oară când auzim asemenea îndemnuri. Ultimul a fost făcut chiar în cursul acestei săptămâni. Este inutil să facem orice fel de comentariu privitor la această stranie propunere, cunoscut fiind tradiţia ţăranului român în ce priveşte proprietatea de pamânt.

Un ultim aspect al situaţiei actuale din R. Moldova este legat de rezultatul alegerilor dela 27 Februarie care pe mulţi Români i-a întristat sau chiar dezamăgit.

Înainte de a încheia, vom sublinia poziţia tot mai agresivă şi imperialistă a Moscovei. Declaraţiile Ministrului de xterne Kozîrev şi ale Ministrului Apărării Gracev, prin care se pretind drepturi speciale Rusiei (inclusiv intervenţia armatei) în relaţiile cu exrepublicile URSS, aşa numita *"politică a ţărilor vecine"* nu pot decât să îngrijoreze. De altfel atitudinea imperialistă a Moscovei se reflectă foarte bine în comportarea minorităţii ruse din R. Moldova. Am putut face comparaţia cu prilejul unei a doua vizite făcută în toamna anului trecut. De prima dată, în vara anului 1991, am găsit o minoritate rusă, în bună parte resemnată. Acum se schimbase total: revenise la aroganţa şi trufia bine cunoscută. Fiind la Chişinău am aflat că într'o şcoala cu clase în limba rusă, s'a scris pe table: *"vom omori toţii boii de Români"* şi *"voi nu veti avea viaţă în această şcoală"* semna *"Tânăra gardă"*. Atitudinea agresivă, dispreţuitoare, insolenţa am întâlnit-o pe stradă, în staţii de troleibuze şi în interiorul acestora, în pieţe etc.

În această situaţie încordată mi-am dat seama, în acelaşi timp, de hotărîrea Românilor moldoveni de a înfrunta acest periculos duşman. Din fericire există o generaţie care ne dă speranţa că putem întrevedea un viitor mai bun (fapt rezultat din discuţiile purtate cu redacţiile publicaţiilor româneşti şi alte cercuri).

Nu pot ascunde nici faptul că am întâlnit (în unele familii în special) oameni îngrijoraţi şi cu teama să nu vină peste ei o nouă urgie.

Să-mi permiteţi, în final, să mă adresez Dvs. încercând să-l parafrazez pe Românul transnistrea **Toma JALBĂ**, de acum 76 de ani:

"Fraţilor! În aceste momente grele este nevoie mai mult ca oricând să fim alături de fraţii noştri basarabeni.

Să nu-i uităm şi să nu-i lăsăm singuri!"

Pentru a vă ţine la curent cu ultimele ştiri din România, echipa noastră redacţională lucrează fără încetare... Nu rămâneţi în urma timpului...
Citiţi lunar
"Cuvântul Românesc"
şi participaţi la viaţa exilului românesc pentru a forma un puternic front de luptă anticomunistă.

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

NE-AM ÎNTÂLNIT ÎN CALIFORNIA

Mai exact, ne-am întâlnit la ROMFEST, lume multă şi toţi cu ochii aţintiţi asupra oaspeţilor din ţară, cu care ne-am împărţit durerile şi speranţele. A fost şi un regret general: conform legilor fizice, nu poţi fi în acelaşi timp în două locuri şi nimeni n'a putut fi în acelaşi timp în patru săli de conferinţe, dar am fost impreună şi ne-am înroşit palmele răsplătind pe vorbitorii dela banchet şi pe artiştii care ne-au prezentat unul din cele mai variate programe.

Mulţi cititori ne-au sugerat să tipărim articole şi în limba engleză, ca să facem cunoscut autorităţilor lupta pe care am dedicat-o libertăţii Neamului. O idee foarte bună, dacă ziarul s'ar citi doar în ţările unde se vorbeşte limba engleză. Numai pentru autorităţile din cele două Americi ar trebui să tipărim articole în limba spaniolă şi portugheză, plus că am fi obligaţi să satisfacem şi cererile cititorilor din Europa care, tot aşa de bine intenţionaţi, ar dori să arate şi autorităţilor din ţările lor lupta dedicată libertăţii Neamului. Închipuiţi-vă în câte limbi ar trebui scris *"Cuvântul Românesc"* şi am mai putea numi C.R. un ziar impestriţat cu limbile din Turnul Babel?

Cât de citite ar fi articolele în limba turcă, greacă, suedeză sau portugheză, Românilor şi autorităţilor din Australia? Noi ne mulţumim să scriem *"Cuvântul Românesc"* numai într'o singură limbă, *"Limba românească"*.

• • •

MICĂ-I LUMEA

Populaţia Statelor Unite şi a Canadei e de 285 milioane, inclusiv familiile: Claudiu şi Netuţa Mătasă (Florida) şi Alexandru şi Adriana Fonta (Canada). Populaţia Franţei e de 58 de milioane inclusiv, inginerul Andrei Nicolau. N'am fi avut nimic de scris dacă la o staţiune de benzină din Fredonia, Az. nu s'ar fi oprit în acelaşi timp, la aceeaşi pompă, două maşini: una cu Americanii şi cealaltă cu Franţuzul care nu-şi credea urechilor, auzind cucoanele din maşina vecină vorbind limba părinţilor. După o scurtă şi plăcută identificare, au pornit la drum pe căi diferite, ca să se reîntâlnească la ţinta finală: ROMFEST.

• • •

SUNTEM ÎN CARANTINĂ

Pentru capitaliştii europeni, România e bolnavă de inflaţie şi nu i se acordă decât aspirine: "Nimeni nu face investiţii într'o ţară cu o asemenea inflaţie" - a spus Dl. Robert Urban, Ministrul Comerţului Exterior şi al Afacerilor europene al Belgiei, care a vizitat recent Bucureştiul.

• • •

NOUL PREŞEDINTE AL U&L E TOT CEL VECHI

Contrar Statutului care prevede că un preşedinte nu poate fi ales consecutiv mai mult decât de două ori, Dl. Lucaci a fost reales pentru a doua oară *"legal"*, prin suspendarea Statutului:

La alegerile din 1992 n'a avut nici un concurent, dar în 1994 şi-a anunţat candidatura Dl. Alexandru Şuba, preşedintele Societăţii Carpantina din Cleveland, Ohio, aşa că pentru suspendarea Statutului, s'a invocat motivul: *"Vox Populi"* care a trecut cu 1613 voturi, contra 639. Dl. P. Lucaci a fost reales! De regretat că la Convenţie delegaţii au trebuit să audă un dialog cu *"păreri reciproce"* între Dl. avocat John Coman şi Dl. Lucaci. Practic ar fi ca în viitor, ori să nu se mai tipărească Statutul pentrucă nimeni nu-l bagă'n seamă, ori să se schimbe Statutul, incluzând o cheie de siguranţă pentru sănătatea organizaţiei:

Un preşedinte nu poate fi reales, dacă n'a mărit numărul membrilor cu minimum 2% sau 3% etc.

Cine s'ar opune pentru realegerea unui preşedinte capabil şi câte *"Vox"*-uri am auzi pentru un preşedinte care se gândeşte mai mult la binele lui decât la binele Uniunii şi Ligii.

Astăzi prima organizaţie de Cultură şi Ajutor a Românilor din America, ca să poată supravieţui, are nevoie de membri noi, cât mai mulţi membri noi.

• • •

DIFERENŢĂ ÎNTRE UN FASCIST ŞI UN COMUNIST

În amintirile sale, Generalul Vernor Walters scrie că în timpul războiului, Italienii plasaseră un spion în jurul celor care construiau bomba atomică, dar după capitularea fascismului el s'a predat autorităţilor americane.

După revoluţia din Decembrie, cei dela Ambasada din Washington au declarat că nici nu ştiu ce înseamnă cuvântul spion şi deci, România n'a trimis niciodată astfel de *"exilaţi apolitici"*.

Fasciştii, au înţeles că fascismul e mort, comuniştii încă mai speră.

• • •

ŞI ALALTĂIERI CA ŞI AZI

"În adevăr, orice Român cu inima dreaptă şi cu mintea sănătoasă trebue să fie cuprins de un adânc sentiment de durere, văzând scârboasa comedie ce se joacă în Dealul Mitropoliei".

Mihail EMINESCU

• • •

CIUDĂŢENIILE IERNII

De cincizeci de ani n'am avut o iarnă aşa de grea, c'un cer senin şi aerul uscat. Din Capitală puteai vedea coama Bucegilor, iar de pe Bucegi vedeai marea şi cursurile de ape.

• • •

CEL DE AL 26-LEA FESTIVAL BĂNĂŢEAN DIN KITCHENER, CANADA

Pe 3 şi 4 Septembrie 1994 a avut loc în Kitchener cel de al 26-lea Festival Folcloric Bănăţean, o tradiţie înrădăcinată de peste un sfert de veac pe continentul american.

Sâmbătă. Primirea oaspeţilor din New York, Detroit, Chicago şi alte oraşe. Picnic. Întreceri sportive. La fotbal pe locul I s'a plasat una din cele două echipe din Kitchener, cea a juniorilor. Pe locul II echipa din Detroit. Seara, începând cu ora 7.00, în sala *"Centrului Cultural Românesc"*, a avut loc Balul Festivalului. În ambele zile a cântat binecunoscuta orchestră "Valahia" din Chicago.

Duminică. Dimineaţa preotul paroh Părintele D. Ichim săvârşeşte *"Sfânta Liturghie"* în noua biserică, recent zidită. După amiază, continuarea programului Festivalului în cea mai mare sală a complexului recreativ *"Bingeman Park"*. Maestru de ceremonii: Tudor Mohan. Deschiderea cu Imnul naţional şi cuvântul de bun venit rostit de preşedintele *"Societăţii Culturale Române-Banatul"* Steve Vasa Muncan. *"Dinu Productions"* a prezentat filmul *"Bine aţi venit!"* trecând în revistă frumuseţile naturale ale *"Câmpului Bănăţean"*, meciul de fotbal şi câştigarea cupei de către echipa Kitchener, sala *"Centrului Cultural Românesc"*, i rezumarea celor 25 de festivaluri prin oprirea la fiecare tablou de *"Miss Banatul"* şi la trofeele câştigate în decursul anilor.

Filmul realizat de Panta Cebzan a surprins cele trei majore succese ale comunităţii româneşti din ultimii zece ani:

1. Înfiinţarea *"Câmpului Bănăţean"* prin cumpărarea proprietăţii de 10 acri de pe strada Bleams Rd. din Kitchener.

2. Înfiinţarea *"Centrului Cultural Românesc"* prin construirea unei săli moderne cu o capacitate de 500 de persoane.

3. Terminarea de zidit a unei admirabile biserici, construită în stilul ortodox românesc.

În continuare, au urmat competiţiile de dansuri folclorice, începând cu cele patru echipe ale Kitchenerului şi continuând cu ansamblul folcloric din New York şi echipele de dansuri din Detroit şi Chicago.

După prima parte a programului s'a servit masa de seară. În partea a doua a programului s'a continuat *"maratonul"* echipelor de dansuri folclorice. Prezentatorii programului: Georgel Miloe şi Virginia Mohan.

La concursul de frumuseţe, domnişoara Valentina Balan din Kitchener a fost aleasă *"Miss Banatul"* pe 1994-1995.

O seară românească de neuitat, care ne-a bucurat ochii prin varietatea costumelor naţionale româneşti, prin subtilul coregrafic, arta şi frumuseţea unică a dansurilor noastre populare, care ne-au delectat cu frumoasele melodii înflorite de-a lungul şi de-a latul Ţării.

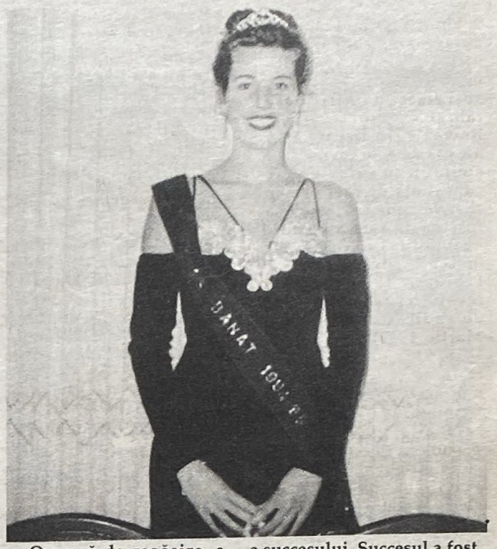

O seară de regăsire, afirmare şi mândrie că eşti Român, că aparţii unui neam atât de împărătesc spiritual, ce ne-a lăsat moştenire aceste comori: limba ca o hartă mioritică şi dansurile ca o limbă a tainelor de tezaur ancestral. După aproape şase ore de dansuri folclorice româneşti, cât au durat suitele ce ne purtau coregrafic prin toate provinciile ţării, meditai că *"jocul"* românesc nu e chiar o *"joacă"* profană, ci prin tâlcuirea naturii cosmice şi umane, el se înrudeşte cu dansul sacru.

Pentru cei din Kitchener, succesul Festivalului nu a fost numai mulţimea de participanţi ce au umplut sala. Aceasta e o subliniere a succesului. Succesul a fost realizarea unei comuniuni româneşti, unită în *"cuget şi simţiri"* ca neam şi revelare a neamului, participarea sutelor de persoane într'un festiv sentiment de *"românie"* şi, în primul rând succesul, ca bun augur de viitor al comunităţii româneşti din Kitchener, al echipei de dansatori *"Piticii"*. Toţi copiii erau de vârsta de grădiniţă. Îmbrăcaţi în frumoase costume româneşti, ţesute de mamele lor, cu opincuţa lor băteau ritmul şi *"pasul"* românesc. De prisos cuvintele. Vă aşteptăm la cel de al 27-lea Festival.

Părintele MITREL

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$28.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	25.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEINHARDT	25.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	23.00
FANTOMELE LUI PACEPA de Gh.I.OLBOJAN	15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHENI	10.00
ŞOIMI PESTE PRAPASTIE şi POEZII ALESE 1914-1944 de Nichifor CRAINIC ambele volume	15.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	30.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	14.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	30.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	25.00
SÂNGELE TEMNIŢEI * BALADE de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
321 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ŢUŢEA	10.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	15.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Nicolae CIACHIR	10.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE (Dela Cain la Stalin) de Nicolae CIACHIR	10.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea I-a 1642-1789) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea II-a 1789-1919) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	35.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 pagini	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	$ 10.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de Dumitru ICHIM	10.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	20.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	22.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	20.00
VORBE CU TĂLC de Vasile MILITARU	6.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion ŢOLESCU	5.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	7.00
VREŢI SĂ RÂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
MANSARDA DE CATIFEA poezii de Dan Emilian ROŞCA	7.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
PARMITHI de Victoria BAŢU	5.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BAŢU	7.00
RECONSTITUIRI de Constantin MUSTAŢĂ	10.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus in limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

SALVAREA ROMÂNIEI, PĂMÂNTUL CA PROPRIETATE PRIVATĂ

-de vorbă cu un ţăran din sudul Bărăganului-

——Traian BĂDULESCU——

Ion Grosu, la 66 de ani, după o trebăluire de-o zi, iese uneori seara la poartă, se aşează pe banca de lângă gard şi se uită... nicăieri.

Ulicioara dosnică din *"cătunul de noroi"* (poreclă dată satului Progresu, comuna Sohatu, judeţul Călăraşi) umbrită de corcoduşi nu lasă vederii decât gardurile după care stau pitulate casele mărunte şi eteroclite, departe de casele cu prispă şi cerdac specific câmpiei. Casa lui nea Ion e mare, pare de cărămidă dar nu-i, are în ea ceva industrial, cu tâmplărie metalică, vopsită orăşeneşte, cu geamlâc la săliţă, pierdută sub pomi uriaşi şi astupată aproape complet de bolta din viţă de vie, pe care o au aproape toate casele bunilor gospodari de aici. Curtea lui, nu prea mare, pare mică datorită construcţiilor auxiliare multe şi aglomerate. Iată, dincolo de gărduţul de după stâlpii boltei de viţă un fel de altă casă, mai măruntă, dar cu geamlâc de colo până colo, un fel de magazie-cramă, sub care se află beciul. Alături, spre grădina din fund, o construcţie din scânduri pentru unelte şi acareturi, după care urmează grajdul. Un gard bine ticluit desparte această primă parte a curţii de grădină. În continuarea casei o fostă bucătărie este transformată în pătul modern pentru păsări, deasupra cu ferăstruici pe care intră şi ies porumbei. Aceasta este acum aproape în grădină. Grădina nu se termină în fund ci se contopeşte parcă în cealaltă, care este a fratelui său, care-şi are gospodăria începând de aici până la uliţa cealaltă. Deşi gard nu există între gospodării, fraţii nu intră unul la altul şi mai ales **nu'şi vorbesc.** (Cică unul fiind cu Iliescu şi nea Ion nu).

Fenomen generalizat azi în România, care a împărţit ţara în două, dezbinare ce promite foştilor să conducă nestingheriţi.

Nea Ion ştie aceasta şi-şi poartă calm statura sa de om masiv şi puternic, acum cu părul creţ puternic grizonat care-i face un cap mare sub o pălărie de vară, se uită înainte liniştit cu ochii omului de câmpie - verzi - într'o expresie senină, pe un obraz roşu de om sănătos şi stăpân pe el şi pe puterea lui de a vedea lucrurile exact. Adică de a vedea adevărul. Şi de a-l spune: limpede, tranşant. Fără ură, însă nu fără părtinire, ca un glas al ţăranului din partea de Sud a Bărăganului. Şi nu numai...

Fiind un om fără complexe şi *"fără măgării făcute'n tinereţe"* (cum zice de vremea când comuniştii i-au tăiat tatălui său mâinile şi picioarele - luându-i vitele, căruţa şi pământul la ceape - iar pe el l-au gonit la oraş, unde s'a făcut strungar în fosta fabrică a lui Malaxa). Acum, după o tăcere de 40 de ani, o zice *"p'a dreaptă"*, fără oprelişte, mai întâi prin ziare, ajungând într'o Duminică dimineaţa la televiziune în emisiunea *"viaţa satului"*. Ca navetist de-o viaţă, el a fost un ţăran ce muncea într'o fabrică, *"ascuns în clasa muncitoare"*, cum zice, care nu s'a băgat în *"măgării"*, cum numeşte el politica şi mai ales pe cei din sat care au devenit miliţieni, securişti şi activişti. Nu se bagă nici acum, dar nu mai poate să tacă, când vine vorba de omul dela ţară *"uitat de Dumnezeu"*, cum zice, aducând vorba de conducătorii actuali. După ce câteva ziare i-au dat cu ţârâita cuvântul şi după ce a fost lăsat - de ochii lumii - doar *"să deschidă gura"* la televiziune, ne facem o datorie sfântă să-i dăm cuvântul până la capăt, să ne exprime neamul, adică ţărănimea ajunsă la mare ananghină. Pentru aceasta, i-am pus câteva întrebări fundamentale.

- Bună ziua, nea Ioane, şi iartă-mă c'o iau aşa pieptiş, dar unde erai, bre, în ziua de 22 Decembrie din anul acela de pomină 1989?

- Eram aici, acasă. Tăiam porcul, după obiceiul strămoşesc căci venea Ignatul. Era aci la mine şi fiică-mea venită dela Bucureşti. Noi - în curte cu pârjolul porcului, ea în casă, se uita la televizor. Deodată iese din casă şi ne spune ce se petrece la Bucureşti.

- Ce-ai zis matale atunci, auzind aşa ceva?

- Cunoşteam ce se petrecuse în Polonia, în Ungaria şi în Cehoslovacia şi-i spuneam mereu nevestei că aşa se va întâmpla şi la noi.

- Ştiai ce se petrecuse în Rusia după acel curaj istoric al lui Gorbaciov?

- Da, aveam o părere bună de acest om care a recunoscut falimentul unui sistem.

- Îţi dădeai seama că soarta noastră este legată de cele ce se petrec în Rusia?

- Nu prea-mi dădeam seama cam cum o să se întâmple, dar aşteptam schimbarea cu alţi oameni şi altă gândire.

- Izbucnirea dela Timişoara şi explozia dela Bucureşti te-au luat prin surprindere?

- Da. Despre Timişoara am ştiut altceva, ce ni se spunea la televizor, deşi simţeam în inima mea că nu e aşa. Aşteptam schimbarea, dar nu mi-am închipuit c'o să fie aşa de bruscă şi chiar violentă.

- S'a întâmplat ceea ce aşteptai?

- Într'un fel... da.

- De ce numai *"într'un fel"?...* Pentrucă taci, hai să te ajut: cât crezi dumneata că a fost revoluţie şi cât schimbarea unor oameni cu alţii pe fondul aceluiaşi regim?

- Pe moment n'am înţeles ce se petrece. Apariţia în frunte a lui Bârlădeanu şi chiar a lui Ion Iliescu m'au făcut bănuitor. Ăştia au fost mari, mari comunişti, membri în comitetul central.

- Dispariţia fizică a lui Ceauşescu ţi-a fost pe plac?

- Da. Atunci toate relele - frig, foame, umilire la serviciu - ştiam că vin dela el. Acum însă...

- Acum ce?

- Nu că regret că a fost omorît, dar parcă nu trebuia. Nu el şi nu numai el a dus ţara de râpă. Au fost sute şi mii de oameni devotaţi lui, care au lucrat cu el şi pentru el şi acum ăştia...

- Ăştia ce?

- Şi-au lăsat bărbi şi musteaţă, au albit şi au trecut dintr'un judeţ în altul, din judeţe în capitală, dela conducerea fabricilor, şcolior şi facultăţilor, ca *"oameni de bază"* ai vechiului regim, sunt acum în parlament, în senat, miniştri, directori-generali, directori şi conducători locali; toţi prefecţii provin dintre aceştia: nu mai vorbim de cei care au avut neobrăzarea să formeze iar un partid socialist al muncii, ca şi de cei ce au încropit aripi ale partidului comunist numit partidul România Mare, partidul unităţii naţionale şi partidul vătafilor din agricultura socialistă numit, chipurile, democrat agrar. Un fel de frontul plugarilor al lui Petru Groza; creat împotriva partidului tradiţional al plugarului român, partidul Naţional Ţărănesc.

- Cine-ai fi vrut să vină la putere atunci?

- Tinerii aceia care se aflau deja în CPUN.

- Cunoşteai cât de mare e puterea Securităţii la noi în ţară?

- Sigur că da. Te arestau când doreau. Uneori pentru nimic; nu mai vorbesc dacă te denunţa cineva din răzbunare personală. Câţi colegi, săracii, au dispărut dela fabrică.

- Ţi-au ajuns la ureche cele întâmplate în 12 Ianuarie 1990, când CPUN a luat rolul CC al PCR?

- Noi ţăranii n'am cunoscut acest aspect.

- Cine crezi dumneata că a oprit revoluţia când s'a dat indicaţia a se opri schimbarea din treburile de conducere a foştilor comunişti?

- Mi-am dat seama că s'a oprit revoluţia - care însemna schimbarea radicală până'n rădăcini - în ziua când s'a primit indicaţia dela Ion Iliescu să nu mai fie schimbat nimeni din conducerea atelierilor, secţiilor, a fabricilor, la sate şi în toate locurile fiind socotiţi *"specialişti de neînlocuit"*.

- Ce crezi că trebuia s'aducă revoluţia repede pentru a fi o revoluţie cu adevărat?

- O schimbare totală. Cei care au fost în puşcării, să fi trecut la conducere. Nici un comunist să nu mai fi fost lăsat în funcţie de conducere. Nici măcar aici în sat, în asociaţii şi mai ales acolo unde se dirijează maşinile agricole.

- Ce-ai ştiut dumneata despre cele ce s'au petreut în Piaţa Universităţii?

- La început mi-a fost totul confuz. Cei care au fost pe acolo îmi spuneau ce se petrece, statul însă, prin radio şi televiziune, îmi spunea altceva. Deşi sunt liber, la pensie, şi eram şi atunci pensionar, deşi cunosc bine Bucureştiul, nu m'am învrednicit să mă duc până acolo să văd cu ochii mei ce şi cum. Acum regret mult scăparea asta a mea. Mai ales că am înţeles repede că acolo nu a fost o adunare de golani, cum s'a scăpat să zică Ion Iliescu, ci au fost acolo Românii noştri cei mai cu cap care arătau ţării şi lumii că la conducere s'au instalat aceiaşi comunişti care au dus ţara la dezastru.

- Ce crezi matale, nea Ioane, c'a stat la baza câştigării alegerilor din 1990 tot de către aceştia?

- Minciuna... Şi ura... Nu au câştigat ei, că ar fi fost iubiţi, ci au pierdut ceilalţi fiiundcă au fost urîţi. N'am pomenit atâta putere a urii, care în loc să fie îndreptată spre comuniştii ce-au omorît sute de mii de oameni în închisori, comuniştii au readus ura împotriva supravieţuitorilor făcându-i iar burghezi, moşieri, adică acea categorie a neamului spre care s'a îndreptat ura pornind dela pionerii, şoimii patriei, utecişti şi comunişti.

- Ce părere ţi-ai făcut dumneata, personal, despre partidele politice care au apărut în 1990?

- O părere bună. Ele urmau să vină, să ne spună adevărul şi mai ales ce avem de făcut pentru a reveni la viaţa normală de dinainte de '44... Partidele cu adevărat democratice vor schimba soarta ţării.

- A fost atunci vreo grupare politică, spre care ai fi mers?

- A fost, dar n'am mers către vreuna. Tot neamul meu n'a făcut politică. Dar de dat votul, trebue să-l dăm cuiva. Am în vedere acele partide care se gândesc cu adevărat la ţăran.

- Există asemenea partide?

- Desigur. PNŢCD a fost şi a rămas partidul ţăranilor. Nu prea mi-e clar mie care este atitudinea partidului Alianţei Civice faţă de noi ţăranii. Nici liberali nu sunt de ocolit. Ei vor să dea proprietăţile înapoi tuturor celora care le-au avut - şi aici sunt cu noi - dar atât s'au divizat, că nu mai ştie omul care din ele este cu adevărat partidul liberal. Ştiu că ei au reuşit marea unire din 1918, sub regele Ferdinand, cum ştiu că ţărăniştii au făcut ca în satele româneşti să apară milioane de proprietari, au încurajat gospodăria ţărănească mică şi mijlocie, vreme în care au apărut gospodăriile pe care ni le-au lăsat părinţii şi care au rezistat cu bine comunismului.

- Cum se face, bre, nea Ioane, că după cinci ani nu s'a reuşit ca aceşti oameni ce-au făcut unirea şi milioanele de gospodării ţărăneşti, n'au ajuns să reia grija gospodăriilor?

- Păi, domnule dragă, cu comuniştii nu te poţi juca. Cu ei trebue să joci tare, categoric, nu cu parlamentarism elegant. Ei trebuiau înlăturaţi fără milă din toate posturile cheie. Nu s'a făcut asta la început, acum e şi mai greu. După sperietura din Decembrie 1989, ei s'au regăsit în Ianuarie 1990 şi când au simţit că frâiele sunt în mâna a doi comunişti, Iliesu şi Petre Roman, unul fost membru în comitetul central, celălalt fiul unuia dintre cei mai periculoşi comunişti care au adus comunismul din Rusia, împreună cu Ana Pauker, - s'au readunat şi în prezent au pus mână complet pe toată conducerea ţării şi a judeţelor. Ce, parcă noi nu vedem? Toate guvernele astea ale lui Roman, Stolojan şi Văcăroiu, una au zis şi alta au făcut. Barem legea asta 18, de împroprietărire, n'am văzut ceva mai ameţit. Nici nu ni s'a dat pământul şi aproape că ne-au obligat să rămânem legaţi de mâini în asociaţii, unde tot foştii conduc.

- Ce ştii matale despre mineriade şi de ce s'au făcut?

- Ştiu atât că schimările astea de guvern şi mineriadele sunt manevrele lui Iliescu. Îmi pare rău că-i deaici, de lângă noi, din Olteniţa, dar n'am pomenit om mai viclean, mai intrigant şi mai mincinos ca omul ăsta.

Continuare în numărul viit

CARTI-ZIARE-MUZICA-VIDEO-ARTIZANAT

din ROMANIA *LA DVS. ACASA PRIN* ARTIMMEX

Marcati cu "X" in casuta comenzii dorite si completati pretul respectiv in ultima coloana din dreapta. Romania libera, Evenimentul zilei, Adevarul, Cotidianul, Gazeta sporturilor, se livreaza in seturi de 6 pe o saptamana sau numai ultimul ziar (de miercuri). Pentru produse nelistate, scrieti/telefonati/FAX. Pretul dat in $ este acelasi pt. Canada si USA.

Intrebati de Magazinul Istoric! ZIARE / SAPTAMANALE: Daca sint 2ziare/carti,incerculti doar cel dorit:	Bucati in set,	Abonament 4 Saptamani	X	Abonament 13 saptamani	X	Abonament 6 luni	X	X	VALOARE $
1. Romania Libera sau Evenimentul Zi	Sase	$29.99		$87.95		$169.90			
2. Rom.Libera sau Evenimentul Zilei	Unu	$12.95		$34.99		$68.98			
3. Expres Magazin or Bursa orCapital	Unu	$15.99		$39.89		$79.49			
4. Gazeta Sporturilor sau Fotbal (Plus	Unu	$12.95		$34.99		$69.49			
5. Gazeta Sporturilor in set	Sase	$17.95		*$56.90		$109.90			
6. Academia Catavencu	Unu	$9.95		$33.85		$65.90			
7. Adevarul sau Cotidianul	Unu	$11.95		$34.99		$68.98			
8. Rebus?:15 feluri:Rebus Flacara:				$13.96		$27.49	) *$		

spatiu pentru comenzi de alte ziare nelistate: *pentru ne-listate, de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte ziare: dati telefon/FAX/scrieti la Artimmex SUBTOTAL ZIARE:

CARTI: AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1. Ion Mihai Pacepa -	Mostenirea Kremlinului (cantitate limitata)	VENUS	$19.99		
2. Fantomele lui Pacepa	Ghe. Ionescu Olbojan (best seller-USA/Canada)	CORIDA	$13.99		
3. Am fost cioplitor de hime	re-Dumitru Popescu ("Dumnezeu") (marturisiri!)	ALBATROS	$13.99		
4. Sanda Marin -	Carte de bucate (da, renumita carte!)	ORIZONT	$11.99		
5. Eu i-am salvat pe evreii din Romania -	Radu Lecca (uluitoare dezvaluiri	ROZA VAN.	$13.99		
6. Pavel Corut -	Culisele spionajului/"adevarului": 11 titluri ("seriale"),buc.:	MIRACOL etc.	$12.99		
7. Nostradamus -	Rusia si Romania in profetia lui Nostradamus!	ROZA VAN.	$12.99		
8. Eliade sau Vulcanescu sau Noica sau Cioran sau Blaga		HUMANITAS	$10.99		
9. Maresal I. Antonescu -	Epistolarul Infernului (scrisori Bratianu-Antonesc	ALBATROS	$12.99		
10. Autori renumiti -	Marele Dictionar al Viselor s.a.=interpretare	DALSI	$11.99		
11. Clasici - de la Eminescu. Caragiale..Toparceanu..Radu Tudoran (simplu/lux)		ALBATROS	$7.99..34.99		
12. Dictionare: Englez-Roman SAU Rom.-Engl-fiecare 556p.(Dict.dublu:$17.95)		GRAMAR buc.	$13.99		
13. In traducere - Romane de dragoste sau detective		diverse	$11.99		
14. Carti pentru copii de Petre Ispirescu si multi altii (Revista "Mickey Mouse")		UNIVERS	$7.99..10.99		
15. "Cronica Secolului XX": stiri reproduse din anul 1939,1940 etc. De nr. de revista:			*$ 3.99		
16.	(alte 200 titluri disponibile)		*$		

spatiu rezervat pentru comenzi nelistate, la cerere; *de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte carti: cereti catalogul nostru prin scris/telefon/FAX SUBTOTAL CARTI:

CASETE-MUSICA-CD-VIDEO TITLU	PRET		$
1. "DIVERTIS":cei mai buni (12) comici de la Mircea Crisan incoace -vol.I/II impreuna, numai	$15.99		
2. Muzica populara:M.Tanase,E.Gavris,I.Ciobanu,D.Siminica,Ioana Radu etc.Vol.I	$11.99		
3. VIDEOURI: COMICI (M.Crisan, Birlic, Caragiu, DIVERTIS etc.etc.), piese de teatru			

Pentru lista de casete/CD-uri/VIDEO si pret, telefonati, scrieti, fax la ARTIMMEX SUBTOTAL MUSICA:

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica - TOTAL COMANDA: $

ARTIZANAT DIN ROMANIA prin ARTIMMEX- CERETI LISTA SI PROSPECTE - VIZITATI MAGAZINUL NOSTRU DIN TORONTO

Pretul NU include livrarea ($3/carte pt. America) Produsele ARTIMMEX se pot comanda prin posta/abonament pt.livrare ingaduiti 1-4 saptamani.Se vand **in TORONTO la: Magazinul Principal ARTIMMEX, asociat cu croitoria "As You Like It"-8 Craighurst, colt cu Yonge St.#2628, (la "mmuffins" vis-a-vis "Sporting Life")nord de Eglinton Av.-tel.416-486 6915,** *Baxter's Fine Foods-798 Sheppard Ave.E., "Gerry's Smoke"-747 Don Mills Rd.; "Forest Convenience"-105 Parkway Forest Dr., "Apollo Travel"-1500 Bathurst, TEC-1808 Danforth Ave. Duminica (2-4:00pm), biserica "Sf.Gheorghe"-241 Rosethorn Ave. MONTREAL: "Bucarest Deli"- 5808 Cote St. Luc.; "Bourret Inc."-5771 Victoria Ave., Biserica "Buna-Vestire"-Casa Romana"-8060 Cristophe Colomb, "ROMTRADE(TEC)", 371 rue de l'Eglise,Verdun. WINDSOR: Clubul "Unirea" Dl. G.Harbuz, 2661 Scarsdale St. Alte puncte in T.O.: Cofetaria "AMADEUS"-7380 Bathurst St. at Clarke; Restaurantul "Dida's"-170 West Beaver Creek (Richmond Hill, Hwy.7/Leslie). in VANCOUVER si KITCHENER: prin oficiile TEC. in DETROIT/Southfield: "American Ambassador T&T"-14900 Ten Mile Rd. & Biserica "St.Peter&Paul".*

Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau M.O. la ARTIMMEX:

Name: Mr. ☐ Mrs. ☐ Miss ☐ Ms. ☐

Street Apt # City Province/State Code/ZIP

Telephone Data: ziua, luna, anul:

PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII, COMENZI SPECIALE ETC. ADRESATI-VA DIRECT LA:

ARTIMMEX

Importers & distributors of exotic art, publications and giftware

3555 Don Mills Road, Unit 6-530
Willowdale, Ontario M2H 3N3 CANADA

Tel. 416-493 4096
FAX:416-493 7266

ZIARE DIN ROMÂNIA ÎN HAMILTON

PRIN ARTIMMEX LA: "SUPER JAY'S SUPERMARKET

483 KING AVE. EAST (DESCHIS: 7 AM - 12 NOAPTEA, 7 ZILE PE SÅPTÅMÂNÅ)

unde găsiţi ziarele "România liberă", "Evenimentul zilei", "Gazeta sporturilor", "Bursa", săptămânalele "Expres", "Expres Magazin", "Fotbal "etc., precum şi "Cuvântul Românesc"

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

O SOBORNICEASCĂ CIMILITURĂ: CUM DEZLEGI NODUL PATRIARHAL ?

Cinea l-a sfătuit pe I.P.F. Patriarh Teoctist să facă stânga'mprejur şi să revină asupra demisiei?

Parabola cu *"boală"* şi *"însănătoşire"* subită provoacă indigestie cerebrală aşa că pentru a afla pe cei care l-au îndemnat să renunţe la demisie vom căuta să eliminăm pe cei care, în zilele revoluţiei, s'au bucurat de plecarea Înalt Prea Fericitului:

a. Proaspătului Preşedinte îi convenea demisia ce mărturisea vina Patriarhului c'a sprijinit vechiul regim şi el, ca *"liber cugetător"* (citeşte ateist) orice acuză adusă Bisericii îi lăţea zâmbetul şi putea să afirme ca Tarzan din Junglă: eu, Iliescu, democrat; el, Patriarh, colaborator comunist.

Domnul preşedinte n'a udat cu lacrinmi nici un colţ de batistă.

b. Făuritorii revoluţiei n'au putut uita că în timp ce vărsau sânge pentru eliberarea ţării, la Radio şi Televiziune se transmiteau declaraţiile de amor ale I.P.F. Patriarh către *"Mult stimatul şi iubitul domn preşedinte Nicolae Ceauşescu!"*

Făuritorii revoluţiei n'au udat cu lacrimi nici o confetă.

c. La fel şi Românii din exil care citiseră cartea lui Pacepa, ei aflaseră de preoţi agenţi, trimişi sub scutul Patriarhiei cu scopul de a înfăşca Vatra şi neutraliza lupta exilului.

Românii din exil n'au avut ce să regrete.

Demisia, pe care o bănuim izvorîtă dintr'un sentiment de remuşcare, a speriat pe fraţii întru Hristos Purtători de Cârje care se temeau că'n viitor vor fi siliţi să ia drumul mănăstirilor din motive politice. Situaţia geografică a Patriarhiilor Ortodoxe le impunea o politică de supunere oarbă:

Patru din cele cinci Patriarhii Apostolice răsfirate pe trei continente: Ierusalim, Alexandria, Antiohia şi Constantinopol sunt insule înconjurate de Musulmani; iar restul de cinci Patriarhii istorice: Gruzia (Georgia), Rusia, Serbia, România şi Bulgaria supravieţuiesc de decenii sub crunte dictaturi ateiste.

Demisia I.P.F. Patriarh Teoctist a născut o problemă: Poate un Patriarh să-şi menţină cu demnitate Cârja, când a colaborat cu un regim ce i-a dat şreangul că să-şi spânzure Biserica?

AM AVANSAT ÎN SĂRĂCIE

Economiştii consultaţi de *A.M. Press*, constată că'n 1989, 18-19% din populaţie era săracă, acum procentul e de peste 50%, iar la sfârşitul anului, procentul săracilor va atinge 60%.

•••

PAŞAPOARTE SUSPICIOASE

După revoluţie, numărul paşaportelor de seviciu s'a dublat dela 250.000 la 500.000. Paşaportul de serviciu e un document oficial care certifică statelor terţe că titularul e cetăţean român care împlineşte o misiune oficială în străinătate. E o coincidenţă neintenţionată: din fostele ţări satelite, România exportă cel mai mare număr de spioni.

•••

URMELE STRĂ-STRĂMOŞILOR

La poalele Munţilor Apuseni din judeţul Alba, arheologii au descoperit o aşezare şi un cimitir datând din anii 2600-2400 A.C. Aceste descoperiri întăresc ideea că acum cinci milenii Transilvania era un punct de întâlnire între Nordul şi Sudul Europei.

•••

NOUL AMBASADOR AL SUA ÎN ROMÂNIA

Dl. Alfred Moses, avocat şi preşedintele Comitetului Evreiesc American, e noul ambasador al SUA în România. Dl. Moses a fost reprezentantul Conferinţei Preşedinţilor Marilor Organizaţii Evreieşti la negocierele cu regimul Ceauşescu pentru facilitarea emigrării Evreilor din România.

•••

FOST-A ION ILICI AGENT KGB-IST?

"România Liberă", 8.8.'94 scrie: *"...unul dintre serviciile secrete din România deţine dosarul KGB al lui Ion Iliescu, prin care exercită şantaj politic şi impune numirea unor persoane în funcţii de stat. Ion Iliescu este astfel prizonier al propriului trecut. Fapt de natură să menţină România în sfera rusească de influenţă. Persoane autorizate ne fac atenţi asupra faptului că actualul preşedinte n'ar fi putut să deţină funcţia de preşedinte al studenţilor comunişti în timpul studiilor dela Moscova, fără angajament KGB. Aşteptăm dela preşedinte un răspuns imperativ şi fără echivoc: este Ion Iliescu în serviciile KGB?"* îl întreabă ziarista Roxana Iordache care semnează articolul. Până acum, Dl. preşedinte tace în Co(tro)ceni.

•••

NE PARE RĂU DAR NE AMERICANIZĂM!

În raportul pe anul 1994 al organizaţiei *"Observatoire international de prison"*, care analizează condiţiile de detenţie din mai multe ţări ale lumii, constată că România stă pe locul 2 (doi), după Statele Unite, în numărul de deţinuţi raportaţi la 100.000 de locuitori.

•••

PUŞCĂRIAŞ CU LEAFĂ MARE

Ioan Stoica-CARITAS a fost arestat, pedeapsa maximă doi ani! Cum a delapidat miliarde de lei, Dl. Stoica va ieşi din puşcărie un om ce şi-a legat nevoile la gard. Mai exact, el a agonisit milioane de lei pentru fiecare zi de temniţă.

•••

CINE'S EROII DIN DECEMBRIE 1989?

Comisia parlamentară de investigare a evenimentelor din Decembrie 1989 speră că-şi va da raportul final la 5 Decembrie a.c. Între timp, raportul SRI asupra evenimentelor din Decembrie e socotit ca *"ultima cacealma a Domnului Măgureanu"*, care spune multe fără să spună nimic şi fără să găsească un singur vinovat de crimele comise în timpul revoluţiei. Sub Ceauşescu comuniştii monopolizau lovitura de stat din 23 August. Sub Dl. Iliescu neocomuniştii îşi asumă gloria revoluţiei din Decembrie 1989.

•••

ÎN 1995 VOR AVEA APĂ ŞI NOAPTEA

În 1995, unele cartiere ale Capitalei vor avea apă şi în timpul nopţii, deoarece va fi dată în funcţiune Staţia de Pompare Nord. Bucureştiul are nevoie de un milion metri cubi pe zi, iar capacitatea de acumulare a bazinelor este de 250.000 mc/zi. Dl Iliescu a găsit soluţionarea crizei de apă: poporul să bea şampanie!

•••

NI SE DISTRUG DOVEZILE TRECUTULUI

Comisia Naţională a Monumentelor a stabilit că 1.000 de monumete sunt ameninţate cu dispariţia, deoarece în bugetul ţării se permite finalizarea lucrărilor de salvare doar la 18 monumente.

•••

SE REDUC ANII DE ŞCOALĂ

Conform noii legi, a fost redusă obligativitatea continuării studiilor numai până la 16 ani, nu până la 18, ca până acum. Rezulatatele sunt clare, o nouă generaţie de tineri, în special cei dela ţară, care vor fi aruncaţi în câmpul muncii şi mai puţin pregătiţi ca până acum.

•••

TOŢI SUNT BOGĂTAŞI

Dăm câteva exemple din noile salarii brute: Guvernatorul Băncii Naţionale, 741.000 lei; primar municipiu, 555.750; notar (grad I) 358.150; un medic stagiar, 154.375; secretar dactilograf 123.500 lei. Notaţi diferenţa de 20.000 între un medic şi un dactilograf!

•••

LEGĂTURĂ LUXOASĂ

Între Bucureşti şi Timişoara s'a inaugurat un tren de lux cu vagon restaurant, radio, televizor, ziare, o cafea şi o băutură răcoritoare gratis; restul plăteşti. Distanţa, cu oprire la Craiova, e parcursă în 6 ore şi jumătate. Bilet, clasa I, 12.500 lei.

•••

DOBÂNZI DIFERITE

Pentru un depozit la vedere, dela 100.000 în plus, se acordă o dobândă de 40-50%. Pe un an, dobânda creşte până la 100%.

•••

APARTAMENTE PENTRU TINERI

S'a început în oraşele Focşani, Iaşi, Galaţi şi Paşcani proiectul de construcţie a 14.000 apartamente destinate tineretului. În câteva luni construcţiile vor începe în Bucureşti şi alte oraşe.

•••

JUMĂTATE, JUMĂTATE

Fundaţia *"Hans Seidel"* declară că jumătate din populaţia României *"Se află la ora actuală sub pragul de sărăcie"* cheltuind 80-85% din leafă pentru hrană. Până la sfârşitul anului procentajul sărăciei va atinge 60%.

•••

DEPRIVATIZARE...

Ca *"ajutor"* oferit micilor comercianţi, li s'a ridicat chiria dela 800 lei la 1000 lei pe zi pentru spaţiul unui metru pătrat. Într'un singur sector bucureştean sunt peste 3000 de firme ce se văd în pragul falimentului.

•••

"ROMFEST 1994"

"România Liberă", 31 August, publică pe 4 coloane: *"Romfest 1994: Declaraţia dela Los Angeles"* iscălită în numele Comitetului Internaţional de preot Gheorghe Calciu şi Prof.Dr. Ilie Smultea.

•••

CARLOS, SECURITATEA ŞI VLAD GEORGESCU

Postul de radio *"Deutsche Welle"* precizează că teroristul Carlos, în afară de legăturile sale cu serviciile secrete ale ţărilor arabe, a întreţinut legături şi cu fosta Securitate din România, iar postul de televiziune *"Euronews"* a transmis ştirea că la 21 Februarie 1981, la München, Carlos a fost implicat cu Securitatea română într'un atentat cu armă albă, în urma căruia directorul secţiei române dela *"Radio Europa"*, Vlad Georgescu, a fost grav rănit!

•••

LE MERGE CEASUL!

După aproape 5 ani de reforme, galopuri către privatizare şi alte mari progrese, acum se anunţă cel mai mare succes post revoluţionar pentru care trebuesc aduse laude preşedintelui, premierului şi primarului Capitalei: Începând cu ziua de 12 Septembrie, orologiile din Bucureşti merg şi un fapt ce trebue subliniat ca simbol al unităţii ce există între preşedinte, prim ministru şi primar, e că toate arată aceeaşi oră!

•••

SUNT INVESTIŢIILE ÎN PERICOL?

Numirea în guvern a unor personalităţi din partidele de stânga îngrijorează pe cei care au investit banii şi opreşte pe cei care vor să inventeze.

Analizând ultimele remanieri, Dl. Emil Hurezeanu, directorul Departamentului românesc la postului de radio din München, *Radio Europa Liberă*, ajunge la concluzia că *"În România a avut loc un puci comunist"*.

•••

FUGĂRIŢI CU PIETRE

Doi tineri evanghelişti s'au dus în comuna Voineşti, Iaşi; s'au tras clopotele şi ţăranii s'au strâns în mijlocul satului, unde se rula un film despre viaţa Domnului Iisus Hristos. Dar până la urmă ţăranii, înţelegând că-i vorba de propagandă evanghelică, le-a rupt bibliile şi i-a alungat cu pietre din sat. *"Noi nu ne schimbăm religia"*, au spus bătrânii!

•••

Dl. Iliescu a *"repartizat"* în centrul Capitalei un apartament de 4 camere pentru Fundaţia iniţiată de Paul Lambrino, nepotul fostului Rege Carol al II-lea şi pretendent la tron.

•••

25% dintre Români suferă de nevroze, afirmă Dl. Sergiu Diacicov, şef de secţie la Spitalul *"Gh. Marinescu"* din Bucureşti.

•••

În primele luni ale anului, numărul accidentelor rutiere a fost de 4.228 şi au costat 1.222 de vieţi.

•••

44.000 de persoane au investit $881 de milioane în afaceri *"mărunţiş"*. Unele *"investiţii"* concurează cu industria autohtonă; se aduc din străinătate mărfuri ieftine şi proaste.

•••

Pentru un litru de lapte, Românul lucrează 40 de minute, Francezul 7 şi Germanul 3; pentru o pâine Românul munceşte 34 de minute, Francezul 10 şi Germanul 9.

•••

În 1995, Sfintele Sărbători ale Paştelui vor cădea în ziua de Sfântul Gheorghe (23 Aprilie).

•••

Din cauza lipsei medicamentului *"Fluaxol"*, în unele spitale bolnavii psihici sunt ţinuţi legaţi.

•••

După patru ani dela Revoluţie, s'au eliberat doar 25,6% din numărul total al titlurilor de proprietate. Vinovaţi de mega întârziere: comisiile locale, judeţene şi guvernul.

•••

Depunerile economiilor la cec au început să crească, totalul lor se ridică la 620 miliarde lei.

•••

Megavijelia din Moldova din 11-12 August a rupt Teiul lui Eminescu din parcul Copou din Iaşi; de asemenea, a fost distrusă şi biserica din comuna Ştefăneşti (Iaşi), unde s'au ţinut rugăciuni pentru aducerea ploii.

•••

Plăteşti 200 de lei şi capeţi oul!

•••

În comparaţie cu celelalte ţări europene, România a alocat pentru cultură cel mai scăzut procent din bugetul de stat.

•••

S'a aprobat înfiinţarea medaliei onorifice *"Crucea Comemorativă"*, ce va fi conferită eroilor militari şi civili ai celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

•••

Într'o criză de nervi, Dl. Iliescu şi-a dat arama pe faţă: *"Îi bag în p... mamii lor pe toţi aştia din Opoziţie."* (R.L.)

•••

Raportul *"Amnesty International"* afirmă că'n România există deţinuţi pentru delicte de opinie.

•••

Garanţia laptelui praf importat din China era expirată, dar copiii au băut lapte proaspăt... S'a schimbat data garanţiei!

•••

Avem 300 de avioane de luptă, dintre care 15 pot fi dotate cu rachete antitanc.

•••

Crucea Roşie Germană va ajuta Crucea Roşie Română până în 1996.

•••

S'a aprobat, ca experienţă în 12 judeţe, ca medicii să fie plătiţi pe cap de bolnav tratat.

•••

S'a inaugurat primul zbor Bucureşti-Cluj-Bucureşti al companiei particulare "AIR-ANTARES". Compania posedă două aeronave.

•••

Primăria Capitalei plănuieşte înfiinţarea unui cimitir al săracilor la Străuleşti 2.

•••

Un gardian, sau un funcţionar public, începe cu un salariu lunar de 65.000 lei.

•••

Ion Dincă este ultimul CPE-ist rămas în închisoare.

•••

În baza *"cererii şi ofertei"*, leul moldovenesc şi cel românesc sunt convertibili pentru celor două ţări!

•••

Laureatul premiului Nobel, scriitorul Elie Wiesel a obţinut cetăţenia de onoare a oraşului Sighetul Marmaţiei.

•••

Micul ecran s'a îmbogăţit cu un nou post *"Tele 7 abc"* sub conducerea D-lui Mihai Tatulici.

•••

Nivelul Mării Negre a crescut cu 20 de centrimetri. Cauzele ar fi exploziile solare şi experienţele nucleare subterane.

•••

Oltul pe 289 km şi Someşul pe 237 km, sunt râuri pustiite biologic, declară Dl. Eugen Cuşa, şeful compartimentului Protecţia Calităţii Apei.

•••

McDonald's îşi va deschide primul restaurant la parterul magazinului Unirea din Bucureşti.

•••

O uniformă pentru elevii din clasele I-IV, costă 36.000 lei, alocaţia anuală pentru un copil ede 18.000 lei.

•••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

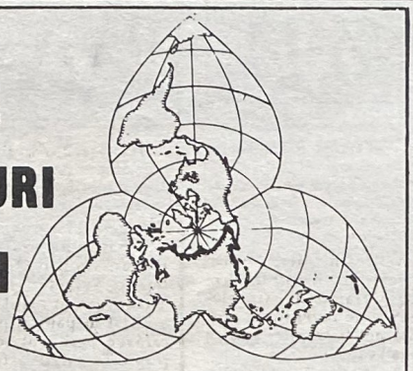

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

HAITI POATE DEVENI O NOUĂ SOMALIE

Pe data de 19 Septembrie, trupele americane au debarcat în Haiti, în încercarea administrației americane de a restaura democrația.

Republica Haiti reprezintă partea de Vest a insulei Hispaniola, descoperită de Columb la 6 Decembrie 1492. Ea a fost la început colonie spaniolă, iar din 1697 franceză. În 1804 își capătă independența sub denumirea de Haiti, iar în 1844, partea de Vest a insulei se separă sub numele de Republica Dominicană, împărțire care dăinuie și astăzi.

Populația de 7 milioane a republicii Haiti este formată în proporție de 90% din descendenții sclavilor africani.

Lupte interne au frământat continuu viața republicii. Între 1915 și 1934, ea a fost ocupată de trupele americane sosite aici pentru a restabili ordinea, Statele Unite acordând asistență economică și politică.

În perioada 1957-1971, Haitienii au fost obligați să sufere dictatura lui François Duvalier (*"Papa-Doc"*), iar apoi până în 1986 pe cea a fiului acestuia, Jean-Claude (*"Baby-Doc"*).

J.B.ARISTIDE

În Decembrie 1990 au loc primele alegeri libere și este ales cu două treimi din voturi preotul Romano-catolic radical, Jean-Bertrand Aristide, care însă este răsturnat la 30 Septembrie 1991 de o juntă militară condusă de Generalul Raoul Cédras.

Președintele a plecat în exil în Statele Unite, care au început să facă presiuni pentru reinstalarea sa și forțarea juntei să predea puterea. Astfel, în 1993 Cédras a semnat un acord de cedare a puterii până la 15 Octombrie, dar a revenit asupra deciziei, junta continuând să terorizeze, să areseteze și să asasineze pe partizanii Președintelui Aristide, ceea ce a dus la mărirea fluxului de refugiați care căutau azil în Statele Unite.

Pe data de 26 August 1994, Președintele Clinton a decis o intervenție armată în Haiti, programată pentru 19 Septembrie, dacă junta nu va ceda puterea până atunci.

A apărut ca și în cazul Coreei, fostul președinte Jimmy Carter, care de luni de zile l-a sâcâit pe Clinton să-i dea un rol în rezolvarea crizei haitiene. Acesta a cedat și i-a permis lui Carter să plece în fruntea unei delegații la Porte-au-Prince, cu o zi înainte de expirarea ultimatumului, ca să trateze cu junta militară.

Carter a făcut lui Cédras o serie de concesii neprevăzute. Junta urma să predea puterea de abia pe 15 Octombrie, membrii ei nu mai erau obligați să plece în exil și urma ca lor și altor militari să li se acorde o amnistie generală, iar embargoul avea să fie ridicat cât mai repede.

JIMMY CARTER

La întoarcere, Carter a declarat că-i este rușine de politica adoptată de țara sa în Haiti, iar Cédras este un patriot și om de onoare, aceasta la numai câteva zile după ce Președintele Clinton îl etichetase pe acesta ca un asasin.

Pe data de 19 Septembrie, trupele americane au început ocuparea insulei în mod pașnic, ordinul de invazie militară forțată fiind anulat. Forța militară americană, care a ajuns apoi la aproape 20.000 oameni, are ceeași misiune ingrată ca în Somalia. Haiti este cea mai săracă țară din emisfera vestică, iar embargoul impus de Americani a înrăutățit și mai mult situația.

Populația înfometată a început să devalizeze magazinele și depozitele și să se omoare pentru pradă. Membrii formațiilor paramilitare au tras în demonstranții partizani ai lui Aristide, rănind și cinci reporteri americani. S'a încercat o dezarmare ca în Somalia, plătindu-se între 50 și 300 dolari pentru armele depuse.

Mult mai grea este misiunea de dezarmare a formației paramilitare *"Fraph"*, care este de fapt versiunea prezentă a fostei armate personale a regimului Duvalier, *"Tonton Macoute"*.

Pușcașii marini americani vor fi treptat retrași și vor fi înlocuiți de forțe multinaționale. Americanii vor să lase în Haiti numai formațiuni de poliție militară.

Reintoarcerea lui Aristide depinde de evoluția ulterioară a evenimentelor. Parlamentul haitian nu s'a pus încă de acord să voteze amnistia generală și este posibil în acest caz ca Cédras să refuze predarea puterii, ca și în 1993.

GEN. CÉDRAS

VIZITA LUI ELȚÎN ÎN STATELE UNITE

Vizita de cinci zile, pe continentul american a lui Boris Elțin, a avut ca scop ținerea unei cuvântări în fața Adunării Generale a Națiunilor Unite și o nouă întâlnire cu Președintele Clinton.

În fața forului suprem ONU, unde a apărut prima dată în postura de președinte, Elțin a vurt să sublinieze că Rusia este încă o mare putere, care are de spus un cuvânt în afacerile externe mondiale.

El a propus un tratat de dezarmare nucleară între Statele Unite, Rusia, M. Britanie, Franța și China, pentru *"securitate nucleară și stabilitate strategică"*. Cele cinci țări vor trebui să înceteze producerea de materiale nucleare, să oprească reciclarea acestora în reactoare și să reducă focoasele nucleare, rachetele și bombardierele strategice. După cum se știe, tratatele antinucleare de până acum au fost încheiate numai de URSS (Rusia) și Statele Unite.

Această propunere va întâmpina probabile o serie de obstacole, în special din partea Chinei, care vrea să-și păstreze arsenalul nuclear si care a fost totdeauna intransigentă la presiuni diplomatice.

Elțin a avertizat că mai sunt unii care încearcă să izoleze Rusia, în spatele unui *"cordon sanitar"*, iar cuvântările pentru parteneriat international, egalitate, cooperare, beneficii mutuale sunt utilizate pentru a deghiza un *"egoism de stat"*. Era o aluzie mascată la încercările unor state fost comuniste de a deveni membre NATO.

Președintele rus a mai spus că Rusia va încerca să mențină o sferă de influență de-a lungul flancului său de Sud, unde sunt turburări în republicile din Transcaucazia și Asia Centrală. El a declarat că Rusia este gata să pună la dispoziție trupe pentru a se forma o forță ONU, care să acționeze rapid în locurile unde apar turburări. În prezent există 1.482 de soldați ruși în forțele de pace ONU.

Noua întâlnire Clinton-Elțin a fost a patra de când Clinton este președinte și prima care a avut loc la Washington.

Cei doi președinți au fost de acord să grăbească acordul Start II semnat în 1993 și care prevede reducerea arsenalului nuclear al celor două state la 3.000-3.500 de rachete, până în anul 2003.

În privința Bosniei, pozițiile au rămas deocamdată diferite, datorită tradiționalelor legături de prietenie ruso-sârbe.

Elțin a refuzat să cedeze în privința dreptului de intervenție a Rusiei în unele din fostele republici ale URSS. El nu a făcut nici o promisiune în privința cererii lui Clinton ca Rusia să înceteze aprovizionarea cu armament a Iranului, care în 1993 a atins valoarea de 1 miliard dolari. El a spus că Rusia trebue să onoreze un contract semnat în 1988.

Boris Elțin a contactat mulți oameni de afaceri americani, pentru a-i îndemna să facă investiții în țara sa. În acest sens, a vizitat și compania Boeing, în vederea construirii unei fabrici de avioane pe teritoriul Rusiei.

OCCIDENTALII CEDEAZĂ DIN NOU ÎN PROBLEMA BOSNIEI

După instituirea blocadei de către guvernul dela Belgrad împotriva Sârbilor bosniaci, aceștia și-au pus în aplicare amenințările de a riposta prin strangularea localităților ocupate de Musulmani. S'au început iar acțiuni de purificare etnică, Saraievo a fost bombardat, activitatea aeroportului oprită, iar aprovizionarea capitalei cu apă, electricitate și combustibil a fost tăiată.

Pe data de 22 Septembrie, în urma unui atac sârbesc asupra vehiculelor ONU care patrulau, o mașină blindată a fost lovită și un soldat francez a fost rănit. S'a cerut intervenția NATO, care a trimis două avioane. Ele au distrus un tanc, ceea ce a dus la riposte și mai înverșunate ale Sârbilor.

Consiliul de Securitate a dat o rezoluție în care condamnă purificările etnice și cere forțelor sârbești să permită (!) mișcarea trupelor ONU. Totodată s'a dat o rezoluție, prin care se ușurează sancțiunile impuse guvernului dela Belgrad, în urma deciziei acestuia de a bloca aprovizionările militare pentru Sârbii bosniaci. Milosevici a acceptat monitori civili internaționali, care sa controleze eficacitatea blocadei, dar se consideră că cei 135 de inspectori nu vor putea supraveghea o frontieră de 500 km. De altfel, s'au semnalat sute de zboruri de elicoptere, care au venit din Serbia în zona de Nord-Est a Bosniei, iar Gen. Delici, comandant al forțelor bosniace sârbești, a declarat că aprovizionarea cu arme și muniții a continuat de-a lungul frontierei și după intrarea în efect a embargoului, în August.

Deși administrația Clinton a anunțat anterior că va cere Consiliului de Securitate să ridice embargoul pentru arme Bosniei, dacă Sârbii bosniaci nu vor accepta până la 15 Octombrie planul de pace propus de Grupul de Contact (USA, M. Britanie, Rusia, Franța și Germania), președintele american își va schimba din nou poziția în urma opoziției categorice a Rusiei, M. Britanii și Franței. Ultimele două au anunțat că își vor retrage trupele din Bosnia, în cazul ridicării embargoului. Ele au fost întotdeauna împotriva unor măsuri energice contra Sârbilor, de teama ripostelor acestora asupra trupelor lor. În fața acestei situații, Președintele Bosniei, Izetbegovici a declarat la Națiunile Unite, că este de acord cu o amânare cu șase luni a ridicării embargoului impus Bosniei.

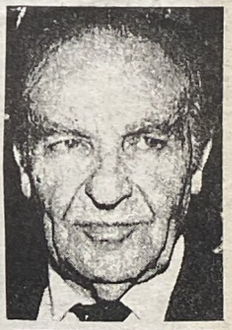

IZETBEGOVICI

Președintele Croației, Franjo Tudjman a cerut forului suprem să forțeze Belgradul să înceteze aprovizionarea trupelor sârbești, care au ocupat 30% din teritoriul Croației, unde au înființat așa-zisa republică Krajna. El a cerut să se ia măsuri mai energice pentru încetarea luptelor din fosta Iugoslavie.

Războiul din Bosnia, care durează de 30 de luni, a dus la moartea a 200.000 de oameni și la peste un milion de refugiați, expulzați din locuințele lor. Sute de sate și orașe au fost distruse.

TUDJMAN

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

DIN BERLIN ÎN HAITI

—— George AUGUSTIN ——

Evenimentele care au reţinut atenţia opiniei publice internaţionale la sfârşitul verii şi începutul acestei toamne, au fost printre altele: retragerea trupelor ruseşti din Germania; deschiderea Adunării Generale a ONU; intervenţia americană în Haiti; testarea forţelor beligerante antrenate în conflictul din Bosnia-Herţegovina şi nu mai puţin, ciuma care a făcut ravagii în India.

După aproape cincizeci de ani de ocupaţie sovietică, ultimul contingent de armate ruseşti a părăsit Germania după o festivitate grotească de: Adio!

Ce a însemnat ocupaţia rusească a acestei părţi civilizate a Europei nu poate fi încă înţeleasă decât de cei care au suportat-o, de cei care îi văd urmele şi se întreabă câtă perversitate a putut avea cinicul Roosevelt când a lansat oribila formulă de capitulare necondiţionată.

Acum 55 de ani începuse cel de al Doilea Război Mondial. Două mari dictaturi, după ce şi-au împărţit zonele de influenţă în Europa la 23 August 1939, în luna Septembrie a aceluiaşi an, au şi trecut la înfăptuirea planului lor.

Se trece până acum destul de uşor peste pactul Ribbentrop-Molotov. Cum a fost posibil ca două ideologii - aparent diametral opuse - să-şi rezolve într'un timp diplomatic record, deosebirile dintre ele şi să încheie un pact de neagresiune între ele, în timp ce diplomaţii francezi şi englezi, de luni de zile la Moscova, tot în scopul încheierii unui pact cu URSS, băteau pasul pe loc?

După uciderea generalilor sovietici, în frunte cu Tucaşevski - o mare performanţă a serviciilor de spionaj germane - Rusia rămăsese considerabil slăbită din punct de vedere al strategiei şi conducerii militare.

Franţa şi Anglia, după Primul Război Mondial, nu şi-au fixat drept obiectiv politic decât implementarea şi conservarea condiţiilor de pace, dictate Germaniei învinse. Revoluţia comunistă din Rusia nu le-a afectat cu nimic şi nici nu luau în seamă ameninţările revoluţiei mondiale proletare difuzate de ea. Franţa, bine infiltrată cu elemente de stânga, nu vedea în revoluţia bolşevică decât continuarea cu succes a Revoluţiei Franceze din 1789 şi mai cu seamă a Comunei din Paris.

Anglia, rămasă mare putere colonială, căuta pe de o parte să reducă influenţa Franţei coloniale, iar pe de altă parte să capete un rol preponderent în Europa. Spre diferenţă de Franţa, Anglia nu era o influenţă comunistă puternică. În Anglia nu a existat o guvernare a Frontului Popular, iar Primul Ministru, Chamberlain influenţase destul de puternic o politică realistă faţă de Germania, cu un an înainte de începerea celui de al Doilea Război Mondial, în cazul Regiunii Sudeţilor din Cehoslovacia.

Este însă tot atât de adevărat că şi Hitler nutrea sentimente de înţelegere, dacă nu chiar de prietenie, faţă de Anglia şi numai aversiunea personală a lui Churchill a făcut ca relaţiile dintre cele două ţări să se degradeze până la cel mai înalt grad.

Dacă între Germania şi Franţa existau dispute teritoriale, între Germania şi Anglia nu existau diferende decât în privinţa coloniilor luate Germaniei după Primul Război Mondial.

Adevăratul pericol, atât pentru Anglia cât şi pentru Franţa, îl prezenta Uniunea Sovietică. Ideologia comunistă cu lupta de clasă, revoluţia internaţională a proletariatului cu tendinţa de desfiinţare a religiilor, statelor, naţiunilor şi a familiilor, era explozibilul pe care Rusia comunistă îl punea la temelia tuturor orânduirilor din lume şi era cu mult mai nocivă decât teoriile rasiste ale naţional-socialismului.

Agenţi comunişti din toate ţările erau instruiţi la Moscova şi răspândiţi peste tot, pentru exportul de revoluţie. Rezultatul s'a văzut după sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, când în ciuda faptului că erau ţări învingătoare, Anglia şi Franţa au pierdut rând pe rând toate coloniile din Asia şi Africa, unde s'au instalat la putere oamenii instruiţi de Moscova.

Obsesia acestor două ţări rămăsese însă Germania şi fără a lua în consideraţie că duc o politică sinucigaşe, au persistat în ea. Scuza lor că erau împotriva nazismului este de-a dreptul puerilă. Între victimele naţional-socialismului german şi cele ale bolşevismului rusesc, numărul celor pieriţi datorită acestor două totalitarisme, este incomparabil mai mare cel al bolşevismului. ***Când Hitler a venit la putere în Germania, în 1933, numai în Ucraina fuseseră ucişi peste două milioane de ţărani, datorită politicii bolşevice.***

Deşi aceste fapte erau arhicunoscute democraţiilor occidentale, Franţa şi Anglia duceau tratative cu Rusii împotriva Germaniei, iar Rusia care avea reprezentanţi la masa tratativelor cu aceste două ţări, semna pe de altă parte pactul de neagresiune cu Germania.

Cine a fost înşelătorul din această politică sinuoasă care la timpul ei a lăsat perplexă diplomaţia anchilozată, cu guler tare şi frac?

Cei doi dictatori - Hitler şi Stalin - au gândit simultan la ce aveau în comun şi nu la ce-i despărţea. Îi unea o comunitate de interese. Hitler visa revenirea şi mărirea Imperiului German distrus în Primul Război Mondial, Stalin urmărea realizarea visului ţarist al Marei Rusii. Egoismul naţional prevala şi la unul şi la altul, lăsând în umbră revendicările teoretice ale problemelor sociale.

Metodele îi apropiau. Stalin era împotriva tuturor capitaliştilor. Hitler numai împotriva capitaliştilor evrei. Era un punct câştigat de Stalin, care elimina cu mâna altuia un mare număr de capitalişti, şi încă de rangul întâi, care lui i-ar fi adus necazurile de care se izbea Hitler. Într'o eventuală revoluţie comunistă în Germania - precedentul fusese creat după Primul Război Mondial - lupta de clasă ar fi fost redusă, prin eliminarea Evreilor de către nazişti. Pentru început trebuia strivită ţara care îi neliniştea pe amândoi.

Strânsă în menghinea celor două mari imperii potrivnice, Polonia a fost făcută sandviş în trei săptămâni, împărţită între steagurile cu zvastică şi cele cu secera şi ciocanul.

Ţările Baltice au fost vândute la tarabă. Cu puţin timp înainte de începutul războiului dintre Germania şi URSS, Rusii achitaseră la centimă, în aur şi materiale, Germaniei parte din Lituania, vândută lor de Nemţi, după ocuparea acestei ţări de Germania. Despre Basarabia şi Bucovina Românească nici nu s'au mai sinchisit să discute. Un simplu fapt, ca o violare de fecioară de un sadic, într'o noapte întunecată.

Nu este exclus ca, urmând exemplul lui Petru I, care a civilizat Rusia cu cultura şi tehnica adusă din Occident de oamenii pe care i-a invitat să vină în Rusia şi să organizeze după stilul lor această ţară, Stalin să nu se fi gândit şi la folosirea tehinicii germane, în condiţiile de neagresiune din tratat, pentru a scoate ţara din marasmul în care se găsea. Precedentul cu tehnicienii americani după revoluţie, pleda în acest sens.

Fapte încă neelucidate au dat însă peste cap ipoteticele planuri. În Iunie 1941, a pornit campania anti-bolşevică, inexplicabil din punct de vedere politic, după eşecul lui Rudolf Hess din Anglia, care s'a sacrificat pentru Germania, în tentativa de a-i lumina pe Englezi de eroarea pe care o fac refuzând pacea oferită de ţara sa. Orgoliul fără măsură al lui Churchill a făcut ca Anglia să piardă ca ţară învingătoare mult mai mult decât dacă ar fi cedat într'o pace oferită de Germania, ca rezultat al încetării ostilităţilor dintre ele.

În urma acestui război, Europa şi întreaga omenire a fost devastată de actul pornit acum 55 de ani de către Anglia şi Franţa, care au declarat război Germaniei pentru agresiunea împotriva Poloniei, dar nu şi Rusiei egal vinovată de acelaşi act de agresiune.

Acest act nedrept a costat viaţa a peste o sută de milioane de oameni de pe planetă - războiul având drept corolar genocidul din ţările învinse şi luptele fratricide în ţările coloniale eliberate.

Germania, prin capitularea necondiţionată, a fost umilită mai rău ca cea din urmă ţară colonială, iar ţările din Răsăritul Europei au fost trecute sub statutul de colonii sovietice, inclusiv Polonia, pentru care formal, se declarase război din 1939.

Jumătate de secol, o parte din Germania a fost colonie rusească. Se apropie de pensionare copii născuţi la năvălirea Rusilor. Au fost drogaţi sau dresaţi în ideologia fratricidă. Ce elemente de revenire la normal pot fi folosite pentru aceşti oameni?

Au analizat psihologii, ce anume mutaţii pot interveni în genele unor oameni traumatizaţi de tipul celor lucraţi asiduu sub comunism? S'ar putea ca Apusenii obsedaţi doar de libidoul freudian să ignoreze aceste cercetări dar, pe întinsul euro-asiatic al comunismului ele au căpătat un rol primordial. Întârzierea revenirii la normal a celor din ţările unde comunismul a fost abolit după 1989, nu este numai de ordin economic şi piaţă liberă. Traumele n'au dispărut şi prezenţa acelorași indivizi în posturi de conducere, amplifică efectele.

Rusii au părăsit Germania. Au lăsat după plecare, urmele barbarilor care au năvălit periodic în lumea civilizată dela Răsăritul Europei. Au luat cu ei broaştele dela uşi, încuietori, tocuri şi ferestre, obiecte de uz casnic, au demontat w.c.-uri şi le-au luat cu ei, tot ce au putut să ducă şi să încarce în vagoanele şi maşinile care îi duceau înapoi, de unde au venit.

Unde sunt echipele de filmare pentru a lua pe viu, cadru după cadru, urmele civilizaţiei bolşevice după care se mai dau în vânt unii ghiftuiţi din consumul materialist?

Rusii au părăsit Germania, dar Rusia nu renunţă la imperialismul ei. Din naftalina trezită, au scos mantalele mâncate de molii ale vechilor vise de mărire: pan-slavismul pentru Balcani - recte Serbia; pan-ortodoxismul cu Mitropolitul numit de Moscova pentru Românii din Basarabia care îşi au Mitropolitul lor; solidaritate frăţească pentru Azerbaidjeni, Armeni, Georgieni şi alte neamuri care caută să scape de sub tutela rusească.

Cu ocazia deschiderii sesiunii Adunării Generale ONU, unde au venit şi şefii de state, Preşedinţii Elţin şi Clinton s'au întâlnit de mai multe ori, pentru a declara în final că nu se înţeleg în problema Bosniei-Herţegovinei - ca şi în altele - drept care, America va face tot posibilul să ajute Rusia şi pe Elţin să iasă din criza economică actuală.

Un atu pe care Elţin îl ţine încă în buzunar, este acela al intervenţiei americane în Haiti, unde Preşedintele Clinton s'a înfundat mai rău decât în Ruanda şi Somalia. Cazul îi convine de minune lui Elţin care va considera intervenţia americană ca precedent pentru viitoarele incursiuni în fostele republici sovietice care îşi cer adevărata independenţă. Va fi Haiti un nou Vietnam pentru America? Nu se ştie, dar în ceea ce îi priveşte pe Rusi, ei vor echivala actul cu intervenţia sovietică din Cehoslovacia din 1968.

EFEMERIDE

SĂ NU UITĂM COMUNIŞTII...

Precipitarea evenimentelor din 1989, i-a descumpănit pe mulţi comunişti, încât partidele comuniste din Occident şi-au şi schimbat peste noapte numele. Toţi acei ce trăiau din stipendiile Moscovei s'au văzut şomeri politici, iar marea finanţă a intrat în panică, pentrucă sistemul bolşevioc - pe care îl experimentase pe sângele şi cu sudoarea atâtor popoare - dădea faliment. Trecerea sistemului comunist la o piaţă liberă nu trebue privită doar prin prizma actuală a stării de degradare a foştilor sateliţi sovietici şi chiar a Rusiei. Cehia deja a făcut paşi hotărîtori, iar Germania, după plecarea Rusilor şi eliberarea de plăţile de miliarde pe care le-a avut până acum, va trece la adevărata ei capacitate de muncă şi organizare.

Cu marile rezerve de bogăţii naturale de care dispune, Rusia, cu o forţă de muncă imensă - mulţumită cu un standard de viaţă decent - plătită la un nivel incomparabil sub cel al muncitorilor din ţările apusene, Rusia poate deveni unul dintre cei mai periculoşi concurenţi ai Apusului, inclusiv America. Exceptând corupţia şi inflaţia actuală, cu o infuzie de capital, tehnologie şi conducere organizată în Rusia, într'o perioadă relativ scurtă, Rusii vor ameninţa economic actuala orânduire a lumii, dacă vor colabora cu Germanii. Omul care şi-a dat seama de această realitate a fost Gorbaciov. Dacă perestroica şi glasnostul au fost cântece de sirenă pentru conservatorii bolşevici, dărâmarea Zidului Berlinului şi a regimurilor comuniste, au fost viziunea unui om politic deosebit.

Se spune că sistemul sovietic nu mai putea continua! Adică ce s'ar fi întâmplat? S'ar fi revoltat ciolovecii dacă KGB-ul şi-ar fi continuat activitatea teroristă? În 1989 Rusii trăiau mai bine ca în 1938 şi totuşi după represaliile contra grupului Tukaşevschi, n'a crâcnit nimeni. Cine i-ar fi împiedicat pe Ruşi să ţină mai departe CAER-ul sau Pactul dela Varşovia? Prin Tratatul dela Helsinki, Brejnev a ţintuit întreaga politică a Apusenilor. S'ar fi împiedicat Rusii de politica Drepturilor Omului? Dar dincolo de o publicitate sforăitoare, ce a făcut Occidentul pentru drepturile omului din ţările comuniste? Sau ce face acum?

Dacă excludem China - fiind mare putere - care le râde în nas Americanilor când vorbesc de drepturile omului, iar aceştia le retrag şi iar le prelungesc Clauza Naţiunii celei mai Favorizate, ce acţiuni s'au întreprins împotriva Coreei de Nord, Vietnam şi Cuba, Somalia şi Ruanda? Mai sunt cinci ani şi perla Hong-Kong-ului va fi făcută cadou Chinei comuniste.

Să fie simplă slăbiciune, ignoranţă sau interese ascunse?

Dacă totuşi comunismul rezistă şi se întăreşte (vezi China), dacă politica drepturilor omului nu are nici o eficacitate, ce spectru politic se arată la orizont?

Ravagiile politicii de stânga au fost mai dezastruoase în Occident decât în Răsăritul Europei. În România şi celelalte ţări abandonate Moscovei, comunismul a fost impus cu tunurile şi tancurile. În Apus el s'a născut în maternităţi de puf şi a crescut cu nutriţia belşugului capitalist, pe care îl sapă la temelie. Stânga occidentală nu poate accepta ideea că iluzia raiului bolşevic este cea mai grosolană invenţie de amăgit oamenii, iar marii titani ai finanţelor nu pot admite o nouă concurenţă după lecţia primită după dezvoltarea Japoniei.

Acesta este spectrul mării de sargase în care navighează Preşedintele Clinton, avându-l la timonă pe fostul Preşedinte Carter.

După deosebitul succes din Coreea de Nord, unde în locul instalaţiilor nucleare a crăpat Kim Ir Sen, noua misiune a fostului preşedinte a fost să-i convingă pe generalii din Haiti, să-şi schimbe uniformele militare cu salopete, pentru a-l primi pa paranoicul Jean-Bertand Aristide.

Acest Aristide, care face de ruşine numele omologului său atenian, şi-a pus în gând să omoare tot ce a mai rămas din politicienii din Haiti şi aderenţii lor. Este omul care la 28 Iulie 1988, cu ocazia a 73 de ani dela prima intervenţie americană în Haiti, a ţinut un discurs în care a spus: ***"Cuba ne-a arătat calea pe care trebue să mergem, în 1959, iar Nicaragua ne-a arătat aceeaşi cale în 1979. Cuba a tras o linie pe nisip, peste care vulturul american nu cutează să treacă. Nu vreţi şi voi să tragem o altă linie pe nisip şi să spunem vulturului american: treci peste ea dacă îndrăzneşti?"***

Poate aceste afirmaţii de atunci ar fi fost uitate dacă înainte de actuala intervenţie americană, Aristide n'ar fi ţinut au alt discurs la *Radio Democracia*, finanţat de Statele Unite, în care le-a spus concetăţenilor săi: ***"Cu mitralierele duşmanului mă voi întoarce şi îi voi amuţi (pe generali)"***.

Castro a dat drumul liber Cubanezilor ,să intre în Statele Unite. *"Să nu uităm comuniştii"*.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

PE MARGINEA SIMPOZIONULUI DELA PARIS

- II -

Ion BOIERU

Ca să nu se piardă firul expunerii, reamintim că la Paris, încă din prima zi, s'a subliniat, în cadrul fenomenologic al exilului, că încă din prima fază a existenţei sale, Exilul a formulat o linie ideologică de orientare, care s'a structurat pe viziunea generaţiei dela 1922, cu un naţionalism autentic şi integral, care îşi revendică rădăcinile din scrisul lui Eminescu şi Iorga, şi care s'a articulat mai armonios după înfăptuirea României Mari, care se zbătea cu probleme noi şi dificile şi în faţa cărora generaţia dela 1922 a luat o atitudine mai dinamică şi a deschis calea unor dezbateri naţionale, asupra problemelor de bază ale societăţii româneşti.

Mulţi dintre reprezentanţii acestei generaţii s'au găsit printre exilatii români de după vâltorile anului 1944 şi cei următori. În felul acesta, în exil s'a creat un climat mai potrivit pentru orientarea valului de intelectuali şi tineri care fugeau de sclavia comunistă, instalată în 1945, în România. Ideologia şi viziunea generaţiei dela 1922, a constituit o platformă solidă de unificare (nu de uniformizare) a energiilor şi activităţii româneşti, pentru viitor. Această generaţie dela 22 aducea o închegare mai armonioasă a problemelor esenţiale, care privea fiinţarea şi destinul neamului românesc.

O altă parte de intelectuali şi personalităţi ale culturii româneşti, deşi nu erau încadraţi ideologic generaţiei dela 22, avea aceeaşi năzuinţă formativă, în cuprinsul culturii româneşti, şi deci în condiţiile de exil, se integra uşor în lărgimea de vederi a orientărilor lui 22. Pe de altă parte, toţi veneau din aluatul aceleiaşi culturi, din fierberea mustului cu aceleaşi tradiţii şi, în fond aveau acelaşi ideal naţional, de promovare a tot ce avea autenticitate şi specificitate naţională. Deci, nu era nici un fel de dificultate ca să se facă o apropiere, pentru unificarea ideală a exilului românesc. Aşa, s'a văzut cum a apărut la suprafaţă *SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ*, care a îngemănat energiile creatoare ale întregii intelectualităţi lucide şi sănătoase, ale celor ce au luat drumul pribegiei. Congresele ţinute anual, pe o arie foarte largă a exilului, demonstrează rodnicia, vitalitatea şi puterea spirituală a acestei Societăţi, în cursul existenţei sale, ca o lucrare de mare prestigiu a culturii naţionale.

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ, înlocuia în totalitate *ACADEMIA ROMÂNĂ*, din ţară, care devenise o anexă a marxismului dominant în cultura românească.

În acelaşi timp, *COMITETUL NAŢIONAL ROMÂN* reprezenta, sub tutela americană, adevăratul guvern român, care îşi exercita în exil toate prerogativele de care dispunea. Şi făcea un continuu şi substanţial serviciu ţării. Valoarea pozitivă a acestui guvern, pe linia apărării intereselor naţionale şi a culturii naţionale, a apărut mai pregnant şi mai vizibil, în momentul în care a preferat să se autodesfiinţeze, atunci când a refuzat să facă jocul politic al guvernului american, care iniţiase politica coexistenţialismului. Acest act de refuz şi de autodesfiinţare a constituit un act de suveranitate, care era privilegiul *COMITETULUI NAŢIONAL ROMÂN*, dela New York.

Trebue remarcat că Brutus Coste, secretarul ACEN-ului atunci, în 1965 (66), a fost stâlpul de încredere al exilului românesc, căci el a fost acela care a refuzat co-existenţialismul american. Şi, de atunci în colo, politica americană s'a făcut fără suportul naţiunilor de după Cortina de Fier.

Pe această platformă naţională s'au întâlnit toţi acei care s'au integrat pe linia majoră a intereselor naţionale, şi platforma era oferită de ideologia naţionalistă a generaţiei dela 1922, la care s'au aliniat toate celelalte forţe naţionale, prin îndemnuri proprii, prin limpezimea vederilor lor politice, sănătoase şi care porneau din cugetul românesc.

Este ştiut că generaţia dela 1922 şi ideologia ei a fost criticată, ridiculizată şi apoi, prin însângerările regelui Carol al II-lea a fost decimată, în uciderile şi asasinatele *"albe"* ale palatului regal şi ale celor înstrăinaţi de sufletul şi ideea de neam, aşa cum era înţeleasă aceasta în viaţa românească. Chiar şi de Ion Duca, dar nu de *"genïul"* politic care vroia să introducă România în orizontul bolşevic al Moscovei.

Astăzi, aceste lucruri se pot discuta, fără patimă, şi recriminări, şi nu se mai caută dreptatea. Dar un lucru rămâne adevărat. Generaţia dela 1922 este *"invulnerabilă"*, la ora actuală. Pentrucă a fost prima care a dat alarma asupra pericolului comunist şi sovietic în România şi după atâţia ani de tragedie naţională, ne găsim aici, unde această generaţie, cu toţi morţii ei şi cu toate valorile ei umane, morale şi naţionale, nu aduce recriminări celor ce au neglijat strigătul ei de alarmă. Generatia dela 1922 aşteaptă intrarea tuturor în rândurile frontului anti-comunist, pentru a lupta împreună în contra celui mai fioros duşman al ideii şi existenţei naţionale româneşti: comunismul.

De aceea, întâlnirea dela Paris a Exilului şi a Opoziţiei politice din România este o adevărată minune, căci putem vorbi deschis cu toţii, şi, apoi, să ne încumetăm a strânge rândurile într'o unire românească simplă. Căci altfel nu vom putea birui nici unii, nici alţii. Chiar dacă Opoziţia va câştiga alegerile viitoare, ea nu va putea guverna fără puterile stihiale ale naţionalismului creştin al celor ce au coborît din vâltorile cele mai furtunoase de luptă anti-comunistă. Şi, vorbitorul acesta, nu vrea să fie un arogant, şi spune deschis, că nici noi, cei din exil nu vom putea conduce ţara singuri. Noi, toţi împreună, va trebui să luptăm cot la cot, ca pe câmpurile de bătălii dela Mărăşti şi Mărăşeşti, când nu se discutau particularităţile individuale ale soldaţilor şi ofiţerilor, ci se lupta şi se murea în haina militară a ţării şi cu sfletul gata de moarte, pentru viitorul ţării.

Acei ce n'au venit aici, la Paris, n'au înţeles nimic din problemele actuale ale naţiunii şi au mintea întunecată, de prejudiciile unei false democraţii, din care ei nu reţin decât valoarea de monolog a democraţiei lor, care este ineficace şi imorală.

În cadrul acestei deschideri, a fost, după aceea, posibilă apropierea dintre participanţi şi speranţa că se va putea realiza ceva mai temeinic, dacă vom merge împreună, fără şovăire, pentru salvarea naţională.

Restul de observaţii, care se pot face, nu au nici o valoare, şi nu ne putem pierde vremea cu ele. Au fost multe lucruri mărunte, care au produs nemulţumiri, dar esenţialul a stat în altă parte şi cele mărunte nu este necesar să fie luate în seamă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamâni înainte.

NOTE ŞI COMENTARII

"FUGARII"

VECHI ŞI NOI

Pe vremuri, nu prea îndepărtate, când era *"staroste"* al României bâlbâitul, în ziua de Crăciun a anului 1989, toţi cei care nu împărtăşeau vederile politice ale neghiobului şi îşi căutau - cu riscul vieţii - sălaş peste hotarele ţării, erau calificaţi drept *"fugari"*, *"transfugi"* şi vânzători de ţară şi neam. În Statele Unite, purtătorul de cuvânt al acestei aberaţii era defuncta fiţuică ce apărea la Detroit şi îşi zicea *"Românul American"*, deşi cei dela conducerea lui nu erau nici Români şi nici Americani. N'a existat număr al acestei fiţuici în care Episcopul Valerian, Vasile Posteucă sau subsemnatul să nu fim luaţi peste picior, şi, în general vorbind, întregul exil. Numai că aceşti *"fugari"* au schimbat porecla în renume.

Lăsând la o parte pe cei ieşiţi din ţară cu acte în regulă şi cu anumite misiuni obscure, aşa numiţii *"paşaportari"* şi lăsând la o parte şi tagma celor câţiva *"aventurieri"*, putem afirma, fără a fi dezminţiţi că, majoritatea acestor *"fugari"* din primul eşalon, au făcut cinste atât ţărilor de adopţiune, cât şi ţării pe care o purtau în inima lor, ca pe un sfânt talisman. Profesori de liceu sau universitari, avocaţi, oameni de afaceri, scriitori, ziarişti, pictori şi desenatori de origine română, au împânzit, ca niciodată, întreg mapamondul. În timp ce în ţară, intelectualitatea şi tot ce România avea mai select şi de preţ, lua drumul puşcăriilor, străinătatea se mândrea cu un Mircea Eliade, Emil Cioran, George Enescu sau Constantin Brâncuşi, ca să numim din aşa numita pleiadă a *"fugarilor"*.

Cameleonii, cei care se pupau în bot cu alde Împuşcatul ieri, iar azi cu otreapa ce-şi zice Ion Iliescu, cel care a apărut ca prin minune în timpul Revoluţiei din '89, la drept vorbind nu mai contează căci şi-au dat de mult arama pe faţă, demascându-se singuri...

Cel de-al doilea eşalon de refugiaţi, cel ieşit din ţară după Revoluţia din 1989, este aproape invizibil. Nici căutaţi cu lumânarea n'ai să-i găseşti. Nu sunt membri la nici o biserică, nu aparţin nici unei societăţi din Uniune şi Ligă sau vreunui club românesc. Sunt străini de viaţa noastră culturală şi socială. Cu alte cuvinte, sunt de o indiferenţă totală de viaţa exilului.

După mai bine de patru ani dela preluarea Puterii - prin fraudă şi minciună - de către Ion Iliescu şi tovarăşii săi, spune Dl. Ştefan Ciocă-Ioanid că ***"52,65 la sută din tineretul român doreşte să emigreze"***. Să se fi atrofiat oare, sub comunişti, într'atât sentimentul dragostei de ţară, încât mai bine de jumătate dintre tinerii născuţi, crescuţi şi educaţi sub comunism să-si caute norocul în altă ţară?

Scrie Dl. Ioanid în articolul sus menţionat: ***"...un studiu recent, referitor la starea tineretului în România - realizat de Centrul de Studii şi Cercetări pentru Tineret - nu ar fi ajuns la o concluzie dintre cele mai amare şi neliniştitoare (dacă) 52,6% din tineretul român nu ar dori să emigreze (comparativ cu 30% în 1992)... În ordinea priorităţilor, tinerii ar emigra în U.S.A., Canada sau Australia. Adolescenţii sunt tentaţi să emigreze în Germania sau Italia. Cât priveşte condiţiile, tinerii căsătoriţi ar dori să emigreze cu familia - nefiind interesaţi în s-şi păstra meseria. Cei cu studii medii, numai dacă şi-ar păstra meseria. Cei cu venituri mici nu pun nici o condiţie. Tinerii cu studii superioare vor să emigreze în Canada, Noua Zeelandă sau într'o ţară din Europa de Nord."***

După cum se constată, tinerii vor să emigreze într'o ţară cu un standard de viaţă mai ridicat decât al României lui Iliescu şi Văcăroiu. Şi, deci, nu pot fi blamaţi pentru asta.

Mai departe, scrie Dl. Ioanid: ***"...În ceea ce priveşte structura motivaţională a dorinţei de emigrare, nu vom intra acum în detalii psiho-sociologice. Rezultatele sondajului fiind semnificative prin ele însele. 86% din tinerii chestionaţi consideră că viaţa în România este insuportabil de grea. 79,7% sunt de părere că nu trebue să ai încredere în nimeni, 71,6% acuză puterea, pentru lipsa de interes în ceea ce priveşte problemele reale ale omului de rând, 67% consideră că nu ar trebui să aibă copii. 55% sunt de părere că trebue să te gândeşti numai la prezent. 52% sunt şomeri. Iar 45% TRĂIESC SUB LIMITA DE SUBZISTENŢĂ.*** (Sublinierea ne aparţine).

Şi Dl. Ioanid mai spune un lucru nespus de dureros şi în acelaşi timp rusinos pentru o ţară ca România, care a fost înainte de venirea la putere a comuniştilor *"grânarul Europei"*, ca acum, sub neo-comunişti, să *"tragă mâţa de coadă"*.

"... În puţine şi grele cuvinte: sărăcie, neîncredere, un viitor incert - mai degrabă sumbru. Lipsă de speranţă - profesională, economică, morală...

Iar noi nu mai avem nimic de adăugat.

Nicolae NOVAC